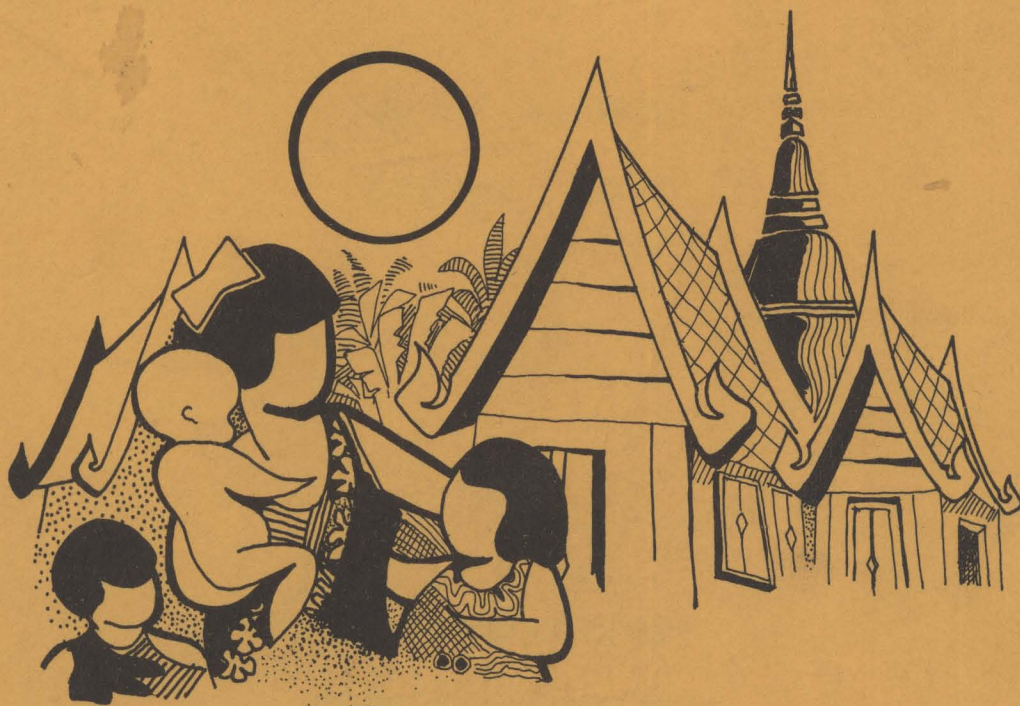

ครอบครัวกับการอนุรักษ์
วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท ๒๑ กรุงเทพฯ ๑๑

ด้วยทุนสนับสนุนจากคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ครอบครัวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย

ลิตดาวัลย์ พรศรีสมุทร

วิลาสลักษณ์ ชิววัลลี

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โครงการนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก

คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา

2524

คำนำ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นรายงานฉบับที่ 25 ของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ที่ศึกษาเรื่อง ครอบครัวยุคใหม่กับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย การศึกษาเรื่องดังกล่าวนี้ นับว่าเหมาะสมกับกาลเวลาและสภาพการณ์ในขณะปัจจุบัน กวียในภาวะปัจจุบันวัฒนธรรมทางตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของครอบครัวไทยมากขึ้น โดยเฉพาะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลและเด็กรุ่นใหม่ ก่อรบกวนทั้งเวลาในการสั่งสอนอบรมบุตรหลานในครอบครัวไทยลดน้อยลงอย่างมาก ถ้าไม่ได้มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่เป็นของสังคมไทยเราโดยเฉพาะต่อไปแล้ว ก็จะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อการถ่ายทอดสิ่งที่ดีงามต่างๆ ในวัฒนธรรมของเราไปอย่างน่าเสียดาย ทั้งนี้คณะผู้วิจัยจึงได้กระทำการศึกษาค้นคว้าขึ้นโดยวางวัตถุประสงค์หลักไว้ 2 ประการ คือ (1) เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูกตเวที และการยึดมั่นบุญ ระหว่างเด็กนักเรียนที่มาจากลักษณะภูมิหลังของครอบครัวต่าง ๆ กัน และ (2) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ในเรื่องการถ่ายทอดวัฒนธรรมระหว่างประเภทของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่ และระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา โดยหวังว่าจะได้รับประโยชน์จากการวิจัยหลายประการ โดยเฉพาะจะให้ประโยชน์ต่อบิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องในการส่งเสริมหรือปรับปรุงครอบครัว เพื่อช่วยให้นักอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยอันมีคุณค่าสูงยิ่งของเราสืบต่อไป

สถาบันฯใคร่ขอขอบคุณคณะผู้วิจัยที่ได้ช่วยให้นักศึกษาที่มีคุณค่าเรื่องนี้ไว้ และขอขอบคุณความอนุเคราะห์จากสภาวิจัยแห่งชาติผู้สนับสนุนทางการเงิน ตลอดจนขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องในการให้ความร่วมมือต่อการศึกษาค้นคว้านี้ด้วยทุกท่าน

ปิรญา สุวรรณกิจ

(ศาสตราจารย์ ดร.จรรยา สุวรรณกิจ)
ผู้อำนวยการ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยเรื่อง "ครอบครัวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย" ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา ผู้ที่ให้การสนับสนุนเริ่มแรกคือ ศาสตราจารย์ ดร.จรรยา ชูวรรณทัต ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ซึ่งได้ให้กำลังใจและแรงผลักดันในการเสนอโครงการวิจัยต่อสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติเพื่อขอรับทุน นอกจากนี้ท่านยังได้กรุณาเป็นผู้นิเทศโครงการร่วมกับรองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน พันธุมนาวิน และกรุณาตรวจแก้ไขรายงานการวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์ ส่วนรองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน ยังได้อนุญาตให้นำมาแบบสอบถามการยอมรับเสียงดู 2 ฉบับมาใช้ในการวิจัยด้วย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และผู้นิเทศโครงการทั้งสองท่านเป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้ด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน และชมคุณนักรเรียนโรงเรียนที่มีรายชื่อทั้งต่อไปนี้ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจยิ่ง

- โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี
- โรงเรียนไชยฉิมพลี
- โรงเรียนคอนเมือง
- โรงเรียนทวีธาภิเศก
- โรงเรียนนันทน์เกษ
- โรงเรียนพุ่มพงศา
- โรงเรียนปัญญาวรรณ
- โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์
- โรงเรียนพญาไท
- โรงเรียนมหาราชพาราม
- โรงเรียนโยธินบูรณะ

โรงเรียนวิชาชุดทอง
โรงเรียนวัดสระเกษ
โรงเรียนวัดรางบัว
โรงเรียนวัดสุทธาวาราม
โรงเรียนวัดปากน้ำ
โรงเรียนวัดดาวคะนอง
โรงเรียนวัดกุสุตาราม
โรงเรียนที่ลาจารย์พิพัฒน์
โรงเรียนศรีพิศุข
โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
โรงเรียนสวนอนันต์
โรงเรียนสตรีศรีสุวิโยทัย
โรงเรียนสตรีวิฑูริยสารวรรค
โรงเรียนหอวัง

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เกษม สันสุทินประทุม ที่ได้ช่วยกรุณา
เขียนโปรแกรมเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ขอขอบคุณ คุณวรพจน์ ไทยฉัตรทอง ผู้ออกแบบปก
และคุณอัจฉรา วัฒนรัตน์ ผู้พิมพ์รายงานการวิจัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ดึกกาวิทย์ ทวีศรีสมุทร
วิลาศลักษณ์ ชีวีวัฒน์

บทคัดย่อ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน คือ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ทักษิณามารคาและบุ๋อาวุโส ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูทุกเวที และการยกยอบบุญ โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ (1) เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน ระหว่างนักเรียนที่ภูมิลำเนาต่างครวัแตกต่างกัน (2) เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนที่ภูมิลำเนาต่างครวัแตกต่างกัน นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมาากน้อยแตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 979 คน เป็นชาย 523 คน หญิง 456 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 12 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าที และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนเมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยใช้วิธีทดสอบของเซฟเฟ หรือ กิมแคน ในการหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านมาก มีการอนุรักษ์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย
2. นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย
3. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน

แต่นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวทีมากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ส่วนในเรื่องการอนุรักษ์พบว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่

แตกต่างกัน มีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างกัน ในด้านการยึดมาตรฐานพบว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็น
อยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ มีการ
อนุรักษ์มากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง

4. นักเรียนที่บิดา มารดามีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดและมีการอนุรักษ์
วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่บิดา มารดามีระดับการศึกษาต่ำ

5. นักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียน
ชาย

6. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ
ทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย

7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทาง
จิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

8. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา

ABSTRACT

FAMILY AND CONSERVATION OF THAI CULTURE OF MIND

This research was planned to examine five important components of Thai cultural values (which is transliterated as Thai culture of mind) : honesty, seniority, generosity, gratitude, and religious belief. The main purpose of the study was to investigate the amount of parents' transfer of the culture as received by students and the amount of students' conservation of the cultural values by comparing the students who came from different family backgrounds and received different amount of parents' transfer and different types of child rearing practices. The family backgrounds were economic statuses, levels of parents' education, and types of family (nuclear or extended).

A sample of 523 male and 456 female grade 7 students was randomly selected from public schools in Bangkok in the academic year 1979. The research instruments were 12 rating - scale typed questionnaires. The data were analyzed by using various statistical methods and using Statistical Package for the Social Sciences (SPSS).

The major research findings were :

1. Students who received high amount of cultural transfer conserved Thai cultural values more than those receiving low amount.
2. There was no difference in the amount of receiving the cultural transfer and of conserving it in Thai cultural values between the

students who came from different types of family.

3. There was no difference in the amount of receiving the cultural transfer and of conserving it in three components of cultural values, namely, honesty, seniority and generosity between the students who came from different economic statuses.

Students who came from low economic status received more parents' transfer of sense of gratitude than students from high economic status. On the conservation of Thai cultural values, it was found that there was no difference among students of different economic statuses. For religious belief, students showed no difference in receiving parents' transfer regardless of their economic statuses. But there was more conservation of religious belief in low economic status students than that in the middle class.

4. Students whose parents had high level of education received and conserved more of Thai cultural values than those from low education families.

5. Girls conserved Thai cultural values more than boys

6. Thai cultural values were conserved more by students brought up in more love oriented style by parents than those brought up by less love oriented style.

7. Thai cultural values were conserved more by students raised with more control by parents than those raised by parents' less control.

8. There was no interaction between independent variables.

สารบัญ

หน้า

คำนำ

ประกาศคุณูปการ
มทคัยภาษาไทย
มทคัยภาษาอังกฤษ

บทที่ 1 บทนำ

ความนำ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
คำจำกัดความ	4

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของ " วัฒนธรรม "	8
ส่วนประกอบของวัฒนธรรม	9
ความหมายของวัฒนธรรมทางจิตวิทยา	10
การถ่ายทอดวัฒนธรรม	12
วัฒนธรรมทางจิตวิทยากับการอบรมเลี้ยงดู	13
วัฒนธรรมทางจิตวิทยากับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางครอบครัว	16
สมมติฐานทางการวิจัย	23

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง	25
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การตรวจเช็คคะแนน	35
วิธีจัดการกับข้อมูล	35

บทที่ 4 ผลการวิจัย

39

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย	143
การอภิปรายผล	145
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	150

บรรณานุกรม

151

ภาคผนวก

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ ที่นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ..... 38
ตารางที่ 2	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ ซื่อสัตย์ที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ..... 39
ตารางที่ 3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ ซื่อสัตย์ที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ..... 39
ตารางที่ 4	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียน ซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่..... 40
ตารางที่ 5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ ซื่อสัตย์ที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ..... 41
ตารางที่ 6	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียน ซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่.... 42
ตารางที่ 7	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาจากชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่..... 43
ตารางที่ 8	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของ มารดา 44
ตารางที่ 9	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

		ที่นักเรียนรู้ซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ	45
ตารางที่	10	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ ที่นักเรียนรู้ซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ.....	45
ตารางที่	11	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมี สัมมาคารวะที่นักเรียนรู้ซึ่งมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ	46
ตารางที่	12	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่ นักเรียนรู้ซึ่งมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	47
ตารางที่	13	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมี สัมมาคารวะที่นักเรียนรู้ซึ่งมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ	48
ตารางที่	14	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่ นักเรียนรู้ซึ่งมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	49
ตารางที่	15	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมี สัมมาคารวะ โดยพิจารณาความหนักของครอบครัว และฐานะ ความเป็นอยู่	50
ตารางที่	16	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมี สัมมาคารวะ โดยพิจารณาความระดับการศึกษาของบิดา และระดับ การศึกษาของมารดา	51
ตารางที่	17	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ ที่นักเรียนรู้ซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ	52

ตารางที่ 18	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ	52
ตารางที่ 19	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ	53
ตารางที่ 20	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	54
ตารางที่ 21	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ	55
ตารางที่ 22	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	56
ตารางที่ 23	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่	57
ตารางที่ 24	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา	58
ตารางที่ 25	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวที ที่นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ	59

ตารางที่ 26	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ กตัญญูทศเวที ที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ.....	59
ตารางที่ 27	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวที ที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	60
ตารางที่ 28	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ กตัญญูทศเวทีที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ	61
ตารางที่ 29	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวที ที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	62
ตารางที่ 30	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง ความกตัญญูทศเวที ที่นักเรียนซึ่งมารดาไม่รู้ระดับการศึกษาแตกต่าง กันได้รับ	63
ตารางที่ 31	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวที ที่นักเรียนซึ่งมารดาไม่รู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่	64
ตารางที่ 32	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ กตัญญูทศเวที โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะ ความเป็นอยู่	65
ตารางที่ 33	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความ กตัญญูทศเวที โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และ ระดับการศึกษาของมารดา	66

ตารางที่ 34	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการฝึก นาปฏุมุทที่นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยาย ได้รับ	67
ตารางที่ 35	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง การฝึกนาปฏุมุทที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับ	67
ตารางที่ 36	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง การฝึกนาปฏุมุทที่นักเรียนซึ่งมีคามีระกัมการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับ	68
ตารางที่ 37	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการฝึกนาปฏุมุท ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระกัมการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับเป็นรายคู่	69
ตารางที่ 38	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง การฝึกนาปฏุมุทที่นักเรียนซึ่งมีคามีระกัมการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับ	70
ตารางที่ 39	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการฝึกนาปฏุมุท ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระกัมการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับเป็นรายคู่	71
ตารางที่ 40	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง การฝึกนาปฏุมุท โดยพิจารณาความหนาของครอบครัว และ ฐานะความเป็นอยู่	72

ตารางที่ 41	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่อง การยืมมาบุญ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิคา และระดับการศึกษาของมารคา	73
ตารางที่ 42	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่าง นักเรียนชายและนักเรียนหญิง	74
ตารางที่ 43	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่าง นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย	74
ตารางที่ 44	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ของ นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน	75
ตารางที่ 45	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ของ นักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	75
ตารางที่ 46	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่ นิคามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	76
ตารางที่ 47	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ของ นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	77
ตารางที่ 48	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่ มารคามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	78
ตารางที่ 49	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มากและน้อย	79

ตารางที่ 50	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย	79
ตารางที่ 51	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากและ ควบคุมน้อย	80
ตารางที่ 52	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว	80
ตารางที่ 53	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และชนิดของ ครอบครัว	81
ตารางที่ 54	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และฐานะ ความเป็นอยู่	82
ตารางที่ 55	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรม เลี้ยงดูแบบรัก	83
ตารางที่ 56	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรม เลี้ยงดูแบบควบคุม	84
ตารางที่ 57	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์	85

ตารางที่ 58	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่าง นักเรียนชายและนักเรียนหญิง	86
ตารางที่ 59	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่าง นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย	86
ตารางที่ 60	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของ นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน	87
ตารางที่ 61	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของ นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	87
ตารางที่ 62	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่ บิดามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	88
ตารางที่ 63	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของ นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	89
ตารางที่ 64	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่ มารดามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	90
ตารางที่ 65	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมากและน้อย...	91
ตารางที่ 66	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย	91
ตารางที่ 67	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากและควบคุมน้อย	92

ตารางที่ 68	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทย พิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว	93
ตารางที่ 69	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และชนิด ของครอบครัว	94
ตารางที่ 70	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทยพิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และ ฐานะความเป็นอยู่	95
ตารางที่ 71	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรม เลี้ยงดูแบบรัก	96
ตารางที่ 72	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรม เลี้ยงดูแบบควบคุม	97
ตารางที่ 73	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ ไทยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของ มารดา และการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ	98
ตารางที่ 74	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่าง นักเรียนชายและนักเรียนหญิง	99
ตารางที่ 75	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่าง นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย	99

ตารางที่ 76	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของ นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน	100
ตารางที่ 77	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของ นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน	100
ตารางที่ 78	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่ มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	101
ตารางที่ 79	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของ นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน	102
ตารางที่ 80	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่ มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	103
ตารางที่ 81	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อเพื่อระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อมากและน้อย	104
ตารางที่ 82	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อเพื่อระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย	104
ตารางที่ 83	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อเพื่อระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากและควบคุมน้อย	105
ตารางที่ 84	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว	106
ตารางที่ 85	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ และชนิดของ ครอบครัว	107

ตารางที่ 86	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ และฐานะ ความเป็นอยู่	108
ตารางที่ 87	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยง ดูแบบรัก	109
ตารางที่ 88	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยง ดูแบบควบคุม	110
ตารางที่ 89	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของ มารดา และการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ	111
ตารางที่ 90	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูทุกเวทีระหว่าง นักเรียนชายและนักเรียนหญิง	112
ตารางที่ 91	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูทุกเวทีระหว่าง นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย	112
ตารางที่ 92	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูทุกเวทีของ นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน	113
ตารางที่ 93	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูทุกเวทีของ นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	113
ตารางที่ 94	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความกตัญญูทุกเวทีของนักเรียนที่ บิดามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ทำ เป็นรายคู่	114

ตารางที่ 95	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวทีของ นักเรียนที่มีมารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	115
ตารางที่ 96	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความกตัญญูกตเวทีของนักเรียนที่ มารคามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่	116
ตารางที่ 97	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทีระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีมากและ น้อย	117
ตารางที่ 98	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทีระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย	117
ตารางที่ 99	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทีระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซื่อมากและความซื่อห้อย....	118
ตารางที่ 100	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดย พิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว	119
ตารางที่ 101	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที และชนิดของ ครอบครัว	120
ตารางที่ 102	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที และฐานะความ เป็นอยู่	121
ตารางที่ 103	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดู แบบรัก	122

ตารางที่ 104	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	123
ตารางที่ 105	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที	124
ตารางที่ 106	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดมั่นปณฺฑุระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง	125
ตารางที่ 107	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดมั่นปณฺฑุระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย	125
ตารางที่ 108	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน	126
ตารางที่ 109	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายตัว	127
ตารางที่ 110	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	128
ตารางที่ 111	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายตัว	129
ตารางที่ 112	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	130
ตารางที่ 113	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการยึดมั่นปณฺฑุของนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายตัว	131

ตารางที่	114	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดบาปบุญระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยึดบาปบุญมากและน้อย.....	132
ตารางที่	115	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดบาปบุญระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย	133
ตารางที่	116	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดบาปบุญระหว่าง นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากและควบคุม น้อย	133
ตารางที่	117	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดบาปบุญ โดย พิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และทัศนคติของครอบครัว	134
ตารางที่	118	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดบาปบุญ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องการยึดบาปบุญ และทัศนคติของ ครอบครัว	135
ตารางที่	119	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดบาปบุญ โดย พิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องการยึดบาปบุญ และฐานะความ เป็นอยู่	136
ตารางที่	120	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดบาปบุญ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดู แบบรัก	137
ตารางที่	121	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึดบาปบุญ โดย พิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดู แบบควบคุม	138

ตารางที่ 122	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการศึกษานิติศาสตร์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องการศึกษานิติศาสตร์	139
--------------	---	-----

ชาติไทยเป็นชาติเก่าแก่ซึ่งดำรงเอกราชมาช้านาน มีวัฒนธรรมอันดีงามของตนเอง ที่บรรพบุรุษได้รักษาและถ่ายทอดสืบมาจนถึงปัจจุบัน วัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญมาก ไม่เพียงแต่เป็นเครื่องขยายภายนอกที่แสดงแก่โลกว่าเจริญเท่านั้น แต่มีผลลึกซึ้งถึงจิตใจของคน วัฒนธรรมเป็นเครื่องชูธงที่ธรรม เป็นปัจจัยแห่งความเจริญงอกงามและแข็งแกร่งมั่นคงของชาติ (หลวงวิจิตรวาทการ 2505 : 117) มรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้สมควรที่ทุกคนจะต้องช่วยกันรักษาไว้ เพื่อดำรงเอกลักษณ์ของชาติ

ในภาวะปัจจุบันวัฒนธรรมทางตะวันตกเข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของชาวไทยมากขึ้น คนไทยจำนวนไม่น้อยหันไปค่าเบ็ดตัวแบบชาวตะวันตก ซึ่งเป็นไปในรูปทางคนทางอยู่ ทำให้การมีน้ำใจหรือความเชื่อเทื่อเกิดผูกพันกันลดน้อยลง ความมีสัมมาคารวะต่อบุคคลและผู้มีอาวุโสเปลี่ยนแปลงไปทางที่ความเสมอภาคกันมากขึ้น ซึ่งบางครั้งเป็นไปในทางก้าวร้าว เด็กรุ่นใหม่ไม่ถือว่าการเคารพผู้มีอาวุโสเป็นเรื่องสำคัญ นอกจากนั้นภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ตกต่ำลง ทำให้ทุกคนต้องขวนขวายเรื่องการหามาหากิน ก่อพยายามไขความสามารรถทุกวิถีทางเพื่อเพิ่มรายได้ให้พอกับรายจ่าย ซึ่งในบางครั้งรายได้ที่เพิ่มขึ้นอาจได้มาด้วยความไม่สุจริต แต่ก็สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้โดยไม่ก่อละอายในสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป และจากการที่ต้องใช้เวลาส่วนมากไปในเรื่องการหามาหากิน คนส่วนมากจึงไม่ค่อยมีเวลาที่จะคอยดูแลเอาใจใส่รับใช้บิดามารดา ญาติผู้ใหญ่ ทั้งเวลาที่จะให้การอบรมสั่งสอนบุตรที่พลอยลดน้อยไปด้วย จากเหตุการณต่าง ๆ ที่กล่าวถึงจะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมทางจิตใจของไทยที่งาม เช่น ความเชื่อเทื่อ การมีสัมมาคารวะ ความซื่อสัตย์ ความกตัญญูทุกเวที และการยึดมั่นบุญ ฯลฯ กำลังเสื่อมลง ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะได้มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมเหล่านี้ไว้ วัฒนธรรมมีลักษณะเป็นแนวทางแห่งพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้

และถ่ายทอกันได้ (Bierstedt. 1964 : 134 - 137) การถ่ายทอกวฒนธรรมที่เห็น
 โคธิที่สุกก็คือ การที่พจนม์สอนลูกว่าจะไรควรทำอะไรไม่ควร เช่น พจนม์สอนลูกให้ไหวพู้
 มีอายุโสกว่า ฐนอยไม่ควรยื่นค้ำศิระผู้ใหญ่ เป็นต้น (สุจิต บุญนงการ 2521 : 77)
 การฝึกฝนอบรมของนิกามารทาคะไคผลทอบุตรมากน้อยเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้อีกของบุตร
 ว่าตนไครับความรักความชอบจากครอบครัวเพียงไรด้วย ฉ้นบุตรรู้อีกว่าตนไครับความรัก
 ความชอบจากนิกามารทามาก คำพูดที่อบรมสั่งสอนของนิกามารทาย่อมจะมีความสำคัญทอบุตรมาก
 (จรรจา สุวรรณทัต และคงเกื้อน พันธุมนาวัน 2521 : 31 - 32) จากที่ไคกล่าวมา
 ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรไคมีการศึกษาเรื่องการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ อันไคแก่ ความเชื่อเพื่อ
 การมีสัมมาคารวะคอบนิกามารทาคและผู้มีอายุโส ความซื่อสัตย์ ความกตัญญูกตเวทไค และการยึด
 หมายบุญของเ้ก้ไทย ในแง่ความสัมพันธ์กับการถ่ายทอกของนิกามารทาคหรือญาติผู้ใหญ่และแบบ
 การอบรมเลี้ยงดู

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังไคศึกษาทวแปรทวงค่านิยมหลังของครอบครัว ซึ่งไคแก่ ระเบียบการศึกษา
 ของนิกามารทาค ฐานะความเป็นอยู่ และชนิทของครอบครัวเพิ่มขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในเรื่องปริมาณการไครับการถ่ายทอกวฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการไครับการถ่ายทอกวฒนธรรมทางจิตใจของไทย
 5 ค่าน ไคแก่ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะคอบนิกามารทาคและผู้มีอายุโส ความเชื่อเพื่อ
 ความกตัญญูกตเวทไค และการยึดหมายบุญ ระหว่างนักเรียนที่

- 1.1 มาจากชนิทของครอบครัวที่แตกต่างกัน
- 1.2 มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน
- 1.3 นิกามีระเบียบการศึกษาแตกต่างกัน
- 1.4 มารทามีระเบียบการศึกษาแตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

2.1 ชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

2.2 ระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา

ในเรื่องปริมาณการอุปถัมภ์วัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการอุปถัมภ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน ระหว่าง
นักเรียนที่

1.1 มีเพศต่างกัน

1.2 มาจากชนิดของครอบครัวที่แตกต่างกัน

1.3 มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

1.4 บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

1.5 มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

1.6 ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมากน้อยแตกต่างกัน

1.7 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบวิธีมากน้อยแตกต่างกัน

1.8 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากน้อยแตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

2.1 ชนิดของครอบครัว กับฐานะความเป็นอยู่

2.2 ชนิดของครอบครัว กับปริมาณการได้รับการถ่ายทอด

2.3 ฐานะความเป็นอยู่ กับปริมาณการได้รับการถ่ายทอด

2.4 ระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบวิธี

2.5 ระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

2.6 ระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา กับปริมาณการ

ที่ได้รับการถ่ายทอด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลของการวิจัยนี้จะทำให้ทราบว่าทิวแปรโคบางที่มีความสัมพันธ์กับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องดังกล่าวในแง่อื่นต่อไป
2. ถ้าทราบว่าทิวแปรโคในผลของการวิจัยมีความสัมพันธ์กับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย ก็จะเป็นประโยชน์ต่อนักการศึกษา ครูอาจารย์และผู้เกี่ยวข้องในการส่งเสริมหรือปรับปรุงครอบครัว เพื่อให้เกิดมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2522 ในเขตกรุงเทพมหานคร
 วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน ที่ศึกษาได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเอื้อเฟื้อ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้มีอาวุโส ความกตัญญูทุกเวที และการยึดมั่นปณิธาน

คำจำกัดความ

วัฒนธรรม คือวิถีการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งสามารถในสังคมนั้นได้ประพฤติปฏิบัติ
 ฉายทอดกันมา วัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

วัฒนธรรมทางวัตถุ (Material Culture) ได้แก่สิ่งที่จำเป็นเบื้องต้น
 ในชีวิตหรือปัจจัยสี่ และสิ่งอื่น ๆ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ สิ่งประดิษฐ์
 และเทคโนโลยีต่าง ๆ

วัฒนธรรมทางจิตใจ (Culture of Mind) ได้แก่

1. วัฒนธรรมทางสังคม เป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนตามมารยาทในสังคม แบบพิธีการโคตมในสังคม เช่น การไหว้

2. วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย เพื่อให้ทุกคนรู้จักสิทธิและหน้าที่ของตนที่มีต่อกฎและต่อส่วนรวม เช่น ทุกคนมีสิทธิในร่างกายและทรัพย์สินของตนเอง หากผู้ใดละเมิดสิทธิของผู้อื่น ผู้นั้นก็ถือว่าละเมิดกฎหมาย และถ้าผู้ใดมีรถยนต์ หรือเป็น ผู้นั้นก็มีหน้าที่จะต้องไปจดทะเบียนในถูกต้องตามกฎหมาย

3. วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับจิตใจและศีลธรรม เช่น ความกตัญญูทุกเวที ความซื่อสัตย์ ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเชื่อเพื่อการมีสัมมาคารวะต่อบิณฑการศา และผู้มีอาวุโส ความกตัญญูทุกเวที และการยึกยามบุญ ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความไม่คดโกง ความไม่หลอกลวง ความซื่อตรงต่อผู้อื่น หน้าที่การงาน วาจา และต่อตนเอง

การมีสัมมาคารวะต่อบิณฑการศาและผู้มีอาวุโส หมายถึง การเคารพบนอบ และการสำรวมกิริยาวาจาต่อบิณฑการศา ครู บุคคล และสถานที่ที่ควรเคารพ ความเชื่อเพื่อ หมายถึง พฤติกรรมที่ช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งแสดงออกในบ้านการให้สิ่งของ เงินทอง การช่วยเหลือทางกำลังกาย และการช่วยเหลือทางวาจา และความกตัญญู ความกตัญญูทุกเวที หมายถึง การรู้จักบุญคุณ และตอบแทนผู้มีพระคุณ ในเมื่อมีโอกาสหรือกำลังพอที่จะทำได้

การยึกยามบุญ หมายถึง การเชื่อว่าการกระทำทำให้เกิดผลต่าง ๆ ทำดีก็ท้องได้ก็ ทำชั่วก็ท้องได้รับผลชั่ว และรับรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเป็นผลอันเนื่องมาจากการกระทำของตนเองโดยตรง

การอนุรักษ์ หมายถึง การปฏิบัติตามคำสั่งสอน หรือการปฏิบัติตามที่ได้เห็นตัวอย่าง การกระทำของบิณฑการศาหรือผู้มีอาวุโส

การอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ศึกษาคณะแผนที่ได้จากแบบสอบถามการอนุรักษ์ วัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักวิจัยที่ใดคณะแผนกนี้ถือว่ามีการอนุรักษ์มาก นักวิจัยที่ใดคณะแผนกนี้ถือว่ามีการอนุรักษ์น้อย

การถ่ายทอด หมายถึง การสั่งสอนและการกระทำเป็นตัวอย่างของนิทานมารคาหรือผู้มีอายุใสในฆาน

การถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน วัตถุประสงค์การให้นักเรียนรายงานว่านิทานมารคาหรือผู้มีอายุใสในฆานได้มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจเหล่านี้มากน้อยเพียงไร นักเรียนที่ได้คะแนนมาก ถือว่าได้รับการถ่ายทอดมาก นักเรียนที่ได้คะแนนน้อยถือว่าได้รับการถ่ายทอดน้อย

การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก หมายถึง การรายงานของนักเรียนว่าได้รับการปฏิบัติจากมารคาในลักษณะที่แสดงความสนิทสนม รักใคร่ ซักถาม สนใจทุกข์สุข และช่วยแก้ปัญหาให้ถูก นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามมาก ถือว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก นักเรียนที่ได้คะแนนน้อยถือว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย

การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง การรายงานของนักเรียนว่ามารคาของตนได้ออกคำสั่ง และควบคุมการกระทำของตนในเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ โดยไม่ยอมปล่อยให้ลูกเป็นตัวของตัวเอง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามมากถือว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก นักเรียนที่ได้คะแนนน้อย ถือว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

ระดับการศึกษาของบิดา หมายถึง ปริมาณการศึกษาที่บิดาของนักเรียนได้รับ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำ หมายถึง ไม่จบประถมศึกษา 4 ถึงจบประถมศึกษา 7 ระดับปานกลาง หมายถึง จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงจบมัธยมศึกษาปีที่ 5 และระดับสูง หมายถึง ได้ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ถึงได้รับปริญญาตรีหรือมากกว่า

ระดับการศึกษาของมารคา ใช้นิยามเดียวกับระดับการศึกษาของบิดา
ฐานะความเป็นอยู่ หมายถึง สภาพความเป็นอยู่ของนักเรียน แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำ หมายถึง การที่นักเรียนรายงานว่าตนมีความเป็นอยู่ค่อนข้างลำบาก จนถึงลำบาก ระดับปานกลาง หมายถึง การที่นักเรียนรายงานว่าตนมีความเป็นอยู่แบบพอมีพอกิน และระดับสูง หมายถึง การที่นักเรียนรายงานว่าตนมีความเป็นอยู่ค่อนข้างสบาย จนถึงสบาย

ชนิดของครอบครัว หมายถึง ลักษณะการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว แบ่งเป็น 2 ชนิด ได้แก่ ครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยาย

ครอบครัวเดี่ยว หมายถึง ครอบครัวที่ประกอบด้วย บิดา มารดา และบุตร
ครอบครัวขยาย หมายถึง ครอบครัวที่ประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยว และญาติ
พี่น้อง เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า เป็นต้น อาศัยในบ้านเดียวกัน หรือเขตนบ้าน
เดียวกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของ "วัฒนธรรม"

คำว่า วัฒนธรรม (Culture) ไม่มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

จอห์น กูเบอร์ (Guber. 1955 : 56) ได้ให้ความหมายว่า วัฒนธรรมเป็นแบบแผนของพฤติกรรมและความประพฤติที่ใคร่เรียนรู้มาแล้ว และเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องกัน ซึ่งรวมทั้งทัศนคติ ค่านิยม ความรู้ และวิถีปฏิบัติ การถ่ายทอดสืบต่อกันในสังคม

โคลด คลักโฮห์น (Kluckhohn. 1949 : 50) ให้ความหมายว่า วัฒนธรรมเป็นแนวทางแห่งความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ

ฮานนท์ ฮานาธิรม (ฮานนท์ ฮานาธิรม 2519 : 99) ให้ความหมายว่า วัฒนธรรมคือ วิธีการดำเนินชีวิต กระบวนการพฤติกรรม และบรรดาผลงานทั้งหมดที่มนุษย์ได้สร้างสรรค์ขึ้น ตลอดจนความคิด ความเชื่อและความรู้

อมรา พงศาพิชญ์ (2521 : 76) ให้ความหมายว่า วัฒนธรรมคือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กำหนดขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ทำตามสัญชาตญาณ คำว่าสิ่ง ในที่นี้หมายถึงวัตถุที่ใด หมายถึงพฤติกรรมที่ใด หมายถึงแนวความคิดที่ใด หรือจะหมายถึงวิธีการทำอะไรๆ ก็ได้ รวมเข้าไว้ด้วยกันหมด (สุจิต บุญบงการ : 2521)

นอกจากนี้ ฟรานซิส อี เมอร์ริล (Merrill. 1961 : 116) ได้กล่าวสรุปความหมายของวัฒนธรรม ไว้ว่า วัฒนธรรม

- ก. เป็นผลเนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านของมนุษย์
- ข. ให้แบบแผนที่เป็นที่ยอมรับในสังคม ในการตอบสนองความต้องการทางร่างกายและสังคม
- ค. เป็นสิ่งที่สะสมสืบทอดจากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนอีกรุ่นหนึ่ง

- ง. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อมนุษย์ เพราะเป็นสัญลักษณ์
 - จ. เป็นสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้ในขณะที่เขาเติบโตขึ้นในสังคม
 - ฉ. เป็นสิ่งกำหนดบุคลิกภาพพื้นฐาน
 - ช. การคงอยู่ของวัฒนธรรมขึ้นกับหน้าที่ของสังคมที่ดำเนินต่อเนื่องกันไป แต่ไม่ได้ขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
- เพราะฉะนั้นอาจกล่าวสรุปได้ว่า วัฒนธรรม คือวิถีการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งสมาชิกในสังคมนั้นได้ประพฤติปฏิบัติถ่ายทอดกันมา

ส่วนประกอบของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ (Wright II and others. 1975 : 81 - 82 ; Ogburn. 1950 อ้างอิงมาจาก รัตนา สถิตานนท์ 2520 : 15 ; ทรมศาสนศาตร์ และวัฒนธรรม 2519 : 101)

1. วัฒนธรรมทางวัตถุ (Material Culture) ประกอบด้วยสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นซึ่งสัมผัสได้ เห็นได้ รู้สึกได้ และวัดได้โดยตรง อันได้แก่สิ่งจำเป็นเบื้องต้นในชีวิตหรือปัจจัยสี่ รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ สิ่งประดิษฐ์ และเทคโนโลยีต่างๆ

2. วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ หรือวัฒนธรรมทางจิตใจ (Nonmaterial Culture) แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 วัฒนธรรมทางสังคม เป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามมารยาทในสังคม แบบพิธีการโต้วาทีในสังคม เช่น การไหว้

2.2 วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย เพื่อให้ทุกคนรู้จักสิทธิและหน้าที่ของตน ที่มีต่อกันและต่อส่วนรวม

2.3 วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับจิตใจและศีลธรรม เช่น ความกตัญญู กตเวทิตะ ความซื่อสัตย์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเชื่อเพื่อ การมีสัมมาคารวะต่อบุคคลมารดา และผู้มีอาวุโส ความกตัญญูต่ญาติ และ การ ยึดมาปบุญ

ความหมายของวัฒนธรรมทางจิตใจที่ศึกษา

ความซื่อสัตย์ กรมการวัฒนธรรม (2496 : 5 - 6) ได้ให้ความหมายของ ความซื่อสัตย์สุจริตว่า หมายถึง

1. ต้องซื่อตรงไม่คดโกง ประกอบอาชีพแต่ในทางสุจริต
2. ต้องซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อมิตรสหาย และจงรักภักดีต่อ

ประเทศชาติ

3. ต้องรักษาคำพูดของตนให้มั่นคงน่าเชื่อถือได้

ทินทิษฐ์ นาคะตะ (2509 : 85) ได้ให้ความหมายของ "อาชวะ" หรือ ความซื่อตรงว่า หมายถึง ความซื่อตรงต่อตนเอง ต่อการงานและบุคคลอื่น และมีความซื่อสัตย์ ทั้งอยู่ในสุจริตธรรม

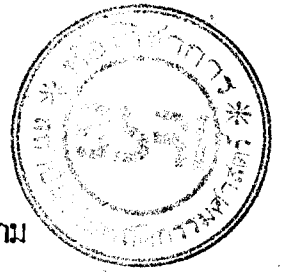
ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของ ความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง ความไม่ คดโกง ความไม่หลอกลวง ความซื่อตรงต่อผู้อื่น ทั้งที่การงาน วาจา และต่อตนเอง

การมีสัมมาคารวะต่อบุคคลมารดาและผู้มีอาวุโส

พจนานุกรมไทย ฉบับสมบูรณ์ - ทันสมัยที่สุด (2520 : 965) ได้ให้ความหมาย ของสัมมาคารวะว่า หมายถึง การเคารพนอบ

สุวัฒนา เอี่ยมอรพรรณ (2515 : 4) ได้ให้ความหมายของ ความมีอาวุโส ว่าหมายถึง ลักษณะที่สูงกว่า หรือแก่กว่า หรือมีมากกว่า ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งจาก 8 ลักษณะ คือ ตำแหน่งหน้าที่ ชาติสกุล ประสบการณ์ อิทธิพล คุณวุฒิ วัย ฐานะ และอุปการคุณ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการมีสัมมาคารวะในแง่ของการเคารพนอบและการ สำนวณทิวาวาจาต่อบุคคลมารดา ครู บุคคลและสถานที่ควรเคารพ

ความเอื้อเฟื้อ กรมการวัฒนธรรม (2496 : 3) ได้ให้ความหมายของความ
เอื้อเฟื้อไว้หลายท่านดังนี้คือ

1. ต้องมีความเอื้อเฟื้อเต็มใจช่วยเหลือบำเพ็ญกุศลและบำรุงสุขให้แก่กันด้วยน้ำใส
ใจจริง โดยมีเห็นแก่หน้าหรือหวังอานิสงส์ลาภผลใด ๆ เป็นเครื่องกอบแทน อย่าเป็นคนที่ถูกขาย
ในเมื่อพอจะช่วยเหลือได้
 2. ต้องเป็นคนเอื้อเฟื้อมีน้ำใจกว้างขวางไม่คับแคบ ไก่อะไรมากก็ไม่ตระหนี่หวงแหน
ไว้บริโลกคนเกี่ยว ออกกตัญญูจะเจือจางให้ผู้อื่นเพื่อที่เขาได้กินได้ใช้ มีความสุขเช่นคนมั่งมีไม่ได้
 3. รู้จักใช้เงินทองที่เก็บออมและประหยัดไว้ได้ ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่นบ้างตาม
ควรแก่กำลังและฐานะ มิใช่จะกั้นหน้าแต่เก็บออมสะสมไว้ตายเก็บยง ขณะเดียวกันก็ไม่เอื้อเฟื้อ
เจือจางแก่คนอื่นจนสิ้นเนื้อประดาตัว
 4. ต้องรู้จักเสียสละ ก็ยอมเสียสละสิ่งที่มีอยู่บ้าง จะเป็นทรัพย์สินเงินทอง
ความสุขส่วนตัว หรืออย่างสูง แม้ชีวิตอันมีค่าของตนตามโอกาสที่เห็นสมควรและจำเป็น
- ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของความเอื้อเฟื้อว่า หมายถึง ทศกัณฐกร
ที่ช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งแสดงออกในทางการให้สิ่งของเงินทอง การช่วยเหลือทางกำลังกายและ
การช่วยเหลือทางวาจาและความคิด

ความภักดีบุคคล กรมการวัฒนธรรม (2496 : 3 - 4) ได้ให้ความหมาย
ของความภักดีบุคคลไว้ว่า หมายถึง

1. ต้องหนักแน่นถึงอุปการคุณที่ผู้อื่นได้ทำต่อตนเสมอ แม้แต่เพียงเล็กน้อยก็ไม่ลืม
บุญคุณ
2. ต้องทำตอบแทนอุปการคุณที่ผู้อื่นได้ทำแก่ตนบ้าง ในเมื่อมีโอกาสหรือกำลังพอที่
จะทำได้ มิใช่คอยแต่จะรับอุปการะของเขาเรื่อยไป เพราะทำให้เกิดความลำบากเต็มใจแก่ผู้ที่
เคยมีบุญคุณแก่ตน และแสดงให้เห็นน้ำใจอันงามของผู้ที่ตอบแทนสนองอีกด้วย
3. เมื่อตนได้รับอุปการคุณจากผู้อื่น แม้เพียงเขาถูกให้ที่นั่งหรือช่วยเหลือยกสิ่งของ
ให้ หยิบสิ่งโน้นสิ่งนี้ให้ ก็อย่าลืมที่จะกล่าวคำขอบคุณแก่ผู้ที่เอื้อเฟื้อต่อตนเสมอ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของ ความกตัญญูทุกเวที ว่า หมายถึง การรู้จักบุญคุณ และตอบแทนผู้มีพระคุณ ในเมื่อมีโอกาสหรือกำลังพอที่จะทำได้

การยกยาบพูน ผู้วิจัยได้อาศัยความหมายของคำว่า "กรรม" ของพระนอม แก้วกำเนต (มชป : 15) ในการอธิบายความหมาย "การยกยาบพูน" ว่าหมายถึง การเชื่อว่ากรรมกระทำทำให้เกิดผลต่าง ๆ หากดีก็ของได้ดี หากชั่วก็ของได้ร้ายผลชั่ว กระทำอย่างไรก็ต้องได้รับผลอย่างนั้น ทำบุญก็ไปบุญ ทำบาปก็ไปบาป

และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของการยกยาบพูน ว่าหมายถึง การเชื่อว่าการกระทำทำให้เกิดผลต่าง ๆ หากดีก็ของได้ดี หากชั่วก็ของได้ร้ายผลชั่ว และรับรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนนั้น เป็นผลอันเนื่องมาจากการกระทำของตนเองโดยตรง

การถ่ายทอดวัฒนธรรม

จากความหมายของวัฒนธรรมที่กล่าวมาแล้ว จักได้ว่าวัฒนธรรมเป็นมรดกแห่งสังคม การรับเขามรดกสังคมไว้ได้ก็ด้วยผู้อื่นถ่ายทอดให้ ทั่วจากเป็นหนังสือขึ้นไว้ ทั่วการยอมรับสั่งสอนให้ หรือด้วยการเอาอย่างกัน (อุนานวราชชน 2513 : 8 - 9) บุคคลกลุ่มแรกที่กระทำหน้าที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมให้กับสมาชิกใหม่ของครอบครัว คือ นิตามารกาหรือปู่ปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมารกาซึ่งเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญที่สุด เพราะโดยปกติลูก ๆ มักอยู่ใกล้ชิดกับมารกามากกว่าบุคคลอื่น (อานนท์ อานาภิรม 2516 : 57)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการถ่ายทอดวัฒนธรรมในแง่ของการสั่งสอนและการทำเป็นตัวอย่างของนิตามารกาและผู้ใหญ่ในบ้าน สภาพการณ์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดก็เมื่อ (1) ตัวแม่เป็นผู้ที่เสียเปรียบหรือมีอำนาจ (2) ผู้สังเกตรับรู้ถึงความสัมพันธ์ทางมรดกระหว่างตนเองกับตัวแม่ ทั่วแปรทางด้านอำนาจของนิตามารกา (parental power) และการสนับสนุนของนิตามารกา (parental support) เป็นสภาพการณ์ที่มีอิทธิพลต่อการที่บุตรจะเลียนแบบนิตามารกา ถ้าทั้งอำนาจและการสนับสนุนของนิตามารกาที่มีต่อบุตรสูง บุตรน่าจะเลียนแบบนิตามารกามากกว่าถ้าอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างต่ำ (Burr and others. 1979 : 354)

วัฒนธรรมทางจิตใจกับการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อเด็กและเรียกร้องให้เด็กปฏิบัติของตน และคอยดูไปในที่ต่าง ๆ ฉะนั้นการอบรมเลี้ยงดู คือ การที่ผู้เลี้ยงดูกับเด็กมีการติดต่อกัน ซึ่งเป็นการให้เลี้ยงดูสารอาหารให้รางวัล หรือลงโทษการกระทำต่างๆ ของเด็กได้ นอกจากนี้เด็กยังมีโอกาสเข้าสังคมและการกระทำต่างๆ ของผู้เลี้ยงดูช่วยให้เด็กได้เรียนแบบผู้เลี้ยงดูอีกด้วย (กวงเกียน พันธุมภาวิน 2522 : 17)

งานวิจัยหลายเรื่องของไทยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร และการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ ใกล้เคียงคล่องกัน กล่าวคือ บิดามารดาของไทยยุคแรกจะเน้นเรื่อง (1) การควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวทางกายและวาจา (2) ความกตัญญูและความจงรักภักดี (3) ความเมตตา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความเสียสละ (Chancha Suvannathat. 1979 : 480)

การเชื่อฟังและการเคารพอาวุโส และการมีมารยาทงามเป็นเรื่องที่เน้นมากในชมรมการถ่ายทอดทางสังคม (socialization) ส่วนการแสดงความกตัญญูก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะแสดงว่าเป็นคนดี เด็กไม่เพียงแต่ได้รับการสอนให้รู้คุณต่อบุคคล (บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย ครูที่อาชุนมากกว่า และครู) แต่ยังมีรู้คุณสิ่งมีชีวิตอื่น (เช่นวัว) และสิ่งไม่มีชีวิต (หนังสือ ข้าว) อีกด้วย คำนิยมวิจัยธรรมอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยความเมตตา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความเสียสละก็เป็นสิ่งสำคัญที่บิดามารดาจะถ่ายทอด สิ่งเหล่านี้บิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวจะย้ำโดยการสอน การอบรม และการทำเป็นตัวอย่าง (Chancha Suvannathat. 1979 : 481)

มีหลายทฤษฎีที่ให้ความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักที่มั่นคงต่อการเจริญธรรมในเด็ก เช่น ทฤษฎีพัฒนาการบุคลิกภาพของ แอริคสัน ที่กล่าวว่า การที่บิดามารดาให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตรอย่างพอเพียง จะทำให้บุตรมีความมั่นคงทางอารมณ์และเกิดความรู้สึกมั่นใจในความดีงามในโลกนี้ (กวงเกียน พันธุมภาวิน 2522 : 18) ส่วนเซียร์สและคณะ (Sears, Maccoby and Levin. 1957 : 372 อ้างอิงมาจาก กวงเกียน พันธุมภาวิน 2522 : 18 - 19) ก็ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ความรักของบิดามารดาเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา-

จริยธรรมในเด็ก เด็กจะคงเรียนรู้อะไรที่จะเกิดความรักความพอใจในผู้เลี้ยงดูตน ก่อนที่เด็กจะยอมรับการถ่ายทอดลักษณะทางสังคมจากบุคคลนั้น แต่ตามการศึกษาที่รักบุตรนั้น อาจแสดงความรักบุตรท้าวชีวิตการต่างๆ กัน เช่น รักแบบประคบประหงม รักแบบตามใจมาก รักแบบควบคุมมาก หรือรักแบบประชาธิปไตย ซึ่งอาจมีผลต่อการปลูกฝังลักษณะทางสังคมให้แก่เด็กได้แตกต่างกันมาก ทั้งนี้ นักจิตวิทยาพัฒนาการจึงเสนอให้พิจารณา การให้ความรัก และการควบคุมไปพร้อมกัน (Becker, 1964 : 175 อ้างอิงมาจาก กวงเกี้ยน พันธุกรรมวัน 2522 : 20) ทั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรักและแบบควบคุมกับการยอมรับวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านของบุตร

ความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแม่รักและควบคุม วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกรอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก และแบบควบคุมกับความเชื่อ โดยศึกษานักมัธยม ป.ศ. ปีที่ 1 ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวน 450 คน เป็นชาย 220 คน และหญิง 230 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเชื่อใฝ่หมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย และเด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเชื่อใฝ่หมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมน้อย

แล้ววัฒนธรรมทางจิตใจทำนองอื่น ไม่ถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการอบรมเลี้ยงดูแม่รักและแบบควบคุม แต่มีผู้ศึกษาดังการอบรมเลี้ยงดูแม่รักและแบบควบคุมกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม และคุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี เช่น กวงเกี้ยน พันธุกรรมวัน (2520) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง วิธีการดูแลอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ คือ แบบรัก แบบควบคุม แบบให้เหตุผล และแบบลงโทษทางกายหรือจิต กับความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1,3 และ 5 และนิติศาสตร์มหาวิทาลัยชั้นปีที่ 2 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,400 คน พบว่าผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแม่รักมากมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแม่รักน้อย เมื่อพิจารณาการดูแลเลี้ยงดูแม่รักและแบบควบคุมร่วมกัน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับจริยธรรมของผู้ตอบในระดับที่เชื่อมั่นได้ ส่วนการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของผู้ตอบทั้ง 4 ประเภท (รักมาก - ควบคุมมาก รักมาก - ควบคุมน้อย รักน้อย - ควบคุมมาก และรักน้อย - ควบคุมน้อย) ปรากฏว่า กลุ่มที่มีจริยธรรมสูงสุด ก็คือกลุ่มที่รายงานว่าตนถูกเลี้ยงดู

แบบรักมากและถูกควบคุมมาก ส่วนกลุ่มที่มีคะแนนจริยธรรมค่าที่ต่ำที่สุด คือกลุ่มที่รายงานว่าตนถูกเลี้ยงดูแบบรักน้อยและควบคุมน้อย

ส่วนเสริมเกียรติ พรหมบุญ (2523) ได้ศึกษาอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา 5 ของจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 400 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบอนาถศึกษา คือ แบบการลงโทษและแบบคาดหวังเอาจากเด็ก ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี

นอกจากนี้ผู้ศึกษาถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยกับจริยธรรมของบุคคล การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีองค์ประกอบหลายประการที่สำคัญคือ การเลี้ยงดูแบบรักมาก การเลี้ยงดูแบบควบคุมปานกลางค่อนข้างน้อย และการให้เหตุผลในการฝึกนิสัยเด็ก (ทองเทียน พันธุมาวิน 2522 : 28) เกษ วิโย (2522) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการศึกษาให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา 1 ถึงชั้นประถมศึกษา 6 เขตการศึกษา 9 จำนวน 180 คน พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและแบบปล่อยปละละเลย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ บัญชร แก้วส่อง (2522) ที่ทำการเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นระดับอายุ 13 - 18 ปี ที่มีต่อพุทธศาสนา และกำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมของรัฐในกรุงเทพมหานครและจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 300 คน พบว่าเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยและการวิจัยของทิพย์สุภา นิลสินธุ (2523) ที่ศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 4 - 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในโรงเรียนอนุบาลเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน ก็พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบปล่อยปละละเลย

ถึงแม้ว่าจะยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักและแบบควบคุมกับวัฒนธรรมทางจิตใจกันอื่นโดยตรง แต่จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดมีหลักฐานที่น่าไปสู่การตั้ง

สมมติฐานไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย

วัฒนธรรมทางจิตใจกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางครอบครัว

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางครอบครัวที่ผู้วิจัยศึกษา ได้แก่ ชนิดของครอบครัว ฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศด้วย ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีลักษณะกึ่งกลาง เช่น เพศ หรือฐานะทางกัน อาจทำให้เขาเหล่านั้นได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกันไปไค้มาก อันอาจจะมีผลต่อการพัฒนาจริยธรรมของบุคคลเหล่านั้นด้วย (ควง เกื้อน พันธุนาวัน 2522 : 11)

ความซื่อสัตย์

ในการศึกษาตัวแปรเรื่องเพศกับความซื่อสัตย์ มีผู้ศึกษาเปรียบเทียบทั้งพัฒนาการทางจริยธรรม และพฤติกรรมซื่อสัตย์โดยตรงระหว่างเพศชายและเพศหญิงไว้หลายเรื่องดังนี้ ควง เกื้อน พันธุนาวัน (2520) ได้เปรียบเทียบจริยธรรมของชายและหญิงในระคับอายุเดียวกัน ในแต่ละชั้นเรียน ผลปรากฏว่าในกลุ่มนักเรียนอายุประมาณ 13 - 15 ปี นั้น หญิงมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าชายอย่างเห็นได้ชัด ส่วนในระคับอายุ 17 - 19 ปี พัฒนาการทางจริยธรรมของชายและหญิงเท่าเทียมกัน และในระคับอายุ 19 - 21 ปี พัฒนาการทางจริยธรรมของชายก้าวหน้ากว่าหญิง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบความแตกต่างในพฤติกรรมซื่อสัตย์ของวัยรุ่นสองกลุ่ม คือ วัยรุ่นหญิงจากครอบครัวฐานะปานกลาง กับวัยรุ่นชายจากครอบครัวฐานะปานกลางและต่ำ จากการวัดพฤติกรรมซื่อสัตย์ในการเล่นเกมส์กันในห้องเดียวกัน วัยรุ่นหญิงจากครอบครัวฐานะปานกลางจะโกงเพียง 5 เปอร์เซ็นต์ ของผู้เล่นทั้งหมด แต่วัยรุ่นชายฐานะปานกลางและต่ำได้โกงเป็นจำนวน 53.6 เปอร์เซ็นต์ ของผู้เล่นชายทั้งหมด (ควง เกื้อน พันธุนาวัน 2522 :

นอกจากนี้ ภารว รอกเทศ (2523) วิวัฒน์ อิศวานิชย์ (2523) เมธี โพรพิพัฒน์ (2523) สมโชค พูลนวม (2523) และอุบลรัตน์ โพรโกสุม (2523) ก็ได้ศึกษา นักเรียนทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 739 856 886 886 และ 731 คนตามลำดับ โดยใช้แบบสอบถามวัดความซื่อสัตย์ของ ส่วนฯ พรพัฒน์กุล และคนอื่น ๆ ผลปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนชาย (ภารว รอกเทศ : 2523 และวิวัฒน์ อิศวานิชย์ : 2523) ส่วนเมธี โพรพิพัฒน์, สมโชค พูลนวม และอุบลรัตน์ โพรโกสุม รายงานผลแต่เพียงว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความซื่อสัตย์แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาถึงคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ พบว่าส่วนมากนักเรียนหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนชาย

จากผลการวิจัยทั้งที่ได้กล่าวมา นับว่าเป็นหลักฐานที่หนักแน่นพอที่จะตั้งสมมติฐานได้ว่า นักเรียนหญิงในกลุ่มตัวอย่างที่วิจัยจะศึกษา มีความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนชาย

ในเรื่องระดับการศึกษาของนิสิตามรรคา ภารว รอกเทศ (2523) วิวัฒน์ อิศวานิชย์ (2523) เมธี โพรพิพัฒน์ (2523) สมโชค พูลนวม (2523) และอุบลรัตน์ โพรโกสุม (2523) พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยทั้งกล่าว ช่วยสนับสนุนการตั้งสมมติฐานได้ว่า นักเรียนนิสิตามรรคา มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

การมีสัมมาคารวะต่อนิทามรรคาและผู้มีอาวุโส

สุนทร โคนิน และสนิท สมศิริการ (2522) ได้ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของน้องคอกที่ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งอยู่ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ที่อายุหนังสือออก และมีอายุตั้งแต่ 15 ปี จนถึง 80 ปี จำนวนทั้งสิ้น 2469 คน กลุ่มตัวอย่างนี้มีหลายอาชีพแตกต่างกัน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม ตามเรื่องค่านิยม และถามเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมในเรื่องต่างๆ ผลปรากฏว่า สำหรับประโยคที่ว่า "น้องๆ ควรจะทอกราบและเซีอกทั้งพี่" กลุ่มตัวอย่างประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าเป็นการถูกต้องแล้ว 10 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าไม่ถูกต้อง และ

30 เปอร์เซ็นต์ ทอมว่าไม่ทราบหรือแล้วแต่กรณี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ พบว่า เพศชาย มีความเห็นคล้อยตาม คำกล่าวข้างต้นมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย (59.0% ทอ 55.6 %)

นอกจากนี้ สุนทรีย์ โคมิน และสลิท สัมภกรการ (2522) ยังได้ศึกษาเรื่องอำนาจ เกิดจากของพ่อแม่หรือญาติอาวุโสภายในครอบครัว โดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อประโยคที่ว่า "เมื่อเป็นเด็ก พ่อแม่ก็จะสอนเสมอว่า เป็นเด็กเป็นเล็กห้ามเถียงผู้ใหญ่ไม่มีความเคารพ" ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างประมาณ 65 เปอร์เซ็นต์ทอมว่า ถูกต้อง ประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ ทอมว่าไม่ถูกต้อง และประมาณ 15 เปอร์เซ็นต์ ทอมว่า ไม่ทราบ แล้วแต่กรณี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ พบว่า เพศหญิงเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้มากกว่าเพศชายเล็กน้อย (68.3 % ทอ 63.8 %)

จากผลการวิจัยทั้งกล่าวสรุปได้ว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดา และผู้มีอาวุโสมากกว่าเพศชาย

ความเชื่อใจ

โดแลนด์ และอเดลเบิร์ก (Doland and Adelberg, 1967 อ้างอิงมาจาก Bryan and London, 1970 : 207) พบว่า เด็กที่มาจากโรงเรียนในแถบชานเมืองที่มีฐานะปานกลางค่อนข้างสูง มีความปรารถนาที่จะแบ่งปันสิ่งของมากกว่าเด็กที่มาจากสถานสงเคราะห์

บอนด์ (Bond, 1969 : 3454 อ้างอิงมาจาก นิธา พุฒศรีสวัสดิ์ 2517 : 20) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อใจกับบุคลิกลักษณะอื่นๆ ของเด็กชั้นประถม โดยวัดลักษณะของความเชื่อใจจากการประเมินผลของครู และดูจากจำนวนขนมที่กลุ่มตัวอย่างบริจาคให้แก่เด็กยากจน ผลพบว่า เด็กหญิงมีลักษณะของความเชื่อใจมากกว่าเด็กชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วารินทร ม่วงสุวรรณ (2517) ที่ว่า เด็กหญิงมีความเชื่อใจรวมและเชื่อใจต่อพวกพ้องมากกว่าเด็กชาย

นอกจากนี้ มิทลาร์สกี และคณะ (Midlarsky and others, 1973 : 321 - 328) ได้ศึกษามลของการมีตัวแบบ และการให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมเชื่อใจ ผู้วิจัยได้แบ่งการทดลองออกเป็น 2 การทดลอง การทดลองที่ 1 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนหญิงเกรด 6 จำนวน

72 คน ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ขึ้นโดยให้ผู้ถูกทดลองได้เล่นเกมอย่างหนึ่งโดยมีตัวแบบ 3 อย่าง คือ ตัวแบบเอื้อเฟื้อ ตัวแบบวางเฉย และตัวแบบละโมภ การวัดพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ ผู้วิจัยจากพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อของผู้ถูกทดลองที่ได้เห็นตัวแบบ เมื่อผู้ถูกทดลองมีพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อตามที่ต้องการ ผู้วิจัยก็จะพูดชมเชย ผลการทดลองพบว่า การมีตัวแบบและการให้คำชมเชยมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อของกลุ่มตัวอย่าง การทดลองที่ 2 ใช้วิธีการเช่นเดียวกัน แต่กลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนเป็นนักเรียนชายและหญิง เกรท 3 จำนวน 90 คน ได้ผลการทดลองเช่นเดียวกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าว พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. นักเรียนที่มีฐานะปานกลางค่อนข้างสูง มีความเอื้อเฟื้อมากกว่านักเรียนฐานะต่ำ
2. นักเรียนหญิงมีความเอื้อเฟื้อมากกว่านักเรียนชาย
3. นักเรียนที่ได้เห็นตัวแบบแสดงความเอื้อเฟื้อ มีความเอื้อเฟื้อมากกว่านักเรียน

ที่ได้เห็นตัวแบบวางเฉย และตัวแบบละโมภ

สำหรับตัวแปรอิสระของกรอบทฤษฎี ไททอร์ย เกรือแกว (2515 : 201 - 203)

ได้กล่าวว่า กรอบทฤษฎีนี้จะทำให้ความสัมพันธ์และความช่วยเหลือระหว่างสมาชิกลดน้อยลงเมื่อเทียบกับกรอบทฤษฎีขยาย เพราะบุคคลมีความผูกพันเฉพาะสมาชิกในกรอบทฤษฎีและญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดจริงๆ เท่านั้น ทั้งนี้จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากกรอบทฤษฎีขยายมีความเอื้อเฟื้อมากกว่านักเรียนที่มาจากกรอบทฤษฎีเดี่ยว

ความกตัญญูแก่ชาติ

ประเสริฐ รุธิจ (2518) ได้ศึกษาคำนิยมทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 2 ปีการศึกษา 2517 จำนวน 500 คน โดยใช้แบบสอบถามพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักเลือกความกตัญญูเป็นอันดับ 1 รองลงมาคือ การศึกษา และความรักในชีวิตครอบครัว ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบของไทย

และแบบคาดหวังเอาทีมเด็กเลือกการศึกษาเป็นอันดับ 1 รองลงมานักเรียนที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแบบลงโทษเลือกความถูกต้องและความสำเร็จ ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
คาดหวังเอาทีมเด็ก เลือกความรักในชีวิตครอบครัว และความซื่อสัตย์สุจริต

จากผลการวิจัยดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
มากมีแนวโน้มที่จะมีความถูกต้องกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย

การศึกษานอกระบบ

หลักปรัชญาสำคัญในทางพระพุทธศาสนา คือเรื่องกฎแห่งกรรม ทว่าโตก็ ทว่าชั่ว
โตชั่ว และให้บุคคลประพฤติปฏิบัติอยู่ในศีลธรรม รู้จักละอายและเกรงกลัวต่อบาป สุนทร
โคมิน และสันติ สมักรการ (2522) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในกฎแห่งกรรมของคนไทยใน
ปัจจุบัน ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อกำถาว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนเราก่อกรรม
เขาไว้วันหนึ่งกรรมนั้นจะตามสนอง" ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 75 เปอร์เซ็นต์
เห็นว่าถูกต้อง 13 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าไม่ถูกต้อง และ 13 เปอร์เซ็นต์ ทอว่าไม่ทราบหรือแล้ว
แต่กรณี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ เพศหญิงเห็นด้วย 81.0 เปอร์เซ็นต์ เพศชายเห็นด้วย
71.6 เปอร์เซ็นต์

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ถามเรื่องกรรมเก่า ซึ่งนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎแห่งกรรมผู้มีความ
เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมอย่างแนบแน่นแล้ว ย่อมจะต้องยอมรับว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ส่วน
หนึ่งเป็นผลมาจากกรรมเก่าและส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากกรรมปัจจุบัน ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างแสดง
ความคิดเห็นต่อกำถาว่า "ข้าพเจ้ามักจะยอมรับว่าเป็นกรรมของตนเวลาที่มีเหตุการณ์ที่ไม่ถึง
ปรารถนาเกิดขึ้น (แก่ตน)" ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย 48 เปอร์เซ็นต์ ไม่เห็นด้วย
43 เปอร์เซ็นต์ และไม่ทราบ 15 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ ผู้หญิงมีความ
เชื่อมากกว่าผู้ชาย (44.1 % ทอ 41.4 %)

ความเชื่อในเรื่องของกรรมเก่ามีแนบแน่นที่แสดงออกมาคล้ายคลึงกับความเชื่อใน

เรื่องกฎแห่งกรรม แต่ในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า คนที่ยึดมั่นในหลักศาสนาพุทธควรจะเป็นคนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเอง (internal control) ซึ่งถือว่า สิ่งใดๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของตนเอง (พจน จันทรวิระกุล 2515 : 3) พจน จันทรวิระกุล (2515) ได้ศึกษาเรื่องความเชื่ออำนาจภายในตนเอง (internal control) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และประถมศึกษาปีที่ 7 ในกรุงเทพมหานครและนครราชสีมา จำนวน 297 คน โดยใช้แบบทดสอบทัศนคติแบบเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน ผลปรากฏว่า ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เด็กหญิงมีทัศนคติแบบเชื่ออำนาจภายในตนเองในระดับที่สูงกว่าเด็กชาย แต่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ไม่พบความแตกต่าง ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กฤษณา กิจขนิณ (2517) ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนในภาคการศึกษา 1 จำนวน 300 คน เป็นชาย 173 คน หญิง 137 คน พบว่านักเรียนชายและหญิงมีความเชื่ออำนาจภายในตนเองไม่แตกต่างกัน

ความเชื่อและทัศนคติเป็นเพียงเครื่องมือให้ทราบว่า คนไทยส่วนมากยังยึดถือในหลักพระพุทธศาสนาไม่น้อยเพียงใดอย่างผิวเผินเท่านั้น ซึ่งถ้าจะศึกษากันให้ลึกซึ้งลงไปก็ควรได้ศึกษาพฤติกรรมทางศาสนา อันเป็นสิ่งที่กระทำโดยมิได้หวังผลตอบแทนทางวัตถุในทันทีทันใด ได้แก่ การบวช การไปวัดฟังเทศน์ การทำบุญ และการร่วมพิธีกรรมทางศาสนาอื่นๆ เป็นต้น ชูมนตรี โคมิน และสินี สมบัติการ (2522) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางศาสนาของคนไทย พบว่า " ในด้านพฤติกรรมการทำบุญตักบาตร ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามว่า " ในรอบปีที่แล้วท่านทำบุญตักบาตรกี่ครั้ง " ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างเพียงประมาณ 15 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นที่ตอบว่าไม่เคยทำเลย นอกนั้นก็เหลือประมาณ 85 เปอร์เซ็นต์ ตอบว่าเคยทำตั้งแต่ 1 ครั้งไปจนถึงมากกว่า 20 ครั้ง เพื่อเป็นการแยกแยะให้เห็นความแตกต่างในระดับของความเคร่งศาสนา ผู้วิจัยได้แบ่งแยกพฤติกรรมการทำบุญตักบาตรออกเป็น 3 ระดับ คือตั้งแต่ 1 - 10 ครั้ง ถือว่ามีความเคร่งศาสนาน้อยที่สุด ตั้งแต่ 11 - 20 ครั้ง ถือว่าเป็นปานกลาง และในกรณีมากกว่า 20 ครั้ง ถือว่าเป็นผู้ที่มีความเคร่งในศาสนาในระดับสูง ทั้งนี้เมื่อแยกพิจารณาพฤติกรรมการทำบุญตักบาตรตามเพศของกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยหลักเกณฑ์ดังกล่าว พบว่าทั้งสองเพศ

มีระดับความเคร่งศาสนาไม่แตกต่างกันมากนัก แม้ว่าเพศหญิงจะมีเปอร์เซ็นต์การทำบุญตักบาตร โดยส่วนรวมแล้วสูงกว่าเล็กน้อยก็ตาม

ตัวอย่างของความเคร่งศาสนาอีกประการหนึ่งได้แก่ พฤติกรรมร่วมพิธีกรรมทาง ศาสนา เช่น การร่วมทำบุญบวชภาค การทอดกฐิน เป็นต้น โดยอาศัยหลักเกณฑ์ของพฤติกรรม ที่กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามว่า "ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้เข้าร่วมพิธีทางพุทธศาสนา อาทิ บวชพระ ทอดกฐิน กี่ครั้ง" ผลโดยส่วนรวมคือ ตัวอย่างส่วนใหญ่ประมาณ 84 เปอร์เซ็นต์ ตอบว่า ได้เคยเข้าร่วมในพิธีดังกล่าวตั้งแต่หนึ่งครั้งขึ้นไปจนถึงมากกว่า 20 ครั้ง ส่วนที่เหลือ อีกประมาณ 16 เปอร์เซ็นต์ตอบว่า ไม่เคย เมื่อแยกพิจารณาตามเพศพบว่า มีความแตกต่างกันเล็กน้อยระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย โดยเพศชายมีเปอร์เซ็นต์การร่วมพิธีระหว่าง "11 - 20 ครั้ง" กับ "มากกว่า 20 ครั้งขึ้นไป" สูงกว่าเพศหญิงเล็กน้อย

สำหรับพฤติกรรมการไปวัดฟังเทศน์ สุนทรี โคมิน และสัทธิ สมัยการ (2522) ได้ตั้งคำถามถามผู้ตอบว่า "ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านเคยไปวัดฟังเทศน์บ่อยครั้งเพียงไร" ตัวอย่าง ประมาณ 75 เปอร์เซ็นต์ ตอบว่า เคยไปตั้งแต่ 1 ครั้ง ถึงเกินกว่า 20 ครั้ง มีเพียง ประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นที่ตอบว่าไม่เคยไปเลย เมื่อแยกพิจารณาตามเพศ พบว่า มีความแตกต่างในพฤติกรรมการไปวัดฟังเทศน์ของทั้งสองเพศแต่เพียงเล็กน้อย

โดยสรุปในเรื่องการยึดมั่นปณิธานของคนไทยพบว่า คนไทยส่วนใหญ่ยังยึดถือในเรื่องนี้ เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะยึดมั่นปณิธานมากกว่าเพศชาย

ท้ายเหตุที่วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน เป็นคุณธรรมประเภทเดียวกัน ผู้วิจัย จึงอาศัยงานวิจัยที่ได้รวบรวมมาทั้งหมดเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานสำหรับบางตัวแปรที่ไม่มีผู้ศึกษา

ในวัฒนธรรมบางกานกึ่งคอโมไน

สมมติฐานในการวิจัย

ในเรื่องปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. นักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน มากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว
2. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน แยกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน ไม่แยกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีมารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน ไม่แยกต่างกัน
5. นักเรียนที่มาจากชนิดของครอบครัวและมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้านแยกต่างกัน
6. นักเรียนที่มีบิดาและมารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้านแยกต่างกัน

ในเรื่องปริมาณการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

7. นักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน มากกว่านักเรียนชาย
8. นักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน มากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว
9. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ก้าน แยกต่างกัน

10. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน
11. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน
12. นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจน้อย
13. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย
14. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย
15. นักเรียนที่มาจากชนบทของครอบครัวและมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน
16. นักเรียนที่มาจากชนบทของครอบครัวแตกต่างกันและได้รับปริมาณการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมากน้อยแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน
17. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันและได้รับปริมาณการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมากน้อยแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกัน
18. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากน้อยแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกัน
19. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากน้อยแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน
20. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน และได้รับปริมาณการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมากน้อยแตกต่างกัน มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน

วิธีทำเนิการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 ของโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 979 คน เป็นชาย 523 คน หญิง 456 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ซึ่งมีวิธีทำเนิการดังนี้

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการกลุ่มตัวอย่าง 1,000 คน จากการประมาณจำนวนนักเรียนใน 1 ห้องเรียนเท่ากับ 40 คน ดังนั้นจึงต้องใช้ห้องเรียนจำนวน 25 ห้อง เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีการกระจายมากที่สุด ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียนจาก 1 โรงเรียน และการสุ่มจำนวนโรงเรียนในแต่ละห้องที่การศึกษา ใช้เกณฑ์ดังนี้

- ห้องที่การศึกษาที่มีจำนวนโรงเรียน 15 โรงเรียน สุ่ม 4 โรงเรียน
 - ห้องที่การศึกษาที่มีจำนวนโรงเรียน 16 - 20 โรงเรียน สุ่ม 5 โรงเรียน
 - ห้องที่การศึกษาที่มีจำนวนโรงเรียน 20 โรงเรียนขึ้นไป สุ่ม 6 โรงเรียน
- รวมจำนวนโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง 25 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถาม 12 ฉบับ ดังนี้

1. แบบสอบถามความซื่อสัตย์
2. แบบสอบถามการมีสัมมาคารวะ ค่านิยมมารททาและผู้มีอาวุโส
3. แบบสอบถามความเฉลียวใ้

4. แบบสอบถามความกตัญญูทศเวที
5. แบบสอบถามการยักยานบุญ
6. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์
7. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ คอบิคารมารคาและผู้มีอาวุโส
8. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความเอื้อเฟื้อ
9. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวที
10. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการยักยานบุญ
11. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
12. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ลักษณะแบบสอบถาม

แบบสอบถาม 5 ฉบับแรก ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ที่จะวัดพฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน แบบสอบถามแต่ละฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นข้อความที่ถามถึง เหตุการณ์ที่นักเรียนส่วนมากได้ประสบในชีวิตประจำวันแล้วให้นักเรียนรายงานว่าได้เคยแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นบ่อยครั้งเพียงไร จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่สองเป็นคำถามถึงความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรม จำนวน 10 ข้อ การที่ผู้วิจัยเพิ่มคำถามส่วนที่สองเข้าไป เนื่องจากส่วนประกอบของแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมจะเป็นส่วนที่เป็นตัวแทนของส่วนประกอบทางพฤติกรรมหรือการปฏิบัติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการ แสดงออกที่บุคคลอื่นสังเกตได้ (V. Kothandapani. 1971 : 9 อ้างอิงมาจาก ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520 : 8)

แบบสอบถามฉบับที่ 6 - 10 เป็นแบบสอบถามเรื่องการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน โดยให้นักเรียนรายงานว่ามีคารมารคาหรือผู้ใหญ่ในบ้านได้เคยสอนหรือทำเป็นตัวอย่างในเรื่องเหล่านั้นบ่อยครั้งเพียงไร จำนวน 15 ข้อ

แบบสอบถามฉบับที่ 11 เป็นแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบรักโดยให้นักเรียน
รายงานว่ มารดาของตนแสดงความรักใคร่ตนอย่างเอนชติ เปิดโอกาสให้ตนได้รวมในกิจกรรม
ต่างๆ และให้การสนับสนุนทางอารมณ์แก่ตนมากน้อยเพียงไร โดยแบ่งเป็นประโยคทางบวกครั้ง
หนึ่ง และทางลบอีกครั้งหนึ่ง จำนวนทั้งหมด 10 ข้อ

แบบสอบถามฉบับที่ 12 เป็นแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบควบคุม โดยให้
นักเรียนรายงานว่ มารดาของตนได้ออกคำสั่ง แทรกแซง แนะนำแกมบังคับ รวมทั้งคอย
สอดส่องควบคุมความประพฤติของตนมากเพียงไร โดยแบ่งเป็นประโยคทางบวกครั้งหนึ่ง และ
ทางลบอีกครั้งหนึ่ง จำนวนทั้งหมด 10 ข้อ

การสร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามความซื่อสัตย์

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ (กรม
การวัฒนธรรม 2496 : 5 - 7) โดยแบ่งเป็นความซื่อตรงต่อผู้อื่น 6 ข้อ ต่อหน้าการทำงาน
4 ข้อ ต่อวาจา 5 ข้อ และต่อตนเอง 5 ข้อ รวม 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วัดทางค่าพฤติกรรม
10 ข้อ และกำหนดความตั้งใจที่จะกระทำ 10 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางค่าพฤติกรรม

ในกร เล่นเกมกับเพื่อน นักเรียนตั้งใจหมายเพื่อเอาชนะบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางค่าความตั้งใจที่จะกระทำ

คุณเก็บของมีค่าไว้ที่โรงเรียน จึงรีบหนีไปครูเพื่อถามหาเจ้าของ ถ้านักเรียนเป็น

คุณ นักเรียนจะทำเช่นนี้หรือไม่

ต้องทำอย่างยั้ง ต้องทำ ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ต้องไม่ทำ ต้องไม่ทำอย่างยั้ง

แบบสอบถามการมีสัมมาคารวะต่อบุคคลมารดาและผู้มีอาวุโส

คำว่าผู้มีอาวุโส ผู้วิจัยได้แนวมมาจากการศึกษาวิจัยลักษณะความมีอาวุโส ของสุวีณา
เขียนมอรพรหม (สุวีณา เขียนมอรพรหม 2515) ในแบบสอบถามผู้วิจัยได้แบ่งข้อความออก
เป็น การมีสัมมาคารวะทางกายต่อบุคคลมารดา 3 ข้อ ข้อ 4 ข้อ คอบุคคลและสถานที่
ควรเคารพ 3 ข้อ และการมีสัมมาคารวะทางวาจาท่อบุคคลมารดา 4 ข้อ ข้อ 3 ข้อ
คอบุคคลและสถานที่ควรเคารพ 3 ข้อ รวม 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วัดทางกานพฤติกรรม
10 ข้อ และกานความตั้งใจที่จะกระทำ 10 ข้อ

ตัวอย่างข้อความที่วัดทางกานพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนต้องการส่งของหรือพูดอะไรก็ตามเพื่อคนอื่น นักเรียนขออนุญาตครูที่อยู่ใน
ห้องทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ตัวอย่างข้อความที่วัดทางกานความตั้งใจที่จะกระทำ

เมื่อพ่อแม่ว่าแม่ แม่จะพูดย้อนพ่อแม่ ถ้านักเรียนเป็นแม่ นักเรียนจะทำเช่นนี้
หรือไม่

ต้องทำอย่างยั้ง ต้องทำ ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ต้องไม่ทำ ต้องไม่ทำอย่างยั้ง

แบบสอบถามความเชื่อเพื่อ

ข้อความในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ (กรม

การวัฒนธรรม 2496 : 3) โดยแบ่งเป็นจำนวนการให้สิ่งของเงินทอง 6 ข้อ จำนวนการช่วยเหลือทางกำลังกาย 7 ข้อ จำนวนการช่วยเหลือทางวาจาและความคิด 7 ข้อ รวม 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วัดทางตามพฤติกรรม 10 ข้อ และด้านความตั้งใจที่จะกระทำ 10 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางตามพฤติกรรม

เมื่อเพื่อนล้มอุปการะการเรียน เช่น กินสอ ยางลบ นักเรียนให้เพื่อนเขียนบ่อยครั้ง

เพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางตามความตั้งใจที่จะกระทำ

เมื่อเข้าไปเที่ยวต่างจังหวัดแล้วมีเงินเหลือ ผู้จึงซื้อของมาฝากทางบ้าน ถ้านักเรียนเป็นครู นักเรียนจะทำเช่นนี้หรือไม่

ต้องทำอย่างยิ่ง ต้องทำ ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ต้องไม่ทำ ต้องไม่ทำอย่างยิ่ง

แบบสอบถามความกตัญญูทุกเวที

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัย แนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ

(กรมการวัฒนธรรม 2496 : 3 - 4) โดยแบ่งเป็นความกตัญญูต่อบิดามารดา 6 ข้อ ต่อครูและบุคคลอื่น 5 ข้อ และความกตเวทีต่อบิดามารดา 6 ข้อ ต่อครูและบุคคลอื่น 3 ข้อ รวม 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วัดทางตามพฤติกรรม 10 ข้อ และด้านความตั้งใจที่จะกระทำ 10 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางตามพฤติกรรม

เมื่อแม่หรือผู้ปกครองไม่สบาย นักเรียนจะช่วยทำงานบ้านแทนด้วยความเต็มใจทุกครั้ง

หรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางด้านการความตั้งใจที่จะกระทำ

เมื่อสอบ ทราบว่าครูไม่สบายและต้องเข้าโรงพยาบาล ก็จะชวนเพื่อนฯ ไปเยี่ยม
ถ้านักเรียนเป็นครู นักเรียนจะทำเช่นนี้หรือไม่

ต้องทำอย่างยิ่ง ต้องทำ ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ต้องไม่ทำ ต้องไม่ทำอย่างยิ่ง

แบบสอบถามการศึกษานานาชาติ

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวทางจากหนังสือวัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับพระ
พุทธศาสนา (ทะนอม แก้วกำเนต ๒๒๖ : 4, 15) โดยแบ่งเป็น การทำความชั่ว
ทางกาย 3 ข้อ ทางวาจา 2 ข้อ ทางใจ 2 ข้อ การละเว้นความชั่วทางกาย 2 ข้อ
ทางวาจา 2 ข้อ ทางใจ 1 ข้อ การทำความดีทางกาย 2 ข้อ ทางวาจา 2 ข้อ
ทางใจ 2 ข้อ การเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม 2 ข้อ รวม 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้วัดทางด้าน
พฤติกรรม 10 ข้อ และด้านความตั้งใจที่จะกระทำ 10 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางด้านการพฤติกรรม

เมื่อเพื่อนทำให้นักเรียนโกรธ นักเรียนจะนึกแค้นแค้นเขาทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ตัวอย่างข้อคำถามที่วัดทางด้านการความตั้งใจที่จะกระทำ

จึงเห็นแมวตัวหนึ่งไ้รับมากเจ็บนอนอยู่ที่หน้าบ้าน จึงอุ้มมาดูแลใส่ยาให้ ถ้านักเรียน
เป็นเจ้า นักเรียนจะทำเช่นนี้หรือไม่

ต้องทำอย่างยิ่ง ต้องทำ ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ต้องไม่ทำ ต้องไม่ทำอย่างยิ่ง

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ (กรม
การวัฒนธรรม 2496 : 5 - 7) โดยแบ่งเป็นการถ่ายทอดเรื่องความซื่อตรงของผู้รับ 4 ข้อ
ก่อนหน้าที่การงาน 4 ข้อ ก่อวาท 4 ข้อ และตนเอง 3 ข้อ รวม 15 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถาม

พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านเคยให้สัญญาแก่นักเรียน เช่นจะซื้อของให้ ฯลฯ แล้วผิดสัญญา
ทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย กอนขางน้อย กอนขางนอยครั้ง นอยครั้ง นอยครั้งมาก ไม่เคยเลย

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้มีอาวุโส

คำว่าผู้มีอาวุโส ผู้วิจัยได้แนวมารจากการศึกษาวิจัยลักษณะความมีอาวุโส ของผู้วิชา
เอี่ยมอรพรรณ (ผู้วิชา เอี่ยมอรพรรณ 2515) ในแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แบ่งข้อคำถาม
ออกเป็น การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะทางกายต่อบิดามารดา 2 ข้อ ก่อครู 2 ข้อ
กอบุคคลอื่นและสถานทีที่ควรเคารพ 3 ข้อ และทางวาทต่อบิดามารดา 3 ข้อ ก่อครู 2 ข้อ
กอบุคคลอื่นและสถานทีที่ควรเคารพ 3 ข้อ รวม 15 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถาม

เมื่อนักเรียนหิมของบ้านที่ระพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้าน โดยไม่ได้กล่าวคำขอโทษ
ท่านจะเคืองไม่ให้นักเรียนทำเช่นนี้ทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ (กรมการวัฒนธรรม 2496 : 3) โดยแบ่งเป็นการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อค่านการให้สิ่งของ เงินทอง 6 ข้อ ค่านการช่วยเหลือทางร่างกาย 4 ข้อ ค่านการช่วยเหลือทางวาจาและความรัก 5 ข้อ รวม 15 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถาม

เมื่อนักเรียนได้รับจดหมายซึ่งไม่ใช่ของคนในบ้าน พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ของนักเรียน เก็บไว้โดยไม่ส่งต่อทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวที

ข้อคำถามในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวการศึกษาวัฒนธรรม ภาคปฏิบัติ (กรมการวัฒนธรรม 2496 : 3 - 4) โดยแบ่งเป็นการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูต่อบิดามารดา 6 ข้อ ก่อครูและบุคคลอื่น 5 ข้อ และความกตเวทีต่อบิดามารดา 2 ข้อ ก่อครูและบุคคลอื่น 2 ข้อ รวม 15 ข้อ

ตัวอย่างข้อคำถาม

เมื่อนักเรียนคำติการกระทำของครูให้รอบคอบหวัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนจะตกใจหรือไม่ไหวกลัวว่าครูเขานั้นพูดครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี

ข้อความในแบบสอบถามสร้างโดยอาศัยแนวจากหนังสือวัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับพระ
พุทธศาสนา (พะยอม แก้วกำเนต ๒๒๖ : 4, 15) โดยแบ่งเป็นการทำความชั่วทางกาย
๒ ข้อ ทางวาจา ๒ ข้อ ทางใจ ๑ ข้อ การละเว้นความชั่วทางกาย ๓ ข้อ ทางวาจา
๑ ข้อ ทางใจ ๑ ข้อ การทำความดีทางกาย ๓ ข้อ ทางวาจา ๑ ข้อ ทางใจ ๒ ข้อ
และการเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ๑ ข้อ

ตัวอย่างข้อความ

พ่อแม่สอนให้มักเรียนรู้อะไรก็สนใจไม่ผูกพันมากเท่าที่ไม่ถูกกับเราบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้ง ๑๐ ฉบับไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา และนำไปทดลองใช้
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพญาไท จำนวน ๖๐ คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อ
บกพร่อง จากนั้นได้หาค่าความเชื่อมั่นจากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน ๑๗๑ คน ได้ผลดังนี้

แบบสอบถามความซื่อสัตย์	๐.๗๘	
แบบสอบถามความมีสัมมาคารวะต่อบุคคลและผู้มีอาวุโส		๐.๘๐
แบบสอบถามความเชื่อเพื่อ	๐.๘๔	
แบบสอบถามความกตัญญูต่อบุคคล	๐.๘๒	
แบบสอบถามการยืมมาบัญชี	๐.๘๐	
แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์	๐.๗๕	

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการเมืองการมีสัมมาคารวะทอปีตามารกาและผู้มีอาวุโส 0.86

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใจ 0.87

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที 0.82

แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการรักษานามบุญ 0.69

แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบรัก

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของ กวงเกี้ยน ทิมซุนนาวิน (กวงเกี้ยน ทิมซุนนาวิน และ เพ็ญเซ ประจวบจันท : 2520) มาใช้ โดยดัดแปลงมาตราส่วนประมาณค่า

ตัวอย่างข้อความ

แม่แสดงให้ฉันรู้ว่าท่านรักฉันมาก

จริงที่สุด จริงมาก จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมาก ไม่จริงที่สุด

แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบความซื่อ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของกวงเกี้ยน ทิมซุนนาวิน (กวงเกี้ยน ทิมซุนนาวิน และ เพ็ญเซ ประจวบจันท : 2520) มาใช้ โดยดัดแปลงมาตราส่วนประมาณค่า

ตัวอย่างข้อความ

แม่คอยสอดส่องดูแลความประพฤติฉันอย่างใกล้ชิด

จริงที่สุด จริงมาก จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมาก ไม่จริงที่สุด

ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบรักและแบบความซื่อ จากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 979 คน ได้ค่าเท่ากับ 0.64 และ 0.41 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยออกเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปให้นักเรียนทำในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้อธิบายวิธีการตอบพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ ตามคำชี้แจงในแบบสอบถามและดูแลให้นักเรียนตอบให้ครบทุกข้อ นักเรียนส่วนมากใช้เวลาในการทำประมาณ 1 ชั่วโมง 45 นาที หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนน

แบบสอบถามทั้ง 12 ฉบับ ผู้วิจัยมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเหมือนกันกล่าวคือ ถ้านักเรียนตอบคำถามไปทางบวกก็จะได้คะแนนมาก แต่ถ้านักเรียนตอบคำถามไปทางลบ ก็จะได้น้อย ก็นับว่าอย่าง

เมื่อถึงเวรทำความเข้าใจความสะอาดห้องเรียน นักเรียนอยู่ทำเวรทุกครั้งหรือไม่

ดีมาก	ทุกครั้ง	ได้คะแนน	8 คะแนน
	บ่อยครั้งมาก	ได้คะแนน	7 คะแนน
	บ่อย	ได้คะแนน	6 คะแนน
	ค่อนข้างบ่อย	ได้คะแนน	5 คะแนน
	ค่อนข้างน้อยครั้ง	ได้คะแนน	4 คะแนน
	น้อยครั้ง	ได้คะแนน	3 คะแนน
	น้อยครั้งมาก	ได้คะแนน	2 คะแนน
	ไม่เคยเลย	ได้คะแนน	1 คะแนน

ผู้วิจัยได้นำคะแนนรวมของแบบสอบถามแต่ละฉบับไปทำการวิเคราะห์ทางสถิติ

วิธีการกระทำกับข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ห้คะแนนที่เกี่ยวกับปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. การเปรียบเทียบปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ท่าน ระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวแตกต่างกัน โดยใช้สถิติที่ (t - test)

2. การเปรียบเทียบปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ท่านระหว่าง

2.1 นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

2.2 นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

2.3 นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของ เชฟเฟ (Scheffe') หรือ กัมแคน (Duncan)

3. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

3.1 ชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

3.2 ระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา

โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two - way Analysis of Variance) ถ้าพบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ผลต่อ (Analysis of Variance for Simple Effects)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ห้คะแนนที่เกี่ยวกับปริมาณการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. การเปรียบเทียบการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ท่านระหว่าง

1.1 นักเรียนชายและหญิง

1.2 นักเรียนที่มาจากครอบครัวแตกต่างกัน

- 1.3 นักเรียนที่ได้รับการฉายาหอควั่นธรรมทางจิตใจมากน้อยแตกต่างกัน
- 1.4 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากน้อยแตกต่างกัน
- 1.5 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความรุนแรงมากน้อยแตกต่างกัน

โดยใช้สถิติค่าที (t - test)

2. การเปรียบเทียบการอนุรักษณ์ธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านระหว่าง

- 2.1 นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน
- 2.2 นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน
- 2.3 นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') หรือกันแน (Duncan)

3. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

- 3.1 ชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่
- 3.2 ชนิดของครอบครัวกับปริมาณการได้รับการฉายาหอ
- 3.3 ฐานะความเป็นอยู่กับปริมาณการได้รับการฉายาหอ
- 3.4 ระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
- 3.5 ระดับการศึกษาของมารดา กับ การอบรมเลี้ยงดูแบบความรุนแรง

โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบแยกทอดวิธี (Factorial Design) ถ้าพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ผล (Analysis of Variance for Simple Effects)

ในการวิเคราะห์ทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิจัยตามลำดับของสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยแบ่งออกเป็น

2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของเรื่องการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบิดามารดาและผู้มีอาวุโส ความเชื่อเพื่อ ความกตัญญูแก่เวทียและการยึดมั่นบุญ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของเรื่องการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน

รายละเอียดผลการวิจัยได้เสนอตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียน ซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	94.24	14.05	
ครอบครัวขยาย	346	94.61	14.13	- 0.39

จากตารางที่ 1 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้รับผลการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียน
ซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	120.88	0.61
ภายในกลุ่ม	976	198.12	

จากตารางที่ 2 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์
นักเรียนซึ่งมีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1640.80	8.41**
ภายในกลุ่ม	976	195.00	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 3 แสดงว่านักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง
ความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำเสนอแผนเฉลยการถ่าย
ทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้ริมาเปรียบเทียบ
เทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') จึงแสดงผลใน
ตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลยการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง ปานกลาง ต่ำ			
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		98.97	95.14	93.33
สูง	98.97	-	3.83	5.64 **
ปานกลาง	95.14		-	1.81
ต่ำ	93.33			-

** $p < .01$

จากตารางที่ 4 แสดงว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูงได้รับการถ่ายทอดเรื่อง
ความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่
ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษปานกลาง และนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษ
กลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ ที่
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1549.92	7.94**
ภายในกลุ่ม	976	195.18	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 5 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการ
ถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง
ความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการถ่าย
ทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มาเปรียบเทียบ
เทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลใน
ตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ที่นักเรียนซึ่งมารดา
มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง		ต่ำ	
	\bar{X}	100.32	96.40	93.64			
สูง	100.32	-	3.92	6.68	**		
ปานกลาง	96.40		-	2.76			
ต่ำ	93.64			-			

** $p < .01$

จากตารางที่ 6 แสดงว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงได้รับการถ่ายทอด
เรื่องความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาปานกลาง และนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษา
ปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ชนิดของครอบครัว (ก)	1	26.59	0.14
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	118.91	0.60
ก × ข	2	550.47	2.79
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	197.56	

จากตารางที่ 7 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายและนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์
โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	435.68	2.23
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	344.92	1.77
ก × ข	4	57.30	0.29
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	970	195.25	

จากตารางที่ 8 แสดงว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเกี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเกี่ยว	633	96.61	16.77	0.36
ครอบครัวขยาย	346	96.20	17.19	

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเกี่ยว ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	585.24	2.05
ภายในกลุ่ม	976	285.26	

จากตารางที่ 10 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ
ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2846.79	10.14**
ภายในกลุ่ม	976	280.63	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 11 แสดงว่านักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง การมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ย การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนซึ่ง มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง			ต่ำ		
	\bar{X}	101.66	98.62	94.90					
สูง	101.66	-	3.04	6.76**					
ปานกลาง	98.62		-	3.72					
ต่ำ	94.90			-					

** p < .01

จากตารางที่ 12 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอด เรื่องการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มีความรู้ ระดับการศึกษาปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ ระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ
ที่นักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2583.82	9.19**
ภายในกลุ่ม	976	281.16	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 13 แสดงว่านักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่า นักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอด เรื่องการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ย การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนซึ่งมารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะที่นักเรียนซึ่งมารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
	\bar{X}	104.98	97.39	95.68
สูง	104.98	-	7.59	9.30**
ปานกลาง	97.39		-	1.71
ต่ำ	95.68			-

** p < .01

จากตารางที่ 14 แสดงว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ มากกว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ชนิดของครอบครัว (ก)	1	47.45	0.17
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	589.81	2.06
ก × ข	2	168.65	0.59
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	265.74	

จากตารางที่ 15 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายและนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	1110.09	3.96*
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	847.47	3.03*
ก × ข	4	142.83	0.51
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	970	280.02	

* $p < .05$ ($F_{2,970} = 3.00$)

จากตารางที่ 16 แสดงว่านักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	89.42	16.30	
ครอบครัวขยาย	346	89.77	16.07	- 0.32

จากตารางที่ 17 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับความถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
ที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	433.84	1.65
ภายในกลุ่ม	976	262.38	

จากตารางที่ 18 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับความถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2448.42	9.48**
ภายในกลุ่ม	976	258.25	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 19 แสดงว่านักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการ
ถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่า นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง ความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการ ถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับมา เปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ถึง แสดงผลในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อที่นักเรียนซึ่งมีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง			ต่ำ		
	\bar{X}	94.26	91.65	88.07					
สูง	94.26	-	2.61	6.19**					
ปานกลาง	91.65		-	3.58					
ต่ำ	88.07			-					

**
 $p < .01$

จากตารางที่ 20 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง ความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา ปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2220.09	8.58**
ภายในกลุ่ม	976	256.72	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 21 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาแตกต่างกันได้รับ
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่มารวมในระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอด เรื่องความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ย การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อให้นักเรียนซึ่งมารวมในระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ทำได้ รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดัง แสดงผลในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อให้นักเรียนซึ่ง มารวมในระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ทำได้ รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ค่า
	\bar{X}	97.49	90.22	
สูง	97.49	-	7.27	8.66**
ปานกลาง	90.22		-	1.39
ค่า	88.83			-

** p < .01

จากตารางที่ 22 แสดงว่านักเรียนที่มารวมในระดับการศึกษาสูงได้รับการถ่ายทอด เรื่องความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่มารวมในระดับการศึกษาทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมในระดับการศึกษาปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มารวม ระดับ การศึกษาปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวม ระดับ การศึกษาต่ำ

ตารางที่ 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ชนิดของครอบครัว (ก)	1	20.75	0.08
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	430.64	1.64
ก × ข	2	172.44	0.66
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	262.81	

จากตารางที่ 23 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการฉายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	1004.61	3.90*
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	776.89	3.01*
ก × ข	4	126.87	0.49
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	970	257.72	

* $p < .05$ ($F_{2,970} = 3.00$)

จากตารางที่ 24 แสดงว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการฉายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการฉายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา

ตารางที่ 25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยายได้รับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	98.18	14.30	- 0.91
ครอบครัวขยาย	346	99.03	13.56	

จากตารางที่ 25 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	714.42	3.64*
ภายในกลุ่ม	976	196.05	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 26 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง ความกตัญญูทวดเวที แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ย การถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดเวทีที่นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') จึง แสดงผลในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดเวทีที่นักเรียน ที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ฐานะความเป็นอยู่				
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	97.36	-	0.86	4.30*
ปานกลาง	98.22		-	3.44
ต่ำ	101.66			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 27 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ ได้รับการถ่ายทอด เรื่องความกตัญญูทวดเวทีมากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็น อยู่ปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดเวทีไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีฐานะ ความเป็นอยู่สูง

ตารางที่ 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่
ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	612.20	3.12*
ภายในกลุ่ม	976	196.25	

$$* p < .05 (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 28 แสดงว่านักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการ
ถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทวดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่นิทานมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง ความกตัญญูทศเวทที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการ ถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวทที่นักเรียนซึ่งนิทานมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มา เปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของกินแดน (Duncan) ดังแสดง ผลในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวท ที่นักเรียน ซึ่งนิทานมีระดับการศึกษา สูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง			ต่ำ		
	\bar{X}	100.80	99.57	97.74					
สูง	100.80	-	1.23	3.06*					
ปานกลาง	99.57		-	1.83					
ต่ำ	97.74			-					

* $p < .05$

จากตารางที่ 29 แสดงว่านักเรียนที่นิทานมีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอด เรื่องความกตัญญูทศเวทมากกว่านักเรียนที่นิทานมีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่นิทานมีระดับการศึกษาปานกลาง ส่วนนักเรียนที่นิทานมีระดับ การศึกษาปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวทไม่แตกต่างจากนักเรียนที่นิทานมีระดับ การศึกษาต่ำ

ตารางที่ 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายเทเรื่องความกตัญญูทเวที
ที่นักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	721.24	3.68*
ภายในกลุ่ม	976	196.03	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 30 แสดงว่านักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ
การถ่ายเทเรื่องความกตัญญูทเวที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวทีที่นักเรียนซึ่งมารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe) จึงแสดงผลในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวที ที่นักเรียนซึ่งมารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		103.02	98.86	98.08
สูง	103.02	-	4.16	4.94*
ปานกลาง	98.86		-	0.78
ต่ำ	98.08			-

*p < .05

จากตารางที่ 31 แสดงว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวทีมากกว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาปานกลางและนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความถูกต้องทุกเวทีไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 32 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวที โดยพิจารณาจากชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ชนิดของครอบครัว (ก)	1	147.07	0.75
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	706.68	3.60*
ก × ข	2	9.13	0.05
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	196.47	

* $p < .05$ ($F_{2,973} = 3.00$)

จากตารางที่ 32 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวทีไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวทีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 33 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการฉายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวที
โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา และระดับการศึกษาของมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	214.38	1.09
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	323.59	1.65
ก × ข	4	81.49	0.42
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	970	196.46	

จากตารางที่ 33 แสดงว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการฉายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวทีไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับการฉายทอดเรื่องความกตัญญูทศเวทีไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา

ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูก ที่
นักเรียนซึ่งมาจากครอบครัวเดี่ยว และครอบครัวขยาย ได้รับ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	89.31	13.25	0.42
ครอบครัวขยาย	346	88.94	13.38	

จากตารางที่ 34 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอด
เรื่องการยืมมาปลูก ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 35 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูก ที่
นักเรียนซึ่งมีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	401.10	2.28
ภายในกลุ่ม	976	176.14	

จากตารางที่ 35 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการ
ถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูกไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 36 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการยึดมาตรฐาน
ที่นักเรียนซึ่งมีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1332.37	7.65**
ภายในกลุ่ม	976	174.24	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 36 แสดงว่า นักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับ
การถ่ายทอดเรื่องการยึดมาตรฐาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง การยึกยิบาปญญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการ ถ่ายทอดเรื่องการยึกยิบาปญญที่นักเรียนซึ่งศึกษาระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ มา เปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดัง แสดงผลในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการยึกยิบาปญญ ที่นักเรียนซึ่ง ศึกษาระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ต่ำ
	\bar{X}	92.64	90.75	
สูง	92.64	-	1.89	4.55 **
ปานกลาง	90.75		-	2.66
ต่ำ	88.09			-

** $p < .01$

จากตารางที่ 37 แสดงว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูงได้รับการถ่ายทอด เรื่องการยึกยิบาปญญมากกว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษปานกลาง และนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษา ปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยึกยิบาปญญไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 38 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายภาพเรื่องการยึกบาปบุญ
ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ระดับการศึกษาแตกต่างกันได้รับ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1158.64	6.64**
ภายในกลุ่ม	976	174.59	

** $p < .01$ ($F_{2,976} = 4.62$)

จากตารางที่ 38 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับ
การถ่ายภาพเรื่องการยึกบาปบุญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการพบว่า นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอด เรื่องการยืมมาบุญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ย การถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบุญที่นักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ค่าที่ได้รับ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') จึงแสดงผลในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบุญ ที่นักเรียนซึ่งมารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ค่าที่ได้รับ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			
	\bar{x}	94.02	91.32	88.52
สูง	94.02	-	2.70	5.50**
ปานกลาง	91.32		-	2.80
ค่า	88.52			-

** p < .01

จากตารางที่ 39 แสดงว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงได้รับการถ่ายทอด เรื่องการยืมมาบุญมากกว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษปานกลาง และนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษา ปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบุญไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 40 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูก
โดยพิจารณาตามชนิดของครอบครัว และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ชนิดของครอบครัว (ก)	1	38.05	0.22
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	404.33	2.29
ก × ข	2	9.12	0.05
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	176.62	

จากตารางที่ 40 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่ยิวได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูก ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาปลูกไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของครอบครัวกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 41 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิคา และระดับการศึกษาของมารคา

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของนิคา (ก)	2	467.02	2.68
ระดับการศึกษาของมารคา (ข)	2	293.21	1.68
ก × ข	4	86.03	0.49
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	970	174.34	

จากตารางที่ 41 แสดงว่านักเรียนที่นิคาในระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับความถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชีไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มารคาในระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับความถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชีไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิคา กับระดับการศึกษาของมารคา

ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	128.96	14.09	- 8.47**
นักเรียนหญิง	456	136.11	12.05	

** $p < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 42 แสดงว่านักเรียนชายได้คะแนนความซื่อสัตย์น้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 43 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	132.22	13.59	- 0.21
ครอบครัวขยาย	346	132.41	13.76	

จากตารางที่ 43 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่มีฐานะ
ความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	299.10	1.61
ภายในกลุ่ม	975	186.04	

จากตารางที่ 44 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้
คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่มีระดับ
การศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1236.55	6.72*
ภายในกลุ่ม	976	183.95	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 45 แสดงว่านักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 46

ตารางที่ 46 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง			ต่ำ		
	\bar{X}	136.50	130.99	131.95					
สูง	136.50	-	5.51*	4.55*					
ปานกลาง	130.99		-	0.96					
ต่ำ	131.95			-					

*p < .05

จากตารางที่ 46 แสดงว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษานานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเด็กที่เรียนที่ศึกษาระดับการศึกษานานกลางได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกันจากนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนข้อสอบของนักเรียนที่มารดา
มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	608.95	3.29*
ภายในกลุ่ม	976	185.23	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากการตารางที่ 47 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน
ได้คะแนนข้อสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ค่า มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 48

ตารางที่ 48 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ค่า เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	สูง			ปานกลาง	ค่า
	\bar{X}	136.29	133.10		
สูง	136.29	-	3.19	4.42*	
ปานกลาง	133.10		-	1.23	
ค่า	131.67			-	

* $p < .05$

จากตารางที่ 48 แสดงว่า นักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาค่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาปานกลาง ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง และค่า

ตารางที่ 49 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการถ่ายทอดมาก	378	138.53	11.63	14.16 **
ได้รับการถ่ายทอดน้อย	335	125.38	13.16	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 49 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มากได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 50 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	137.03	13.55	8.33 **
แบบรักน้อย	342	128.27	13.38	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 50 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 51 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซื่อมากและความซื่อเฉลียว

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความซื่อมาก	312	135.63	13.79	5.88 **
แบบความซื่อเฉลียว	368	129.63	13.65	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 51 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซื่อมากได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซื่อเฉลียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 52 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์โดยพิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่และเพศของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	303.54	1.63
เพศของครอบครัว (ข)	1	5.22	0.03
ก × ข	2	30.70	0.17
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	186.35	

จากตารางที่ 52 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับเพศของครอบครัว

ตารางที่ 53 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์โดยพิจารณาตามการฉาย-
ทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การฉายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ (ก)	1	30701.97	200.21**
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	61.58	0.40
ก × ข	1	48.06	0.31
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	709	153.35	

** $p < .01$ ($F_{1,709} = 6.66$)

จากตารางที่ 53 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มากได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มที่ได้รับการฉายทอดมาก เท่ากับ 138.53 กลุ่มที่ได้รับการฉายทอดน้อย เท่ากับ 125.38) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฉายทอดเรื่องความซื่อสัตย์กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 54 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามการ
ถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ (ก)	1	30430.14	199.20**
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	215.57	1.41
ก × ข	2	202.04	1.32
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	707	152.76	

** $p < .01$ ($F_{1,707} = 6.69$)

จากตารางที่ 54 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มาก
ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 138.53 กลุ่มที่
ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 125.38) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้
คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์
กับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 55 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	9.46	0.05
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	12254.23	67.27**
ก × ข	2	41.38	0.23
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	182.16	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 55 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มรักมาก เท่ากับ 137.03 กลุ่มรักน้อย เท่ากับ 128.27) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 56 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	482.30	2.57
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	6190.67	33.02**
ก × ข	2	81.33	0.43
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	187.48	

**p < .01 (F 1,674 = 6.69)

จากตารางที่ 56 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 135.83 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 129.62) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 57 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิทา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของนิทา (ก)	2	807.86	5.32 *
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	77.13	0.51
การถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ (ค)	1	28812.88	189.64 **
ก × ข	4	98.89	0.65
ก × ค	2	39.62	0.26
ข × ค	2	45.46	0.30
ก × ข × ค	4	159.48	1.05
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	695	151.94	

* $p < .05$ ($F_{2,695} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,695} = 6.69$)

จากตารางที่ 57 แสดงว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 138.53 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 125.38) แต่มีนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิทา กับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของนิทากับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิทา กับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

ตารางที่ 58 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	127.66	14.88	- 6.58 **
นักเรียนหญิง	456	133.72	13.76	

** $p < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 58 แสดงว่า นักเรียนชายได้คะแนนการมีสัมมาคารวะน้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 59 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	130.51	14.60	0.07
ครอบครัวขยาย	346	130.44	14.84	

จากตารางที่ 59 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 60 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	568.16	2.64
ภายในกลุ่ม	975	214.88	

จากตารางที่ 60 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 61 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1544.62	7.26*
ภายในกลุ่ม	976	212.70	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 61 แสดงว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 63 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารดา
มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1332.39	6.25*
ภายในกลุ่ม	976	213.13	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 63 แสดงว่านักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 64

ตารางที่ 64 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารดา	สูง ปานกลาง ต่ำ			
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		136.55	131.30	129.90
สูง	136.55	-	5.25	6.65 *
ปานกลาง	131.30		-	1.40
ต่ำ	129.90			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 64 แสดงว่านักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาสูงได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาปานกลางได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารวมระดับการศึกษาสูงและต่ำ

ตารางที่ 65 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการฉายทอดมาก	394	137.86	12.67	14.85 **
ได้รับการฉายทอดน้อย	302	122.52	14.53	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 65 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 66 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	135.59	14.02	8.29 **
แบบรักน้อย	342	126.54	13.91	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 66 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 67 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมากและความสูงน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความสูงมาก	312	134.97	14.10	6.85**
แบบความสูงน้อย	368	127.35	14.73	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 67 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมาก ได้
คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงน้อยอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 68 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาการะ โดยพิจารณาตาม
ฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	549.08	2.56
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	3.03	0.01
ก × ข	2	260.15	1.21
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	214.86	

จากตารางที่ 68 แสดงว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาการะไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาการะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่ กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 69 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ก)	1	40208.74	219.952 **
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	86.59	0.474
ก X ข	1	6.00	0.03
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	692	182.81	

** $p < .01$ ($F_{1,692} = 6.69$)

จากตารางที่ 69 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ มากได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดขนาด เท่ากับ 137.86 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัว เกี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวชาย และไม่พบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 70 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ก)	1	39648.63	217.24**
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	310.98	1.70
ก × ข	2	19.15	0.11
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	690	182.51	

** $p < .01$ ($F_{1,690} = 6.69$)

จากตารางที่ 70 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ มากได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 137.80 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็น อยู่แตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอด เรื่องการมีสัมมาคารวะกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 71 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	282.32	1.45
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	12554.38	64.36**
ก × ข	2	85.68	0.44
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	195.06	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 71 แสดงว่านักเรียนชั้นมกราคมมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มรักมาก เท่ากับ 135.60 กลุ่มรักน้อย เท่ากับ 126.55) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 72 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	1294.14	6.29*
การอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัว (ข)	1	9192.02	44.66**
ก×ข	2	76.35	0.37
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	205.92	

* $p < .05$ ($F_{2,674} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 72 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัวมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัวน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะ ของกลุ่มครอบครัวมาก เท่ากับ 134.97 กลุ่มครอบครัวน้อย เท่ากับ 127.35) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัว

ตารางที่ 73 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	265.24	1.45
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	151.63	0.83
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ค)	1	38105.12	208.57**
ก X ข	4	111.79	0.61
ก X ค	2	260.31	1.43
ข X ค	2	156.48	0.86
ก X ข X ค	3	92.17	0.50
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	679	182.70	

** $p < .01$ ($F_{1,679} = 6.69$)

จากตารางที่ 73 แสดงว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 137.86 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52)

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของบิดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

ตารางที่ 74 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	113.78	15.91	- 5.74 **
นักเรียนหญิง	456	119.69	16.23	

** $p < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 74 แสดงว่านักเรียนชายได้คะแนนความเชื่อใจน้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 75 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	116.50	16.24	- 0.09
ครอบครัวขยาย	346	116.60	16.49	

จากตารางที่ 75 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความเชื่อใจไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 76 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มีฐานะ
ความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	519.04	1.95
ภายในกลุ่ม	975	266.03	

จากตารางที่ 76 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนน
ความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 77 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มีความรู้ระดับ
การศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1840.92	7.00*
ภายในกลุ่ม	976	263.10	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 77 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาแตกต่างกันไต่คะแนนความเชื่อเพื่อ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของ
นักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความ
แตกต่างไทยวิธีทดสอบของเซฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 78

ตารางที่ 78 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษา
สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของนิคา	สูง			ต่ำ
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	
		121.53	117.10	115.49
สูง	121.53	-	4.43	6.04*
ปานกลาง	117.10		-	1.61
ต่ำ	115.49			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 78 แสดงว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาสูงไต่คะแนนความ
เชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน
นักเรียนที่ศึกษาระดับการศึกษปานกลางไต่คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ศึกษา
ระดับการศึกษาสูง และต่ำ

ตารางที่ 79 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มารดา
มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1909.81	7.26*
ภายในกลุ่ม	976	262.96	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 79 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนน
ความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อเพื่อ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของ
นักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความ
แตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 80

ตารางที่ 80 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มารวมมีระดับการ
ศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารดา	สูง			ปานกลาง	ต่ำ
	\bar{X}	124.06	115.93		
สูง	124.06	-	8.13*	8.03*	
ปานกลาง	115.93		-	0.10	
ต่ำ	116.03			-	

* $p < .05$

จากตารางที่ 80 แสดงว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนความ
เชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาปานกลางและต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ส่วนนักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาปานกลางได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจาก
นักเรียนที่มารวมมีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 81 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใจมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการถ่ายทอดมาก	354	127.71	13.99	20.73 **
ได้รับการถ่ายทอดน้อย	321	105.58	13.70	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 81 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใจมากได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 82 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก และรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	124.03	16.04	10.51 **
แบบรักน้อย	342	111.36	14.82	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 82 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ตารางที่ 83 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อเพื่อระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรม รวบรวมโดยแบบความซุ่มมากและความซุ่มน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความซุ่มมาก	312	122.39	15.89	8.06 **
แบบความซุ่มน้อย	368	112.41	16.27	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 83 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมโดยแบบความซุ่มมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมโดยแบบความซุ่มน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 84 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม
ฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	533.27	2.01
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	0.60	0.00
ก X ข	2	443.22	1.67
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	265.68	

จากตารางที่ 84 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวชาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 85 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ (ก)	1	82447.75	428.50 **
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	5.32	0.03
ก × ข	1	39.13	0.20
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	671	192.41	

** $p < .01$ ($F_{1,671} = 6.69$)

จากตารางที่ 85 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อนมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อนของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้คะแนนความเชื่อเพื่อนแตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายและไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อนกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 86 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ (ก)	1	81571.19	424.21 **
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	96.78	0.50
ก × ข	2	157.16	0.82
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	669	192.29	

** $p < 0.1$ ($F_{1,669} = 6.69$)

จากตารางที่ 86 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อมาก ได้คะแนนความเชื่อใ้มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อใ้ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อใ้ไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใ้กับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 87 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแม่วัย

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	461.17	1.94
การอบรมเลี้ยงดูแม่วัย (ข)	1	24827.17	104.52**
ก × ข	2	26.17	0.11
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	237.54	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 87 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัยมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัยน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มวัยมาก เท่ากับ 124.02 กลุ่มวัยน้อย เท่ากับ 111.36) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัย

ตารางที่ 88 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม ระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	1555.20	6.09*
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	15949.42	62.43**
ก X ข	2	196.65	0.77
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	255.47	

* $p < .05$ ($F_{2,674} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 88 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 122.39 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 112.41) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับ การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 89 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่อง ความเชื่อเพื่อ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	229.06	1.22
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	442.18	2.35
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ (ค)	1	76823.19	408.09**
ก X ข	4	87.57	0.47
ก X ค	2	482.34	2.56
ข X ค	2	535.99	2.85
ก X ข X ค	4	372.49	1.98
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	657	188.25	

** $p < .01$ ($F_{1,657} = 6.69$)

จากตารางที่ 89 แสดงว่านักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58)

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของบิดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ

ตารางที่ 54 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามการ
ถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ (ก)	1	30430.14	199.20**
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	215.57	1.41
ก × ข	2	202.04	1.32
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	707	152.76	

** $p < .01$ ($F_{1,707} = 6.69$)

จากตารางที่ 54 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 138.53 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 125.38) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ กับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 55 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	9.46	0.05
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	12254.23	67.27**
ก × ข	2	41.38	0.23
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	182.16	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 55 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มรักมาก เท่ากับ 137.03 กลุ่มรักน้อย เท่ากับ 128.27) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 56 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	462.30	2.57
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	6190.67	33.02**
ก × ข	2	81.33	0.43
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	187.48	

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 56 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 135.83 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 129.62) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 57 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความซื่อสัตย์ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิสิต ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของนิสิต (ก)	2	807.86	5.32 *
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	77.13	0.51
การถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ (ค)	1	28812.88	189.64 **
ก × ข	4	98.89	0.65
ก × ค	2	39.62	0.26
ข × ค	2	45.46	0.30
ก × ข × ค	4	159.48	1.05
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	695	151.94	

* $p < .05$ ($F_{2,695} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,695} = 6.69$)

จากตารางที่ 57 แสดงว่านิสิตที่เรียนที่บิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตที่ได้รับ การถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์มาก ได้คะแนนความซื่อสัตย์มากกว่านิสิตที่ได้รับ การถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความซื่อสัตย์ของกลุ่มที่ได้รับ การถ่ายทอดมาก เท่ากับ 138.53 กลุ่มที่ได้รับ การถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 125.38) แต่นิสิตที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของนิสิตกับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์

ตารางที่ 58 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	127.66	14.88	- 6.58 **
นักเรียนหญิง	456	133.72	13.76	

** $p < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 58 แสดงว่า นักเรียนชายได้คะแนนการมีสัมมาคารวะน้อยกว่า นักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 59 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่มาจาก ครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	635	130.51	14.60	0.07
ครอบครัวขยาย	346	130.44	14.84	

จากตารางที่ 59 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 60 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	569.16	2.64
ภายในกลุ่ม	975	214.88	

จากตารางที่ 60 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 61 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1544.62	7.26*
ภายในกลุ่ม	976	212.70	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 61 แสดงว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา สูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความแตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 62

ตารางที่ 62 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ฐานะความเป็นอยู่	สูง			
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
	\bar{X}	135.21	130.62	129.62
สูง	135.21	-	4.59*	5.59*
ปานกลาง	130.62		-	1.00
ต่ำ	129.62			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 62 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษานานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษานานกลาง ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 63 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารดา
มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1332.39	6.25*
ภายในกลุ่ม	976	213.13	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 63 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงอยู่ในตารางที่ 64

ตารางที่ 64 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารท				
		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
	\bar{X}	136.55	131.30	129.90
สูง	136.55	-	5.25	8.65*
ปานกลาง	131.30		-	1.40
ต่ำ	129.90			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 64 แสดงว่านักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาสูงได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาปานกลางได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

ตารางที่ 65 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่ได้รับ
การฉายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการฉายทอดมาก	394	137.86	12.67	14.85**
ได้รับการฉายทอดน้อย	302	122.52	14.53	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 65 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมาก
ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01

ตารางที่ 66 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่ได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	135.59	14.02	8.29**
แบบรักน้อย	342	126.54	13.91	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 66 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนน
การมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

ตารางที่ 67 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการมีสัมมาคารวะระหว่างนักเรียนที่
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมากและความสูงน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความสูงมาก	312	134.97	14.10	6.85**
แบบความสูงน้อย	368	127.35	14.73	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 67 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมาก ได้
คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงน้อยอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 68 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	549.08	2.56
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	3.03	0.01
ก × ข	2	260.15	1.21
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	214.86	

จากตารางที่ 68 แสดงว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 69 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ก)	1	40208.74	219.952 **
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	86.59	0.474
ก X ข	1	6.00	0.03
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	692	182.81	

** $p < .01$ ($F_{1,692} = 6.69$)

จากตารางที่ 69 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ มากได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 137.86 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัว เกี่ยวได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวชาย และไม่พบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 70 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ก)	1	39648.63	217.24**
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	310.98	1.70
ก × ข	2	19.15	0.11
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	690	182.51	

** $p < .01$ ($F_{1,690} = 6.69$)

จากตารางที่ 70 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ มากได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 137.80 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็น อยู่แตกต่างกันได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอด เรื่องการมีสัมมาคารวะกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 71 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	283.32	1.45
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	12554.38	64.36**
ก × ข	2	85.68	0.44
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	195.06	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 71 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มรักมาก เท่ากับ 135.80 กลุ่มรักน้อย เท่ากับ 126.55) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 72 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูง

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	1294.14	6.29*
การอบรมเลี้ยงดูแบบความสูง (ข)	1	9192.02	44.66**
ก × ข	2	76.35	0.37
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	205.32	

* $p < .05$ ($F_{2,674} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 72 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะ ของกลุ่มความสูงมาก เท่ากับ 134.97 กลุ่มความสูงน้อย เท่ากับ 127.35) และไม่พบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับ การอบรมเลี้ยงดูแบบความสูง

ตารางที่ 73 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีสัมมาคารวะ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	265.24	1.45
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	151.63	0.83
การถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ (ค)	1	38105.12	208.57**
ก X ข	4	111.79	0.61
ก X ค	2	260.31	1.43
ข X ค	2	156.48	0.86
ก X ข X ค	3	92.17	0.50
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	679	182.70	

**p < .01 (F 1,679 = 6.69)

จากตารางที่ 73 แสดงว่านักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีมารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะมาก ได้คะแนนการมีสัมมาคารวะมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการมีสัมมาคารวะของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 137.96 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 122.52)

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของบิดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาคารวะ

ตารางที่ 74 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	113.78	15.91	- 5.74 **
นักเรียนหญิง	456	119.69	16.23	

** $p < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 74 แสดงว่านักเรียนชายได้คะแนนความเชื่อใจน้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 75 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	116.50	16.24	- 0.09
ครอบครัวขยาย	346	116.60	16.49	

จากตารางที่ 75 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความเชื่อใจไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 76 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มีฐานะ
ความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	519.04	1.95
ภายในกลุ่ม	975	266.03	

จากตารางที่ 76 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนน
ความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 77 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่ตามีระดับ
การศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1840.92	7.00*
ภายในกลุ่ม	976	263.10	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 77 แสดงว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อเพื่อ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อ
นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ทำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เพื่อดูความ
แตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') จึงแสดงผลในตารางที่ 78

ตารางที่ 78 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา
สูง ปานกลาง ทำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของนิสิต	สูง ปานกลาง ทำ			
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ทำ
		121.53	117.10	115.49
สูง	121.53	-	4.43	6.04*
ปานกลาง	117.10		-	1.61
ทำ	115.49			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 78 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูงได้คะแนนความ
เชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน
นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษปานกลางได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความ
รู้ระดับการศึกษาสูง และทำ

ตารางที่ 79 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อใจของนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1909.81	7.26*
ภายในกลุ่ม	976	262.96	

$$* p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 79 แสดงว่านักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อใจที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความเชื่อใจของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 80

ตารางที่ 80 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเชื่อใจของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารดา	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		124.06	115.93	116.03
สูง	124.06	-	8.13 *	8.03 *
ปานกลาง	115.93		-	0.10
ต่ำ	116.03			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 80 แสดงว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาปานกลางและต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาปานกลางได้คะแนนความเชื่อใจไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 81 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใจมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการถ่ายทอดมาก	354	127.71	13.99	20.73 **
ได้รับการถ่ายทอดน้อย	321	105.58	13.70	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 81 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อใจมากได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 82 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเชิงบูรณาการมากและก็น้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
อบรมมาก	314	124.03	16.04	10.51 **
อบรมน้อย	342	111.36	14.82	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 82 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเชิงบูรณาการมากได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเชิงบูรณาการน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 83 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อใจระหว่างนักเรียนที่ได้รับการ
อบรม รวมเฉลี่ยดูแบบความรุนแรงและความรุนแรง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความรุนแรง	312	122.39	15.89	8.06 **
แบบความรุนแรง	368	112.41	16.27	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 83 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเฉลี่ยดูแบบความรุนแรง
ได้คะแนนความเชื่อใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเฉลี่ยดูแบบความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 84 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม
ฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	533.27	2.01
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	0.60	0.00
ก x ข	2	443.22	1.67
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	265.68	

จากตารางที่ 84 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 85 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ (ก)	1	82447.75	428.50 **
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	5.32	0.03
ก × ข	1	39.13	0.20
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	671	192.41	

** $p < .01$ ($F_{1,671} = 6.69$)

จากตารางที่ 85 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยายและไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 86 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามการถ่าย
ทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ (ก)	1	81571.19	424.21 **
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	96.78	0.50
ก × ข	2	157.16	0.82
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	669	192.29	

** $p < 0.1$ ($F_{1,669} = 6.69$)

จากตารางที่ 86 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อมาก
ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่
ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน
ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อ
เพื่อกับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 87 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแม่วัย

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	461.17	1.94
การอบรมเลี้ยงดูแม่วัย (ข)	1	24827.17	104.52**
ก × ข	2	26.17	0.11
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	237.54	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 87 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัยมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัยน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มวัยมาก เท่ากับ 124.02 กลุ่มวัยน้อย เท่ากับ 111.36) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแม่วัย

ตารางที่ 88 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม
ระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	1555.20	6.09*
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	15949.42	62.43**
ก X ข	2	196.65	0.77
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	255.47	

$$* p < .05 \quad (F_{2,674} = 3.01)$$

$$** p < .01 \quad (F_{1,674} = 6.69)$$

จากตารางที่ 88 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 122.39 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 112.41) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 89 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อเพื่อ โดยพิจารณาตาม
ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่อง
ความเชื่อเพื่อ

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของบิดา (ก)	2	229.06	1.22
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	442.18	2.35
การถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ (ค)	1	76823.19	408.09**
ก X ข	4	87.57	0.47
ก X ค	2	482.34	2.56
ข X ค	2	535.99	2.85
ก X ข X ค	4	372.49	1.98
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	657	188.25	

** $p < .01$ ($F_{1,657} = 6.69$)

จากตารางที่ 89 แสดงว่านักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความเชื่อเพื่อไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อมาก ได้คะแนนความเชื่อเพื่อมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความเชื่อเพื่อของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 127.71 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 105.58)

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของบิดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ

ตารางที่ 90 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทิตะหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	128.67	14.81	- 5.66 **
นักเรียนหญิง	456	133.90	13.98	

$$** p < .01 \quad (t_{.01} = - 2.33)$$

จากตารางที่ 90 แสดงว่านักเรียนชายได้คะแนนความกตัญญูกตเวทิตะน้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 91 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทิตะหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	633	131.22	14.70	0.33
ครอบครัวขยาย	346	130.90	14.60	

จากตารางที่ 91 แสดงว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความกตัญญูกตเวทิตะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 92 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวทีของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	453.72	2.12
ภายในกลุ่ม	975	214.53	

จากตารางที่ 92 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 93 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวทีของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1071.93	5.03*
ภายในกลุ่ม	976	213.05	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 93 แสดงว่านักเรียนที่มีระดับการศึกษากันได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่า นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความถูกต้อง
 ทดสอบที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความถูกต้อง
 ทดสอบของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา สูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อ
 ดูความแตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ก็แสดงผลในตารางที่ 94

ตารางที่ 94 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความถูกต้องทดสอบของนักเรียนที่มีความรู้
 การศึกษา สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของนิสิต	สูง ปานกลาง ต่ำ			
	\bar{X}	135.13	130.77	130.50
สูง	135.13	-	4.36*	4.63*
ปานกลาง	130.77		-	0.27
ต่ำ	130.50			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 94 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษา สูง ได้คะแนนความ
 ถูกต้องทดสอบมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาปานกลางและต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .05 แต่นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาปานกลาง ได้คะแนนความถูกต้องทดสอบ ไม่แตกต่างจาก
 นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำ

ตารางที่ 95 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความถูกต้องทศเวทของนักเรียนที่
มารวมในระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	138.52	3.46*
ภายในกลุ่ม	976	213.73	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 95 แสดงว่านักเรียนที่มารวมในระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้
คะแนนความถูกต้องทศเวทที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนความกตัญญู
 กตเวทีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยความกตัญญู
 กตเวทีของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่
 เพื่อดูความแตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 96

ตารางที่ 96 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความกตัญญูกตเวทีของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับ
 การศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารดา	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		135.60	131.77	130.67
สูง	135.60	-	3.83	4.93*
ปานกลาง	131.77		-	1.10
ต่ำ	130.67			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 96 แสดงว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงได้คะแนนความ
 กตัญญูกตเวทีมากกว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 ส่วนนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาปานกลางได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีไม่แตกต่างจากนักเรียน
 ที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

ตารางที่ 97 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทีระหว่างนักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการฉายทอดมาก	388	139.03	12.08	18.46**
ได้รับการฉายทอดน้อย	312	121.23	13.39	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 97 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีมากได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการฉายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 98 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความกตัญญูกตเวทีระหว่างนักเรียนที่ได้รับการชมรมเลี้ยงดูแมวมารักมากและรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แมวมารักมาก	314	137.82	13.87	11.38**
แมวมารักน้อย	342	125.46	13.90	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 98 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการชมรมเลี้ยงดูแมวมารักมาก ได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการชมรมเลี้ยงดูแมวมารักน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 99 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจที่ระหว่างนักเรียนที่
ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากและควบคุมน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบควบคุมมาก	312	136.30	14.31	** 7.94
แบบควบคุมน้อย	368	127.38	14.86	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 99 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก
ได้คะแนนความพึงพอใจที่มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อยอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 100 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูที่ โดยพิจารณา
ฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	458.55	2.14
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	29.20	0.14
ก X ข	2	101.35	0.47
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	214.73	

จากการวางที่ 100 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนความกตัญญูที่ไมแตกต่างกัน นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนความกตัญญูที่ไมแตกต่างกันจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 101 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกตเวที โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที (ก)	1	54742.34	339.61**
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	36.75	0.23
ก × ข	1	22.20	0.14
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	696	161.19	

** $p < .01$ ($F_{1,696} = 6.69$)

จากตารางที่ 101 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีมาก ได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความกตัญญูกตเวทีของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 139.03 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 121.24) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้คะแนนความกตัญญูกตเวทีไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 102 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูกเวทิต์ โดยพิจารณา
ตามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกเวทิต์ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกเวทิต์ (ก)	1	54051.87	335.10**
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	5.50	0.03
ก X ข	2	147.74	0.92
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	694	161.30	

** $p < .01$ ($F_{1,694} = 6.69$)

จากตารางที่ 102 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกเวทิต์
มากได้คะแนนความกตัญญูกเวทิต์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความกตัญญูกเวทิต์ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 139.03
กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 121.24) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน
ได้คะแนนความกตัญญูกเวทิต์ไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องความ
กตัญญูกเวทิต์กับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 103 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความกตัญญูทุกเวที โดยพิจารณา
ตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	27.68	0.14
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	24464.93	126.23**
ก x ข	2	47.88	0.25
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	193.81	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 103 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้
คะแนนความกตัญญูทุกเวทีไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้
คะแนนความกตัญญูทุกเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความกตัญญูทุกเวทีของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 137.82
กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 125.47) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 104 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความถูกต้องทุกเวที โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	690.35	3.25*
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	12897.54	60.69**
ก × ข	2	27.53	0.13
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	212.52	

* $p < .05$ ($F_{2,674} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 104 แสดงว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความถูกต้องทุกเวทีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนความถูกต้องทุกเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความถูกต้องทุกเวทีของกลุ่มควบคุมมาก เท่ากับ 136.30 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 127.38) แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 105 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความถนัดพูดเวที โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิสิต ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวที

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของนิสิต (ก)	2	188.54	1.17
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	31.56	0.20
การถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวที (ค)	1	53257.43	329.20**
ก × ข	4	147.54	0.91
ก × ค	2	27.60	0.17
ข × ค	2	29.88	0.19
ก × ข × ค	4	52.63	0.33
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	682	161.78	

** $p < .01$ ($F_{1,682} = 6.69$)

จากตารางที่ 105 แสดงว่า นักเรียนที่นิสิตมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความถนัดพูดเวทีไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนความถนัดพูดเวทีไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวทีมาก ได้คะแนนความถนัดพูดเวทีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยความถนัดพูดเวทีของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 139.03 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 121.24)

นอกจากนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของนิสิตกับการถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวที ระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวที

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องความถนัดพูดเวที

ตารางที่ 106 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึกมาปญระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
นักเรียนชาย	523	119.46	15.60	- 6.80**
นักเรียนหญิง	456	126.13	14.95	

** $P < .01$ ($t_{.01} = - 2.33$)

จากตารางที่ 106 แสดงว่านักเรียนชายได้คะแนนการยึกมาปญน้อยกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 107 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึกมาปญระหว่างนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยาย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ครอบครัวเดี่ยว	635	122.50	15.71	- 0.18
ครอบครัวขยาย	348	122.69	15.56	

จากตารางที่ 107 แสดงว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการยึกมาปญไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

ตารางที่ 108 การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนการยึดมาปดของนักเรือที่มีฐานะ
ความเป็นอยู่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	889.29	3.65*
ภายในกลุ่ม	975	243.68	

$$* p < .05 \quad (F_{2,975} = 3.00)$$

จากตารางที่ 108 แสดงว่านักเรือที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนน
การยึดมาปดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการศึกษามากกว่าของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ดังแสดงผลในตารางที่ 109

ตารางที่ 109 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการศึกษามากกว่าของนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ฐานะความเป็นอยู่				
	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		123.23	121.65	125.99
สูง	123.23	-	1.38	2.76
ปานกลาง	121.65		-	4.14*
ต่ำ	125.99			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 109 แสดงว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำได้คะแนนการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูงได้คะแนนการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำและปานกลาง

ตารางที่ 110 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึกษาของนักเรียนที่บักมี
ระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1141.70	4.70*
ภายในกลุ่ม	976	243.03	

* $p < .05$ ($F_{2,976} = 3.00$)

จากตารางที่ 110 แสดงว่านักเรียนที่บักมีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการยึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการฝึกภาษาพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการฝึกภาษาพูดของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความแตกต่างโดยวิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe) ดังแสดงผลในตารางที่ 111

ตารางที่ 111 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการฝึกภาษาพูดของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของนิสิต	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		126.68	122.47	121.87
สูง	126.68	-	4.21	4.81*
ปานกลาง	122.47		-	0.60
ต่ำ	121.87			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 111 แสดงว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนการฝึกภาษาพูดมากกว่านักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษากว่าปานกลาง ได้คะแนนการฝึกภาษาพูดไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูงและต่ำ

ตารางที่ 112 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยืมบาทของนักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1330.75	5.49*
ภายในกลุ่ม	976	242.64	

$$p < .05 \quad (F_{2,976} = 3.00)$$

จากตารางที่ 112 แสดงว่านักเรียนที่มารทามีระดับการศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการยืมบาทของแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพบว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการยืมมาป
 บัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยการยืมมาป
 บัญของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อดูความ
 แตกต่าง โดยวิธีทดสอบของเซฟเฟ (Scheffe') จึงแสดงผลในตารางที่ 113

ตารางที่ 113 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการยืมมาปบูนของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการ
 ศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นรายคู่

ระดับการศึกษาของมารดา	\bar{X}	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
		128.79	122.78	122.05
สูง	128.79	-	6.01	6.74*
ปานกลาง	122.78		-	0.73
ต่ำ	122.05			-

* $p < .05$

จากตารางที่ 113 แสดงว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง ได้คะแนนการ
 ยืมมาปบูนมากกว่านักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 ส่วนนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาปานกลาง ได้คะแนนการยืมมาปบูนไม่แตกต่างจากนักเรียน
 ที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

ตารางที่ 114 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึกมาปฏระหว่างนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยึกมาปฏมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการถ่ายทอดมาก	377	130.59	14.29	**
ได้รับการถ่ายทอดน้อย	315	113.48	14.07	15.79

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 114 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยึกมาปฏมากได้คะแนนการยึกมาปฏมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 115 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึกมาปฏระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก และรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	129.08	14.98	**
แบบรักน้อย	342	117.66	15.42	9.60

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 115 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากได้คะแนนการยึกมาปฏมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ตารางที่ 116 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการศึกษาระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมากและความสูงน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความสูงมาก	312	128.19	15.85	8.02**
แบบความสูงน้อย	368	118.86	14.47	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 116 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงมาก ได้คะแนนการศึกษามากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความสูงน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 114 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการศึกษานานาชาติระหว่างนักเรียนที่ได้รับการ
การถ่ายทอดเรื่องการศึกษานานาชาติมากและน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
ได้รับการถ่ายทอดมาก	377	130.59	14.29	15.79 **
ได้รับการถ่ายทอดน้อย	315	113.48	14.07	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 114 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการศึกษานานาชาติ
ได้คะแนนการศึกษานานาชาติมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 115 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการศึกษานานาชาติระหว่างนักเรียนที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก และรักน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบรักมาก	314	129.08	14.98	9.60 **
แบบรักน้อย	342	117.66	15.42	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 115 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากได้คะแนน
การศึกษานานาชาติมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ตารางที่ 116 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการยึดมั่นปณธระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซุกซมมากและแบบความซุกซมน้อย

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t
แบบความซุกซมมาก	312	128.19	15.85	8.02 **
แบบความซุกซมน้อย	368	118.86	14.47	

** $p < .01$ ($t_{.01} = 2.33$)

จากตารางที่ 116 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซุกซมมาก ได้คะแนนการยึดมั่นปณธมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความซุกซมน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 117 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึกษาบุญ โดยพิจารณาตาม
ฐานะความเป็นอยู่ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ฐานะความเป็นอยู่ (ก)	2	845.68	3.46*
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	3.60	0.02
ก × ข	2	37.68	0.15
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	973	244.29	

$$*p < .05 \quad (F_{2,973} = 3.00)$$

จากตารางที่ 117 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนการยึกษาบุญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนนการยึกษาบุญไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 118 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึกบาปบุญ โดยพิจารณาตามการ
ถ่ายทอกเรื่องการยึกบาปบุญ และชนิดของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอกเรื่องการยึกบาปบุญ (ก)	1	50216.18	248.87**
ชนิดของครอบครัว (ข)	1	67.66	0.34
ก × ข	1	2.35	0.01
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	688	201.78	

** $p < .01$ ($F_{1,688} = 6.69$)

จากตารางที่ 118 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอกเรื่องการยึกบาปบุญมาก
ได้คะแนนการยึกบาปบุญมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอกน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.01 (คะแนนเฉลี่ยการยึกบาปบุญของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอกมาก เท่ากับ 130.59 กลุ่มที่
ได้รับการถ่ายทอกน้อย เท่ากับ 113.48) ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยวได้คะแนน
การยึกบาปบุญไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการ
ถ่ายทอกเรื่องการยึกบาปบุญกับชนิดของครอบครัว

ตารางที่ 119 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึกยักใหญ่ โดยพิจารณาตาม การถ่ายทอดเรื่องการยึกยักใหญ่ และฐานะความเป็นอยู่

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
การถ่ายทอดเรื่องการยึกยักใหญ่ (ก)	1	49207.50	244.20 **
ฐานะความเป็นอยู่ (ข)	2	269.61	1.34
ก × ข	2	60.08	0.30
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	686	201.51	

** $p < .01$ ($F_{1,686} = 6.69$)

จากตารางที่ 119 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยึกยักใหญ่มาก ได้คะแนนการยึกยักใหญ่มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการยึกยักใหญ่ของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 130.59 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 113.48) ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันได้คะแนนการยึกยักใหญ่ไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดเรื่องการยึกยักใหญ่ กับฐานะความเป็นอยู่

ตารางที่ 120 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการฝึกภาษาพูด โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	95.46	0.41
การอบรมเลี้ยงดูแบบรัก (ข)	1	20595.68	88.64 **
ก × ข	2	66.44	0.29
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	650	232.35	

** $p < .01$ ($F_{1,650} = 6.69$)

จากตารางที่ 120 แสดงว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการฝึกภาษาพูด ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ได้คะแนนการฝึกภาษาพูด มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการฝึกภาษาพูด ของกลุ่มรักมาก เท่ากับ 129.06 กลุ่มรักน้อย เท่ากับ 117.66) และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก

ตารางที่ 121 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยึกษาปญญ โดยพิจารณาตาม
ระดับการศึกษาของมารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของมารดา (ก)	2	997.97	4.40*
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (ข)	1	14030.93	61.90**
ก × ข	2	103.20	0.46
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	226.66	

* $p < .05$ ($F_{2,674} = 3.01$)

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 121 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้คะแนนการยึกษาปญญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก ได้คะแนนการยึกษาปญญมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการยึกษาปญญของกลุ่มควบคุมควบคุมมาก เท่ากับ 128.19 กลุ่มควบคุมน้อย เท่ากับ 118.86) แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตารางที่ 122 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการยืมมาบัญชี โดยพิจารณาตามระดับการศึกษาของนิสิต ระดับการศึกษาของมารดา และการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F
ระดับการศึกษาของนิสิต (ก)	2	56.77	0.28
ระดับการศึกษาของมารดา (ข)	2	392.09	1.93
การถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี (ค)	1	46243.73	237.79**
ก × ข	4	95.34	0.47
ก × ค	2	8.37	0.04
ข × ค	2	11.28	0.06
ก × ข × ค	4	135.89	0.67
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	674	202.88	

** $p < .01$ ($F_{1,674} = 6.69$)

จากตารางที่ 122 แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการยืมมาบัญชีไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มารดามัธยมศึกษาแตกต่างกันได้คะแนนการยืมมาบัญชีไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชีมาก ได้คะแนนการยืมมาบัญชีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (คะแนนเฉลี่ยการยืมมาบัญชีของกลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดมาก เท่ากับ 130.59 กลุ่มที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย เท่ากับ 113.48)

นอกจากนี้ ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดา ระดับการศึกษาของนิสิตกับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี และระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี

ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของนิสิตกับระดับการศึกษาของมารดากับการถ่ายทอดเรื่องการยืมมาบัญชี

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในเรื่องปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของ
ไทย 5 คำน ไทแก่ ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะต่อบุคคลและผู้มีอาวุโส ความ
เอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทุกเวที และการยึดมั่นบุญ ระหว่างนักเรียนที่

1.1 มาจากชนิกของครอบครัวที่แตกต่างกัน

1.2 มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

1.3 นิกามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

1.4 มารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

2.1 ชนิกของครอบครัว กับฐานะความเป็นอยู่

2.2 ระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา

ในเรื่องปริมาณการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของนักเรียน

1. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 คำน
ระหว่างนักเรียนที่

1.1 มีเพศต่างกัน

1.2 มาจากชนิกของครอบครัวที่แตกต่างกัน

1.3 มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน

1.4 นิกามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

1.5 มารคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

1.6 ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจมาก่อนน้อยแตกต่างกัน

- 1.7 ใ้รับการยอมรับเลียงดูแบบรักมากน้อยแตกต่างกัน
- 1.8 ใ้รับการยอมรับเลียงดูแบบความคุมมากน้อยแตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

- 2.1 ทัศนะของครอบครัว กับฐานะความเป็นอยู่
- 2.2 ทัศนะของครอบครัว กับปริมาณการใ้รับการถ่ายทอก
- 2.3 ฐานะความเป็นอยู่ กับปริมาณการใ้รับการถ่ายทอก
- 2.4 ะกัับการศึกษาของมารดา กับการยอมรับเลียงดูแบบรัก
- 2.5 ะกัับการศึกษาของมารดา กับการยอมรับเลียงดูแบบความคุม
- 2.6 ะกัับการศึกษาของบิดา กับะกัับการศึกษาของมารดา กับ

ปริมาณการใ้รับการถ่ายทอก

วิธีทำเนิการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใ้คือ นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 ของโรงเรียน
รัฐบาล สังกัศกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน
979 คน เป็นชาย 523 คน หญิง 456 คน ใ้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น
(Stratified Random Sampling)

เครื่องมือใ้ในการวิจัย

เครื่องมือใ้ในการวิจัย คือ แบบสอณแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

12 ฉบับ ไ้แก่

1. แบบสอณถามความซื่อสัตย์
2. แบบสอณถามการมีสัมมาคารวะกัับบิดามารดาและผู้นืออาวุโส
3. แบบสอณถามความเชื่อใ้

4. แบบสอบถามความกตัญญูทุกเวที
5. แบบสอบถามการยึดมั่นปณฺญ
6. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์
7. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการมีสัมมาการระคณิกามารคาและปณฺญาสไ
8. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความเชื่อเพื่อ
9. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูทุกเวที
10. แบบสอบถามการถ่ายทอดเรื่องการยึดมั่นปณฺญ
11. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
12. แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

การควาเนมการวิจัย

ผู้วิจัยออกเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปให้นักเรียนทำในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้อธิบายวิธีการตอบพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ ตามคำชี้แจงในแบบสอบถาม และดูแลให้นักเรียนตอบให้ครบทุกข้อ นักเรียนส่วนมากใช้เวลาในการทำประมาณ 1 ชั่วโมง 45 นาที หลังจากนั้นก็ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมากรวจให้คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เกี่ยวกับคะแนนการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ตอนที่ 2 เกี่ยวกับคะแนนการอุปถัมภ์วัฒนธรรมทางจิตใจ 5 ด้าน ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สถิติค่าที (t - test) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เมื่อมีมากกว่า 2 กลุ่ม เมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') หรือกันแกน (Duncan)

ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว หรือมากกว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบแฟคทอเรียล (Factorial Design)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 ด้าน

1. นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

2. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดเรื่อง ความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความเชื่อเพื่อ และการยกยอบัญญ ไม่แตกต่างกัน แต่ นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ ได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวทีมากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลางได้รับการถ่ายทอดเรื่องความกตัญญูกตเวที ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูงและต่ำ

3. นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้านมากกว่า นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 ส่วนนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจ ทั้ง 5 ด้านไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

4. นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาสูง ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านมากกว่านักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ .01 ส่วนนักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาปานกลาง ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

5. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างฐานะความเป็นอยู่กับชนิดของครอบครัว และ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับระดับการศึกษาของมารดา

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจของไทย 5 คำ

1. นักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 คำ มากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 คำ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย

3. นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน มีการอนุรักษ์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทุกเวที ไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ มีการอนุรักษ์เรื่องการยึดมาปญญมากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง มีการอนุรักษ์เรื่องการยึดมาปญญ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลางและต่ำ

4. นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาสูงมีการอนุรักษ์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ และความกตัญญูทุกเวทีมากกว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาปานกลางมีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาต่ำ

นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาสูงมีการอนุรักษ์เรื่องความเอื้อเฟื้อ และการยึดมาปญญมากกว่านักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาปานกลาง มีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ตามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

5. นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาสูง มีการอนุรักษ์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ ความกตัญญูทุกเวที และการยึดมาปญญ มากกว่านักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาปานกลางมีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ

นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาสูง มีการอนุรักษ์เรื่องความเอื้อเฟื้อมากกว่านักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาปานกลาง มีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มารคามีระดับการศึกษาต่ำ

6. นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านมากมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
8. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
9. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
ฐานะความเป็นอยู่ กับชนิดของครอบครัว
การถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน กับชนิดของครอบครัว
การถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน กับฐานะความเป็นอยู่
ระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก
ระดับการศึกษาของมารดา กับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม
ระดับการศึกษาของบิดา กับระดับการศึกษาของมารดา กับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน

การอภิปรายผล

ในการอภิปรายผลผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิจัยในเรื่องการถ่ายทอดความรู้ไปกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน

จากผลการวิจัยในเรื่องการถ่ายทอดพบว่า นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดมากในเรื่องวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มีการอนุรักษ์มากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย ผลที่

ไคส์นัมสมุณสมมติฐานข้อที่ 12 ซึ่งแสดงว่านักเรียนที่บิดามารดาหรือผู้ใหญ่ในบ้านให้การสั่งสอน และการทำเป็นตัวอย่างให้เห็นมาก มีความซื่อสัตย์ มีสัมมาคารวะ เอื้อเฟื้อ กตัญญู กตเวที และยึดบาปบุญ มากกว่านักเรียนที่ได้รับการสั่งสอนและการทำเป็นตัวอย่างน้อย การที่เด็กจะมีการอนุรักษมากหรือน้อยนั้นผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆ อีกเช่น ลักษณะของเด็ก เด็กที่หัวอ่อน เชื่อฟังผู้ใหญ่ ก็น่าจะมีการอนุรักษมากกว่าเด็กที่หัวแข็ง นอกจากนั้นอาจขึ้นอยู่กับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ภูมิหลังทางครอบครัว ฯลฯ

ในเรื่องวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากมีการอนุรักษวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมน้อย ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 14 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเบคเกอร์ (Becker, 1964 : 191 - 192 อ้างอิงมาจาก กวงเคื่อน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จินิก 2520 : 25) ที่ว่า เด็กที่ถูกเลี้ยงดูแบบควบคุมมากจะมีลักษณะที่น่าพอใจคือ เชื่อฟัง สุภาพ เอื้อเฟื้อ แคมลลักษณะซื่อสัตย์ เก็บตัว ใจน้อย และชอบฟังจากผู้ใหญ่ ซึ่งลักษณะประการหลังเป็นสิ่งที่ไม่ว่าสมมุติใหม่ในตัวเด็ก ถึงแม้บิดามารดาจะไม่ควรใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก กล่าวคือไม่ควรออกคำสั่ง และควบคุมการกระทำของบุตรในเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ โดยไม่ยอมให้บุตรเป็นหัวของตัวเอง แต่ควรให้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษามาก เพราะจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษามาก ก็มีการอนุรักษวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักษาน้อย ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 13 และสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการบุคลิกภาพของอีริกสัน (Erickson) ที่ว่า การที่บิดามารดาให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตรอย่างพอเพียง จะทำให้บุตรมีความมั่นคงทางอารมณ์และเกิดความรู้สึกมีใจในความงามในโลกนี้ นอกจากนี้เซียร์สและคณะ (Sears, Maccoby, and Levin) ก็กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ความรักของบิดามารดาเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาจริยธรรมในเด็ก (กวงเคื่อน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จินิก 2520 : 23) และจากการประมวลผลการศึกษาคณะสนามในประเทศไทยของกวงเคื่อน พันธุมนาวิน (กวงเคื่อน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จินิก 2520 : 24) ที่ว่า เด็กและวัยรุ่นไทยที่ได้รับการรักจากผู้เลี้ยงดูมากมีลักษณะความรับผิดชอบ วินัยทางสังคม และ

ความเชื่อเพื่อสูงกว่าเขาว่าคนที่ได้รับความรักน้อยอย่างเขื่อนมี้ได้ ฉะนั้นผลการวิจัยในประเทศไทย จึงสอดคล้องกับผลการวิจัยในต่างประเทศ และเป็นเครื่องยืนยันว่า ความรักของนิทานมารคาเป็น สิ่งที่สำคัญมากต่อการมีลักษณะอันดีงามของบุตร ทั้งนี้นิทานมารคาจึงควรให้การอบรมเลี้ยงดูแบบ รักมาก กล่าวคือ แสดงความสนิทสนม รักใคร่ ชื่นชม สนใจทุกซ่ซู่ และช่วยแก้ปัญหาให้ บุตรซึ่งนอกจากจะทำให้บุตรมีการอนุรักษ์มากแล้ว ยังอาจจะส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์ในระยะยาว มากกว่าบุตรที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากอีกด้วย เพราะถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบควบคุม เด็กอาจจะเชื่อฟังและทำตามคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ในขณะที่ยังมีผู้ใหญ่ควบคุมอยู่เท่านั้น แต่เมื่อพ้นจากการควบคุม เด็กก็อาจจะเลิกทำสิ่งที่ผู้ใหญ่เคยสั่งสอนมาแล้ว

นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักของนิทานมารคายังมีความสัมพันธ์กับการถ่ายทอดทาง วัฒนธรรม ความที่ทฤษฎีของเซียร์สและคณะ (Sears, Maccoby, and Levin. 1957 : 372) อ้างอิงมาจากทวงเก็อน ทินฮุมมาวิน และเพ็ญแข ประทมปัจฉิม 2520 : 23) กล่าวว่า เด็กจะต้องเรียนรู้ที่จะเกิดความรักความพอใจในผู้เลี้ยงดูตน ก่อนที่เด็กจะยอมรับการถ่ายทอด ลักษณะทางสังคมจากบุคคลอื่น นอกจากนี้เด็กจะต้องเกิดความรักในผู้เลี้ยงดูตนเป็นอันดับแรก ก่อนที่จะสามารถรักบุคคลอื่นๆ และยอมรับแบบบุคคลอื่นๆ ต่อไป ทั้งนี้นิทานมารคาจึงควรให้การ อบรมเลี้ยงดูแบบรักมาก ความรู้ไปกับการสั่งสอนและการทำเป็นตัวอย่างที่ดีให้บุตร

ทางด้านภูมิหลังทางครอบครัว ผู้วิจัยพบว่า ในเรื่องหนึ่งของครอบครัว นักเรียน ที่มาจากครอบครัวเดี่ยวมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างจากนักเรียน ที่มาจากครอบครัวขยาย ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8 และในเรื่องการถ่ายทอดก็พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวเดี่ยว ได้รับการถ่ายทอดไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัว ขยายซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 อีกเช่นกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเนื่องมาจาก สาเหตุ 3 ประการ กล่าวคือ ประการแรกในครอบครัวเดี่ยวนิทานมารคาที่มีความใกล้ชิดกับบุตรมาก ประกอบกับไม่มีญาติผู้ใหญ่คอยช่วยสั่งสอน ทั้งนี้จึงเป็นหน้าที่ของนิทานมารคาที่จะต้องสั่งสอนอย่าง เต็มที่ ซึ่งต่างจากครอบครัวขยายที่บางเวลานิทานมารคาอาจจะปล่อยให้เป็นที่ของญาติผู้ใหญ่ ที่จะให้การสั่งสอน หรือประการที่สองลักษณะของครอบครัวเดี่ยวบางครอบครัวอาจเป็นแบบ

ครอบครัวที่อยู่ในครอบครัวขยาย กล่าวคือ บ้านของบิดามารดาอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านของปู่ย่า ตายาย จึงมีผลทำให้เด็กได้รับการสั่งสอนจากบิดามารดาและปู่ย่าตายายเหมือนกับเด็กที่อยู่ในครอบครัวขยาย หรือประการที่สามตามลักษณะของสังคมไทย ญาติพี่น้องที่เคยอยู่ในครอบครัวทั้งเดิมเกี่ยวกับมาก่อนจะมีความรู้สึกรักใคร่ คิดถึง ห่วงใย และอื่นๆ ผูกพันกันอย่างแนบแน่นและลึกซึ้ง (คงทิพย์ เรื่องสุริยะพงศ์ 2521 : 48) ทั้งนี้จึงทำให้คนที่แต่งงานออกไปแล้วมีการติดต่อกับคนในครอบครัวทั้งเดิมของตนอยู่เสมอ ทำให้เด็กมีโอกาสได้รับการสั่งสอน ได้เห็นตัวอย่างจากญาติผู้ใหญ่ของตนเพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้ปริมาณการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจของครอบครัวเกี่ยวจึงมีพอๆ กับของครอบครัวขยาย ทำให้มักเรียนที่มาจากครอบครัวเกี่ยวกับการอนุรักษ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มาจากครอบครัวขยาย ก็อาจเป็นได้

ส่วนในเรื่องฐานะความเป็นอยู่พบว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกันมีการอนุรักษ์และได้รับการถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ และความเอื้อเฟื้อไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สัมพันธ์สมมติฐานข้อที่ 9 และข้อที่ 12 ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะภาวะเศรษฐกิจที่ฝืดเคืองในปัจจุบัน ทำให้บุคคลทุกระดับฐานะเล็งเห็นความสำคัญของการทำมาหากินเป็นอันดับแรก และให้เวลาต่อการสั่งสอนอบรมบุตรน้อย ซึ่งข้อนี้อาจทำให้การสั่งสอนอบรมบุตรในครอบครัวต่างฐานะไม่มีความแตกต่างกันนัก

ในด้านความกตัญญูตกเวทิตพบว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน มีการอนุรักษ์ไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำได้รับการถ่ายทอดมากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่สูง ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเนื่องมาจากครอบครัวที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ บิดามารดามักจะซีใจบุตรกระทั่งถึงความลำบากในการหาเลี้ยงชีพหาเพื่อเลี้ยงดูและส่งเสียให้บุตรได้เรียน การสั่งสอนจึงมักเน้นในเรื่องให้บุตรขอบแทนบุญคุณ

ด้านการยึดมั่นปณิธานพบว่า นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่แตกต่างกัน ได้รับการถ่ายทอดไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ มีการอนุรักษ์มากกว่านักเรียนที่มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง ทั้งนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเป็นเพราะผู้ที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่ำ คิดว่า

การที่คนมีความเป็นอยู่อย่างลำบากในขณะนี้ คงเนื่องมาจากเคยทำกรรมไม่ดีไว้ จึงส่งผลให้คนได้รับความลำบาก ส่วนผู้ที่ฐานะความเป็นอยู่ปานกลาง มีความเป็นอยู่ที่สบายกว่า จึงทำให้หนักถึงเรื่องเบาบุญน้อยกว่า

ในเรื่องระดับการศึกษาของบิดา มารดาพบว่า นักเรียนที่บิดา มารดามีระดับการศึกษาสูงมีการอนุรักษ์และได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่บิดา มารดามีระดับการศึกษาต่ำ ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3, 4 และ ข้อ 10, 11 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงอาจมองเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมทางจิตใจเหล่านี้ว่าเป็นสิ่งที่ทำงาน และมีวิธีการถ่ายทอดที่ดีกว่า ประกอบกับเด็กอาจจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่า ทำให้เด็กได้เห็นแบบอย่างที่ดี เป็นผลให้เด็กมีการอนุรักษ์มากกว่าเด็กที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำ

ในเรื่องเพศพบว่า นักเรียนหญิงมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้านมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของวารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517) ในเรื่องความเชื่อถือ และการวิจัยของ ดาวรร รอดเทศ (2523) วิวัฒน์ อิศวานิชย์ (2523) เมธี โทธิพิพันธ์ (2523) สมโชค ชูอนวม (2523) และ อุมลรัตน์ โทธิโกสุม (2523) ในเรื่องความซื่อสัตย์ นอกจากนี้ทางเกื้อน พิณพูนาวิน และเพ็ญแข ประจณีจินิก (2520) ยังพบว่า ในกลุ่มนักเรียนอายุประมาณ 13 - 15 ปี (ชั้น ม.ศ. 1) หญิงมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าชายอย่างเห็นได้ชัด ผู้วิจัยเห็นว่าในสังคมไทย เพศหญิงเป็นพวกอนุรักษ์นิยม พยายามรักษาระเบียบธรรมเนียม และคุณธรรมต่างๆ ของประเทศไว้มากกว่าเพศชาย

ในเรื่องการศึกษานิสัยสัมพันธระหว่างตัวแปร จากผลการวิจัยไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาทั้งในเรื่องการถ่ายทอดและการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 5, 6 และ 15 - 20 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ไม่ว่าจะเป็นภูมิหลังทางครอบครัว หรือแบบการอบรมเลี้ยงดู ที่ทำให้การได้รับการถ่ายทอด และการอนุรักษ์ของนักเรียนแตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าอาจจะมีตัวแปรอื่น เป็นต้นว่า

สภาพแวดล้อมของเด็ก เช่น การอาศัยอยู่ในตัวเมืองที่ไม่ใช่สลัม สลัม และชานบท หรือ การได้เห็นแบบอย่างจากบุคคลอื่นที่ไม่ใช่บิดามารดาและผู้ใหญ่ในบ้าน ซึ่งตัวแปรเหล่านี้อาจมีความสัมพันธ์ร่วมกับตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษาก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางแกผู้ที่จะทำการศึกษารื่องนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าควรออกแบบการวิจัยใหญ่ในรูปการทดลอง เพื่อวัดพฤติกรรมการอนุรักษวัฒนธรรมทางจิตใจประกอบการใช้แบบสอบถาม

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดมาก ซึ่งหมายถึงได้รับการสั่งสอน และการทำให้เห็นเป็นตัวอย่างมาก มีการอนุรักษมากกว่านักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดน้อย ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรไ้มีการศึกษาถึงลักษณะของตัวแบบที่จะส่งผลทำให้เด็กมีการอนุรักษวัฒนธรรมทางจิตใจทั้ง 5 ด้าน มากขึ้น

ในเรื่องกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร เพียงระดับเดียว ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นเรียนอื่นและศึกษาทั้งนักเรียนในกรุงเทพและต่างจังหวัด เพื่อให้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น เป็นต้นว่าสภาพแวดล้อม และลักษณะของเด็ก ร่วมกับตัวแปรภูมิหลังทางครอบครัว และแบบการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งอาจมีผลทำให้การได้รับการถ่ายทอด และการอนุรักษของนักเรียนแตกต่างกันได้

บรรณานุกรม

การวิจัยธรรม, กรม วัฒนธรรมฉบับที่ 2 ภัททีประทีป 2496, 97 หน้า

กรุณา กิจชัยน์ ความสัมพันธ์ระหว่าง ความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกคนและคุณธรรมแห่งพลเมืองก็ ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 112 หน้า

จรรยา สุวรรณทัต และ กวงเก็อน ทัศนสมาวิน พุทธกรรมศาสตร์เล่ม 1 พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2521, 110 หน้า

กวงเก็อน ทัศนสมาวิน ตำราจิตวิทยา การพัฒนาจริยธรรม สถาบันวิจัยพุทธกรรมศาสตร์ 2522, 84 หน้า

กวงเก็อน ทัศนสมาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉินิก จริยธรรมของเยาวชนไทย รายงานการวิจัยฉบับที่ 21 การศาสนา 2520, 339 หน้า

กวางทิพย์ เรื่องสุริยะพงศ์ กรอบกรวีและเกรียงกิติในคณะอนุชนกลางจีน ปรินฎานิพนธ์ ร.ม. คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 106 หน้า

เกษ วิโย การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการก้าการศึกษาให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของแก่นักเรียน ประถมศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 106 หน้า

ถาวร รอดเทศ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาค้นคว้าเหตุผลทางหลักกรรมศาสตร์กับความซื่อสัตย์ของแก่นักไทย ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 109 หน้า

- ทิพย์จันทร์ นาคะตะ คุณค่าของพุทธศาสนาในการบริหารราชการ วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ 2509, 185 หน้า
- ทิพย์สุภา นิลสินธพ ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก
ก่อนวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2523, 58 หน้า
- นิภา บุญศรีสวัสดิ์ การศึกษาความมีน้ำใจของครู ความอยากก้าวหน้าเห็น ความเอื้อเฟื้อ
และเพทุบาย ของนักศึกษาปีที่ 1 - 4 วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 77 หน้า
- บิณฑุร แก้วส่อง การเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของ เด็กวัยรุ่นในสังคมเมืองและชนบท
ที่มีการอบรมเลี้ยงดูและแบบการศึกษากัน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 90 หน้า
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย ไทยวัฒนาพานิช
2520, 143 หน้า
- ประเสริฐ ชูสิงห์ การศึกษาค่านิยมทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา
2 ปีการศึกษา 2517 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2518, 125 หน้า
- พนั จันทรวีระกุล ความสัมพันธ์ระหว่างความอยากก้าวหน้าเห็น ทัศนคติแบบเชื่ออำนาจภายใน
ภายนอกตน และความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และประถม
ปีที่ 7 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ศึกษาร่วม
มือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก 2515, 98 หน้า
- พจนานุกรมไทย สมบูรณ์ - ทัศนียที่สุด สุภา 2520, 1142 หน้า

พะนอม แก้วกำเนิก วัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการ
ฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ (มปป.), 70 หน้า

ไพฑูริย์ เครือแก้ว ลักษณะสังคมไทย เลียง เชียงจาง เจริญ 2515, 444 หน้า

เมธี โพธิ์พັນ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความ
ซื่อสัตย์ของเด็กไทย ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2523, 107 หน้า

รัตนา สถิตานนท์ วิเคราะห์สถานการณ์ที่ปรากฏในแง่วัฒนธรรม ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 220 หน้า

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุม
ความเชื่อฟังและวินัยทางสังคม ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ศึกษาร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก
2517, 189 หน้า

วิจิตรวาทการ, หลวง "วัฒนธรรมสุโขทัย" วิจิตรวาทการอนุสรณ์ เล่ม 2 รัชการมภ์
การพิมพ์ 2505,

วิวัฒน์ อิศวาณิชย์ ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ปรินฎา นิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 68 หน้า

ศาสนศาสตร์และวัฒนธรรม, ธรรม สามศาสนาและวัฒนธรรม ทิมเนศ 2519, 110 หน้า

สมโชค พุดนวม ความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกรับผิดชอบ ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 63 หน้า

เสวิมเกียรติ พรหมบุญ อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมปีที่ 5 ในจังหวัดร้อยเอ็ด ปรินฎา นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2523, 136 หน้า

สุจิต บุญมั่งการ บรรณาธิการ มนุษย์กับสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 301 หน้า

สุนทร โคมิน และสนิท สัมภักการ ค่านิยมและระบค่านิยมไทย : เครื่องมือในการ
สำรวจวิจัย สถาบันวิจัยพัฒนาบริหารศาสตร์ 2522, 355 หน้า

สุวิวัฒนา เอี่ยมอรุณพรหม การเปลี่ยนแปลงค่านิยมเกี่ยวกับความมีอาวุโสในสังคมไทย
ปริญญาโท น.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 87 หน้า

อนุমানราชชน, พระยา วัฒนธรรมเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 5 ราชบัณฑิตยสถาน 2513,
83 หน้า

อานนท์ อภาภกริม สังคมวิทยา แพรวพิทยา 2516, 182 หน้า

อานนท์ อภาภกริม สังคม วัฒนธรรม และประเทศไทย แพรวพิทยา 2519, 146 หน้า

อุบลรัตน์ ไชโยโกศล การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับและความคิดดีของ
เด็กไทย ปริญญาโท น.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2523, 67 หน้า

Bierstedt, Robert Samuelson, Paul A. Meehan, Eugene J. Modern
Social Science. McGraw - Hill Inc., 1964.

Bryan, James H. and Perry London. "Altruistic Behavior by Children,"
Psychological Bulletin. 73 : 200 - 211, March 1970.

Burr, Wesley R. and others ed. Contemporary Theories about the
Family. New York, The Free Press, 1979. 668 p.

Chantha Suvannathat. "The inculcation of values in Thai children,"
in International Social Science Journal. p. 477 - 485.

France, Imprimerie des Presses Universitaires de France, Unesco,
1979.

Cuber, John F. Sociology : A Synopsis of Principles. 3 rd ed. New York, Appleton - Century - Crofts, Inc., 1955. 652 p.

Kluckhohn, Clyde. Mirror for Man, The Relation of Anthropology to Modern Life. New York, Whittlesey House, 1949. 313p.

Merrill, Francis E. Society and Culture : An Introduction to Sociology. 2 nd ed. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice - Hall, 1961. 619 p.

Midlarsky, Elizabeth. James H. Bryan and Philip Brickman. "Aversive Approval : Interactive Effects of Modeling and Reinforcement on Altruistic Behavior," Child Development. 44 : 321 - 328, June 1973.

Wright II, Burton, John P. Weiss, and Charles M. Unkovic. Perspective : An Introduction to Sociology. Illinois, The Dryden Press, 1975. 512p.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม ประกอบทว้ย

ข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสอบถามตอนที่ 1 ประกอบทว้ยแบบสอบถามชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 5
วัตถุประสงค์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ
ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทุกเวที และการยึดมาปญญ
ตามดำทับ

แบบสอบถามตอนที่ 2 ประกอบทว้ยแบบสอบถามชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 6
วัตถุประสงค์เรื่องความซื่อสัตย์ การมีสัมมาคารวะ
ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญูทุกเวที การยึดมาปญญ และ
แบบสอบถามการยอมรับเลี้ยงดูแบบรักและแบบควบคุม

เรียน นักเรียนทุกท่าน

ท่านเป็นผู้ที่รับผิดชอบเลือกให้เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร เพื่อขอแบบสอบถามฉบับนี้
สถานีวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จึงขอความร่วมมือจากท่านไป ขอความช่วยเหลือ เป็นจริง ตามประสงค์การขอ
เก็บข้อมูลของท่าน คำตอบที่ จะไม่ส่งไปถึงบุคคลใด เพราะแต่ละคนมีความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์แตกต่างกัน
โปรดจำไว้ว่า คำตอบของท่านมีความสำคัญมาก ฉะนั้นกรุณาตอบตามความเป็นจริง และตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณอย่างสูง

คณะผู้วิจัย

สถานีวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

กายวิภาคศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์

โรงเรียน.....โพธิ์.....อ้าย.....ศาลนา

บิดาของท่านไปรับการศึกษาสูงสุดถึงระดับ :

..... ไปจบประถมศึกษา 4

..... จบประถมศึกษา 4

..... จบประถมศึกษา 7 (หรือ ม.3)

..... จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 (หรือ ม.6)

..... จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 (หรือ ม.8)

..... ไปประถมศึกษาชั้นมัธยมหรือจบปริญญา

..... ไปปริญญาตรี หรือมากกว่า

มารดาของท่านไปรับการศึกษาสูงสุดถึงระดับ :

..... ไปจบประถมศึกษา 4

..... จบประถมศึกษา 4

..... จบประถมศึกษา 7 (หรือ ม.3)

..... จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 (หรือ ม.6)

..... จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 (หรือ ม.8)

..... ไปประถมศึกษาชั้นมัธยม หรือจบปริญญา

..... ไปปริญญาตรี หรือมากกว่า

สมาชิกในบ้านของท่าน ได้แก่ :

..... พ่อ แม่ ลูก ๆ

..... พ่อ แม่ ลูก ๆ ลูกพี่ใหญ่ เจน

ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา

ท่านมีความรู้ความเข้าใจของพยานอยู่ในระดับใด

..... สบายมาก

..... สบาย

..... พอที่พอเกิน

..... ลำบาก

..... ลำบากมาก

ตอนที่ 1

แบบทดสอบชุดที่ 1

1. นักเรียนเคยตั้งใจจะเตรียมบทหนังสือก่อนสอบล่วงหน้าบ้าง แล้วนักเรียนปฏิบัติได้ทั้งหมดทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

2. นักเรียนเคยแอบเอาหนังสือของห้องส่งออกมากินโดยไม่ขออนุญาตหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

3. ในการเล่นเกมสลับเพื่อน นักเรียนไปจกนกายเพื่อเอาขนมของใครไป

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

4. เมื่อนักเรียนซื้อของแล้วใครบ้างที่มอบเงินมาให้

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

5. เมื่อนักเรียนยังทำการบ้านไม่เสร็จ นักเรียนบอกครูว่าลืมเอาสมุดมาบ่อยครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

6. เมื่อนักเรียนเงินเพื่อนมาแล้ว แต่เพื่อนลืม นักเรียนเลยไม่รู้สิ้น นักเรียนทำงานบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

7. เมื่อถึงเวลาพักความสนใจของเรียน นักเรียนอยู่ทำเวลาทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

8. เวลาสอบ นักเรียนเคยลอกหรือถามครูตอบจากเพื่อนบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

9. เมื่อนักเรียนกับเพื่อน นักเรียนเคยคิดกันโดยไม่เหตุจำเป็นบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

10. นักเรียนเคยทดลองทำเป็นไม่สบาย เพื่อจะไม่ต้องไปโรงเรียนบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

11. เมื่อบ่อยชมรับรางวัลทาง และเลิกการระบาศล้มเก็บเงินค่าโดยสาร อดยทำเอง งานนี้นักเรียนเป็นบ่อย นักเรียนจะทำงานนี้หรือไม่

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย คนซางบ่อย คนซางบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

12. ป๋ออยจากจะป๋อทหนึ่งกับป๋อเอน แดกถ้าวาเมจะป๋อชญาท จึงบอกเมวาจะไปทัการบ้านทบ้านป๋อเอน ฉานักเรียนเป็นป๋อเอน นักเรียนจะทว่าแชนนหรือป๋อไม่

13. ฉากรจ่าเป็นคองไปทธุระในชั่วโมงสอณ และไปชมองานในหนักเรียนทว่า นักเรียนจะทว่างานเหมือนศึกรอหรือป๋อไม่

14. นิคชอของราคา 38 บาท แดคนชวยคิจคึกเป็น 28 บาท ทง ๆ ทนักรุแดททว่าแชนนเสีย ฉานักเรียนเป็นนัค นักเรียนจะทว่าแชนนหรือป๋อไม่

15. เมื่อกฎคองสงงานฉาทศากว่าทศกรู้ทว่าทศ ฉิงเมวาไปชีกจะทว่าในเสรรทมนักศากฉาน ฉานักเรียนเป็นเมื่อก นักเรียนจะทว่าแชนนหรือป๋อไม่

16. เมื่อกผู้ในสิ่งทที่เพิ่มวาฉิด ฉุจะบอกกับพอมหรือผู้ใหญ่ในบฉาน โจคยทไม่คองใหญ่ใหญ่ฉฉาน ฉานักเรียนเป็นศุ นักเรียนจะทว่าแชนนหรือป๋อไม่

17. คนเก็บของนคาศาไปศุทไฟเรียง จึงรวมออบไปศุกรเพื่อฉฉานทฉาของ ฉานักเรียนเป็นศุฉน นักเรียนจะทว่าแชนนหรือป๋อไม่

คองทำอย่างยั้ง คองทำ ทว่า นางจะทว่า ไม่นาทว่า ไม่ทว่า คองไม่ทว่า คองไม่ทว่าอย่างยั้ง

18. ถ้า นักเรียน เป็น หัวหน้า ทาง ของ เรา แล้ว มี เพื่อน ทำ ผิด นัก เรียน จะ รายงาน ให้ ครู ทราบ เพราะ เพื่อน บาง คน จะ ไม่ ชอบ หรือ ไม่

19. เมื่อ พ่อ แม่ หรือ ผู้ ใหญ่ ใน บ้าน ให้ คน ต่าง งาน มา งาน แต่ คน บาง คน ทำ จริง ตาม เสียง ว่า มีการ งาน ของ ท่าน มาก ถ้า นัก เรียน เป็น คน ดี นัก เรียน จะ ทำ เช่น นี้ หรือ ไม่

20. เมื่อ เพื่อน ชอบ มี ของ ของ ตนเอง น้อย น้อย จะ อวด ว่า ไม่ ได้ เอา มา หรือ ของ เสีย แล้ว เพื่อ ไม่ ให้ เพื่อน อื่น ถ้า นัก เรียน เป็น คน ขี้ อาย นัก เรียน จะ ทำ เช่น นี้ หรือ ไม่

<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>ท</u> <u>า</u> <u>อ</u> <u>ย</u> <u>า</u> <u>ง</u> <u>ย</u> <u>ิ</u> <u>ง</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>จ</u> <u>ะ</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>ก</u> <u>า</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>ก</u> <u>า</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>
<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>ท</u> <u>า</u> <u>อ</u> <u>ย</u> <u>า</u> <u>ง</u> <u>ย</u> <u>ิ</u> <u>ง</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>จ</u> <u>ะ</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>ก</u> <u>า</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>น</u> <u>า</u> <u>ก</u> <u>า</u> <u>ท</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>	<u>ค</u> <u>อ</u> <u>ง</u> <u>น</u> <u>ั</u> <u>ก</u> <u>า</u>

แบบสอบถามชุดที่ 2

1. เมื่อได้เรียนพบครูที่สอนนอกบริเวณโรงเรียน นักเรียนเข้าไปหาความเคาการพบครูครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

2. เมื่อ... ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ ทั่วๆ

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

3. เมื่อได้เรียนไปเที่ยวบ้านเพื่อน นักเรียนจะถามถึงเพื่อนหรืออยู่ในงานเพื่อนเพื่อหาความเคาการพบ... ทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
-------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

4. นักเรียนเคยวิพากษ์วิจารณ์เรื่องกริยาทางหรือการแต่งตัวของครูเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

5. เมื่อพบแวงจากตัวใดคนหนึ่ง นักเรียนเลี้ยงชอยครูเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

6. นักเรียนเคยถามผู้ทาเพื่อลงภูมิความรู้ของครูบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

7. นักเรียนเคยพูดคุยในขณะพักบริเวณในหอประชุมกำลังพูดคุยบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

8. เมื่อเมทาอาหารไม่ถูกใจนักเรียน นักเรียนจะบ่นว่าแม่บ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

9. เมื่อนักเรียนต้องการส่งหรือพัสดุร่วมกับเพื่อนห้องอื่น นักเรียนขอผู้ทาครูที่อยู่ในห้องทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

10. นักเรียนถามถามชื่อพ่อแม่ของเพื่อน บ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

11. เวลาครูคนแรก แสดงอาการทางอารมณ์แสดงความรู้สึกตามที่เรียนเป็นปกติ นักเรียนจะทำการแทนหรือไม่

ค่อนข้างบ่อย บ่อยครั้งมาก บ่อย บ่อยครั้งน้อย บ่อยครั้งมาก บ่อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

12. ใบชนะที่แยกกำลังรับพร ระทานถวายเดี่ยว เมื่อมีชายแก่ ๑ คนชนเก่าอพยพมาซึ่ง ทำใหถวายเดี่ยวทกรกเสียแยก แยกจึงหนีไปอีกตัวตก
 ตามักเรียนเป็นแม่ทัพก็เรียนจะทำแชนหรือไม

13. เวลาหัวหน้ากองกำลังซึ่งรุ่งเรืองงาน จึงจะรอให้หัวหน้ากองจริงแสดงความสามารถเห็น ตามักเรียนเป็นคิง นักเรียนจะทำแชนหรือไม

14. เมื่อตั้งเฑาะพอนแพทกำลังนั่งคุยอยู่ จึงจะรอหลังแล้วคอย ๆ เฑาะพานไป ตามักเรียนเป็นคิงนักเรียนจะทำแชนหรือไม

15. หมูชอบพอนค่าถามครูโดยเฑาะพานแสดง หรือค่าที่รักในหมู่มักเรียน เพื่อให้เกิดความสนุก ตามักเรียนเป็นหมู นักเรียนจะทำแชนหรือไม

16. เมื่อแม่เรียกเฑาะพอนแพทคุยกำลังดูโทรทัศน์ คอยจูงลูกไปหาเฑาะพอนอากาศกระแฉกกระแฉน ตามักเรียนเป็นคองย นักเรียนจะทำแชนหรือไม

17. เมื่อพอนแพทวางแผนจะขอมพอนแม่ ตามักเรียนเป็นแม่ นักเรียนจะทำแชนหรือไม

คองทำอย่างยั้ง คองทำ ทำ นางจะทำ ไม่น่าทำ ไม่น่าทำ คองไม่ทำ คองไม่ทำอย่างยั้ง
 คองทำอย่างยั้ง คองทำ ทำ นางจะทำ ไม่น่าทำ ไม่น่าทำ คองไม่ทำ คองไม่ทำอย่างยั้ง
 คองทำอย่างยั้ง คองทำ ทำ นางจะทำ ไม่น่าทำ ไม่น่าทำ คองไม่ทำ คองไม่ทำอย่างยั้ง

18. นพทั๑เพ็๑น ๆ เ๑มคนแก๑เ๑นล๑นท๑ล๑ม กั๑ห๑วเ๑ระอ๑ย๑างส๑ม๑ก๑น๑น ถ๑นกั๑เ๑ร๑ยน๑น๑ม๑พ นั๑กเ๑ร๑ยน๑จะ๑ท๑า๑ช๑ม๑น๑ห๑ร๑อ๑น๑เ๑

ค๑อง๑ท๑า๑อ๑ย๑าง๑ย๑ง ค๑อง๑ท๑า ท๑า น๑า๑จะ๑ท๑า ๑น๑ม๑า๑ท๑า ๑น๑ม๑า
อ๑น๑ช๑ม๑น๑ท๑า๑ท๑าล๑อ๑ล๑ย๑น๑กั๑ร๑ย๑า๑ท๑า๑ท๑าง ค๑ำ๑พ๑ด๑ช๑อง๑ค๑ร๑ู นั๑กเ๑ร๑ยน๑ช๑ม๑น๑ท๑า๑อ๑ย๑าง๑อ๑น๑ห๑ร๑อ๑น๑เ๑

ช๑ม๑อ๑ย๑าง๑ย๑ง ช๑ม๑น๑ก๑ ช๑ม๑ ค๑น๑ช๑าง๑ช๑ม ๑น๑ค๑อ๑ย๑ช๑อ๑ม ๑น๑ช๑อ๑ม ๑น๑ม๑ช๑ม๑น๑ก๑ ๑น๑ช๑ม๑อ๑ย๑าง๑ย๑ง
๑ว๑ล๑า๑ท๑า๑พ๑อ๑น๑เ๑คว๑า๑ห๑ร๑อ๑ส๑ง๑ส๑อ๑ม เ๑ล๑ก๑จะ๑เ๑ก๑ร๑ช๑แ๑ล๑ะ๑น๑เ๑พ๑ุ๑ค๑ก๑น๑พ๑อ๑น๑เ๑ไป๑ห๑ล๑า๑ย๑ว๑น เ๑น๑ว๑า๑พ๑อ๑น๑เ๑จะ๑พ๑ุ๑ด๑ค๑ว๑น๑ก๑ค๑ำ๑ม ถ๑น๑กั๑เ๑ร๑ยน๑น๑เ๑น๑เ๑ล๑ก๑ นั๑กเ๑ร๑ยน๑จะ๑ท๑า
๑ช๑ม๑น๑ห๑ร๑อ๑น๑เ๑

ค๑อง๑ท๑า๑อ๑ย๑าง๑ย๑ง ค๑อง๑ท๑า ท๑า น๑า๑จะ๑ท๑า ๑น๑ม๑า๑ท๑า ๑น๑ม๑า
ค๑อง๑น๑ม๑า๑ท๑า ค๑อง๑น๑ม๑า๑ท๑า๑อ๑ย๑าง๑ย๑ง

แบบทดสอบชุดที่ 3

1. เมื่อเห็นเพื่อนหรือคนในยามมีงานมาก นักเรียนเข้าไปช่วยทำบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

2. เมื่อเพื่อนขอไปทวงถามการเรียน เช่น คินสอ ยางลบ นักเรียนให้เพื่อนมยบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

3. เมื่อเพื่อนมักเรียนมีธุระแล้วชวนนักเรียนไปเล่นเพื่อน นักเรียนไปควมบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

4. เมื่อคนในยามไม่สบาย นักเรียนเข้าไปตามอาการทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

5. เมื่อเห็นคนทางภาคคนมักนักเรียนมักเรียนไปศึกษาในวิชาช่วยเหลือชาวบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

6. เมื่อเพื่อนมาขอไปพัก เรียน ขวดยศบាយสิ่งทีเขาไม่เข้าใจ นักเรียนอธิบายให้เขาบอครูงเพียงไร

บอ**ย**ที่สุด บอ**ย**ครู**ง**มาก บอ**ย** ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง**ม**าก **ไม่**ค**อ**ย**ล**ย

7. เมื่อโรงเรียนจัดกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนเข้าร่วมทำควบบอครูงเพียงไร

บอ**ย**ที่สุด บอ**ย**ครู**ง**มาก บอ**ย** ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง**ม**าก **ไม่**ค**อ**ย**ล**ย

8. เมื่อมีการประกาศรับสมัครอาสาสมัครขายของ เช่น ดอกไม้ ในวันสำคัญต่าง ๆ นักเรียนไปสมัครบอครูงเพียงไร

บอ**ย**ที่สุด บอ**ย**ครู**ง**มาก บอ**ย** ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง**ม**าก **ไม่**ค**อ**ย**ล**ย

9. นักเรียนเคยแบ่งอาหาร เช่น ขนม ให้เพื่อนกับางทุกคนที่นักเรียนมีหรือไม่

ท**ุ**ก**ค**ร**ุง** บอ**ย**ครู**ง**มาก บอ**ย** ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง**ม**าก **ไม่**ค**อ**ย**ล**ย

10. เมื่อมีเพื่อนคนหนึ่งคนใดไม่สบาย นักเรียนให้ความช่วยเหลือเขาในทางต่าง ๆ เป็นตนวช่วยจกงานให้ บอครูงเพียงไร

บอ**ย**ที่สุด บอ**ย**ครู**ง**มาก บอ**ย** ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย ค**อน**ช**าง**บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง บ**อ**ย**ครู**ง**ม**าก **ไม่**ค**อ**ย**ล**ย

11. วันหนึ่งขณะที่นักเรียนประจำทางมาโรงเรียน พบผู้ใหญ่สูงอายุดอกเล็ก ๆ ซ้ำมายืนขวาง ๆ ใกล้ลูกใหญ่สูงคนคนหนึ่ง จากนั้นเรียนแม่ไป นักเรียนจะหาเอาขนมหรือไม่

ค**อ**ง**ร**่ำ**อ**ย**บ**าง**ย**ิง ค**อ**ง**ท**ำ ท**ำ** บ**า**จ**ร**่ำ**อ**ย **ไม่**บ**า**จ**ร**่ำ**อ**ย **ไม่**ท**ำ** ค**อ**ง**ไม่**ท**ำ** ค**อ**ง**ไม่**ท**ำ**บ**อ**ช**าง**บ**อ**ย**ย**ิง

18. เมื่อคุณ พิมพ์ พิมพ์ คน หนึ่ง ถูก รถ เฉี่ยว จน ของ หมด กร ระ บาย นุ ซึ่ง รับ เข้า ไป ขาย เก็บ ให้ ถ้า นัก แะ เขียน เป็น มุข นัก เรียน จะ ทำ เช่น หรือ ไม่

_____ คุณ ทำ อย่าง ยิ่ง คุณ ทำ ทำ นาง จะ ทำ ไม่ ทำ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ อย่าง ยิ่ง
19. เมื่อถึง เวลา อาหาร กลาง วัน เพื่อน ใหม่ ของ ตั้ง ยัง ไม่ รู้จัก สถาน ที่ จะ ไป ทาน ข้าว ตั้ง จึง ชวน เขา ไป กิน ข้าว ด้วย ถ้า นัก เรียน เป็น ตั้ง นัก เรียน จะ ทำ เช่น หรือ ไม่

_____ คุณ ทำ อย่าง ยิ่ง คุณ ทำ ทำ นาง จะ ทำ ไม่ ทำ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ อย่าง ยิ่ง
20. เมื่อครู วิชา ภาษา สตรี บอก ให้ นัก เรียน ทุกคน มา สอบ ไม่ หรือ ไป ไม่ มา นอ ย จึง บอก กับ เพื่อน ที่ ไม่ สอบ ไม่ ว่าจะ ทำ อย่างไร เพราะ ว่า ท่าน นี้ ถ้า นัก เรียน เป็น นอ ย นัก เรียน จะ ทำ เช่น หรือ ไม่

_____ คุณ ทำ อย่าง ยิ่ง คุณ ทำ ทำ นาง จะ ทำ ไม่ ทำ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ คุณ ไม่ ทำ อย่าง ยิ่ง

1. นักเรียนเอาไว้ใส่คุณลักษณะหรือปรนนิบัติพ่อแม่อย่างไร

มากที่สุด	มาก	ค่อนข้างมาก	ค่อนข้างน้อย	น้อย	ค่อนข้างน้อยมาก	น้อยมาก	ไม่เลย
-----------	-----	-------------	--------------	------	-----------------	---------	--------

2. นักเรียนหาหรือหาไม่ได้ของโรงเรียนในเรื่องความปลอดภัยอย่างไร

มากที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เลย
-----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	--------

3. เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านใช้โทษกับนักเรียนทำงานบางอย่าง แล้วนักเรียนปฏิบัติทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	--------

4. เมื่อพ่อแม่ทำโทษนักเรียน นักเรียนเคยทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่หรือไม่

มากที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เลย
-----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	--------

5. นักเรียนมีความซื่อสัตย์และตั้งใจเรียนมากน้อยเพียงไร ในการทำที่ทำการพ่อแม่หรือครู

มากที่สุด	มาก	ค่อนข้างมาก	ค่อนข้างน้อย	น้อย	ค่อนข้างน้อยมาก	น้อยมาก	ไม่เลย
-----------	-----	-------------	--------------	------	-----------------	---------	--------

6. เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนให้คำแนะนำหรือสั่งสอน นักเรียนเชื่อฟังและปฏิบัติตามหรือไม่

มากที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เลย
-----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	--------

7. เมื่อผมหรือคุณทั้งสองไม่สบาย นักเรียนจะช่วยทำงานบ้านแทนด้วยความเต็มใจทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

8. เมื่อเพื่อนสนิทไปเรียนของดีของ นักเรียนจะกล่าวชมบ่อยครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

9. เมื่อครูให้บทเรียนซ้ำทำงานพิเศษ นักเรียนทำด้วยความเต็มใจทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

10. นักเรียนรู้จักงานฝีมือในคาบไม่ยุติธรรมของพ่อแม่บ่อยครั้งเพียงไร

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

11. เพื่อนไปช่วยงานที่สนามฟุตบอลหรือไม่เพื่อจะหาเงินและอาหารเลี้ยงเพื่อน ถ้านักเรียนเป็นผู้ นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้าง	ทำ	บางครั้งทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	ค่อนข้างไม่ทำ	ค่อนข้างไม่ทำ

12. ในวันพักผ่อนกับเพื่อนจะไปเที่ยวควายนก เหยื่อพูดไม่สบายมาก แสดงไม่พอใจเพื่อนจึงไป ถ้านักเรียนไม่แสดง นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้าง	ทำ	บางครั้งทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	ค่อนข้างไม่ทำ	ค่อนข้างไม่ทำ

13. เมื่อ เขา จึง พา ฉัน ไป กิน เพื่อน ซึ่ง บอก กับ ฉัน เพื่อ ว่า ฉัน จะ มา หา เขา ที่ บ้าน เขา เมื่อ วัน นั้น ฉัน ก็ ไป เรียน ที่ บ้าน เพื่อน ของฉัน

เมื่อ เขา จึง พา ฉัน ไป กิน เพื่อน ซึ่ง บอก กับ ฉัน เพื่อ ว่า ฉัน จะ มา หา เขา ที่ บ้าน เขา เมื่อ วัน นั้น ฉัน ก็ ไป เรียน ที่ บ้าน เพื่อน ของฉัน

14. เวลา ที่ ฉัน ไม่ สบาย ใจ นัก จะ พยายาม ต่อไป ถ้า ฉัน ก็ เรียน เป็น นัก นัก เรียน จะ ทำ เช่น หรือ ไม่

เวลา ที่ ฉัน ไม่ สบาย ใจ นัก จะ พยายาม ต่อไป ถ้า ฉัน ก็ เรียน เป็น นัก นัก เรียน จะ ทำ เช่น หรือ ไม่

15. เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

16. เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

17. ฉัน เป็น เพื่อน ที่ ดี ของ เธอ เธอ ก็ มา หา ฉัน ที่ บ้าน ของฉัน ที่ บ้าน ของฉัน ที่ บ้าน ของฉัน

ฉัน เป็น เพื่อน ที่ ดี ของ เธอ เธอ ก็ มา หา ฉัน ที่ บ้าน ของฉัน ที่ บ้าน ของฉัน ที่ บ้าน ของฉัน

18. เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

เมื่อ ที่ ฉัน เรียน จบ แล้ว ฉัน ก็ ไป ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน ที่ บ้าน ของ พ่อ ของฉัน

19. ป่องอยู่กับพ่อกับแม่ที่สวนผลไม้ เมื่อออกไปเที่ยวบ้านเพื่อน และเพื่อนชวนไปหอยูคาจาง ป่องก็ยัดออกไปโดยไม่ทันคิดว่าอาจจะไม่มีใครรับก็พอมัน ฉานักเรียนเป็นป่อง นักเรียนจะหาเจมนหรือไม

20. กอยทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พ่อกับแม่แล้วกลับไปหาอวยเสมอ ฉานักเรียนเป็นกอย นักเรียนจะหาเจมนหรือไม

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ต่องทำอย่างยัง	ต่องทำ	ทำ	นาระทำ	ไมนทำ	ไมทำ	ต่องไมทำ
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ต่องทำอย่างยัง	ต่องทำ	ทำ	นาระทำ	ไมนทำ	ไมทำ	ต่องไมทำ
_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ต่องทำอย่างยัง	ต่องทำ	ทำ	นาระทำ	ไมนทำ	ไมทำ	ต่องไมทำ

1. นักเรียนทำบุญถวายความเต็มใจบ่อยครั้งเพียงไร

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

2. นักเรียนเคยรังแกสัตว์ด้วยความสนุกบ่อยครั้งเพียงไร

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

3. เมื่อพักเรียนจะเว้นเวลาพักเพื่อ นักเรียนรู้สึกสบายใจทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

4. เมื่อพักเรียนเกิดมีปากเสียงกับเพื่อน นักเรียนจะเป็นฝ่ายนิ่งเฉยทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

5. เมื่อของนักเรียนหายที่โรงเรียนโดยไม่ทราบว่าเป็นใครเอาไป นักเรียนไม่คิดใคร่หาว่าใครเอาไป นักเรียนทำโทษคนที่ขโมยทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

6. เมื่อคนมาขอรับบริจาคสิ่งของ หรือนิ่งเฉย เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย นักเรียนบริจาคด้วยความเต็มใจทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย	_____

7. เมื่อนักเรียนสอบไล่คะแนนไม่ตก นักเรียนคิดอย่างไร เพราะอะไรที่ไม่ค่อยตรงกับเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่ค่อยเลย

8. เมื่อเพื่อนทำโทษนักเรียนโกรธ นักเรียนจะหนักแค้นเขาทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่ค่อยเลย

9. นักเรียนทำโทษแบบเสียใจหรือลงมือบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย ค่อนข้างน้อย ค่อนข้างน้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่ค่อยเลย

10. นักเรียนเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมเพียงไร

เชื่ออย่างยิ่ง เชื่อมาก เชื่อ ค่อนข้างเชื่อ ไม่น้อยเชื่อ ไม่เชื่อ ไม่เชื่อมาก ไม่เชื่ออย่างยิ่ง

11. คำวางตนไว้ในครว้โดยที่ไม่ดีทำอะไรก็ได้ กลับมาพบแนวตัวหนึ่งกำลังกินขนมอยู่ คำจริงใจที่แนะนำ ถ้ามีการเรียนเป็นตัว นักเรียนจะทำขนมหรือไม่

ค่อนข้างยิง ค่อนข้าง ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ค่อนข้างไม่ทำ ค่อนข้างไม่ทำอย่างยิ่ง

12. เมื่อเข้าไปเที่ยวกับเพื่อน และกลับมาน้ำใจโดยไม่วางอกใจเพื่อนมาพร้อม คนจริงใจให้เพื่อนช่วยบอกเพื่อนว่าไปทำการบ้านมาเพื่อน ถ้ามีการเรียนเป็น

ค่อนข้างยิง ค่อนข้าง ทำ น่าจะทำ ไม่น่าทำ ไม่ทำ ค่อนข้างไม่ทำ ค่อนข้างไม่ทำอย่างยิ่ง

13. เมื่อค่อย ๆ รับประทานผลไม้เป็นประจำวัน เงินจิตของชีวิตก็ใหม่ใหญ่ครั้น เมื่อช้อของแล้วมีเงินเหลืออีกเล็กน้อย คอยมักจะเก็บไว้เป็นของตัวเอง แต่เห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี จึงตัดสินใจนำไปแบ่งคนเพื่อน ๆ จากนั้นเรียนเป็นตอຍ นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นางจะทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	คองไม่ทำ	คองไม่ทำอย่างยั้ง

14. ถ้าทราบมาจากทุกประเทศ จึงแบ่งพาดขายของไปของแม่ จากนั้นเรียนเป็นตุ นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นางจะทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	คองไม่ทำ	คองไม่ทำอย่างยั้ง

15. เคยไปซื้อของตามถนนซึ่งทุกและทำไปทะเลง แต่ไม่ทราบจะทำงานอย่างไรกับครูก็ จึงคิดจะตกลงของครูเป็นการตอบแทน จากนั้นเรียนเป็นตอຍ นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นางจะทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	คองไม่ทำ	คองไม่ทำอย่างยั้ง

16. เมื่อถึงสมัยของเพื่อนไปศึกษาเพื่อนไม่ทราบ และเมื่อเพื่อนล้ม ก็ก็จะไม่ถามเอาใจ แต่หาถามคืนเพื่อน จากนั้นเรียนเป็นกั้ง นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นางจะทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	คองไม่ทำ	คองไม่ทำอย่างยั้ง

17. จำได้ไหมเมื่อครั้งไปรับมาคเรียนตอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย จึงออกมาดูแต่โดยใจให้ จากนั้นเรียนเป็นเจ้า นักเรียนจะทำงานหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นางจะทำ	ไม่ทำ	ไม่ทำ	คองไม่ทำ	คองไม่ทำอย่างยั้ง

18. เมื่อไอ้เตงว้าไปเยี่ยมในหอพระและกัน ไอ้จ๊ะเข่าไปหุดไปกลเกลยในเพื่อนคนกัน ตามักเรียนเป็นไอ้ นักเรียนจะพาเขานหรือไม

19. เมื่อไปพอมมากเล่าให้แจรฟังว่าจะไปสอบชิงทุนการศึกษา แจรจากพูดให้กำลังใจแก่เพื่อน ตามักเรียนเป็นแจร นักเรียนจะพาเขานหรือไม

20. เมื่อไปพอมมากขอโทษที่พาทันงสื่อเรียนซึ่งขอขมึนมาจากคณาจารย์ไปบางทมา ตามักไม่โกรธและยกโทษให้ ตามักเรียนเป็นคณ นักเรียนจะพาเขานหรือไม

_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นากะทำ	ไปนากทำ	ไปนาก
_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นากะทำ	ไปนากทำ	ไปนาก
_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นากะทำ	ไปนากทำ	ไปนาก
_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นากะทำ	ไปนากทำ	ไปนาก
_____	_____	_____	_____	_____	_____
คองทำอย่างยั้ง	คองทำ	ทำ	นากะทำ	ไปนากทำ	ไปนาก

แบบสอบถามชุดที่ 1

1. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนให้เด็กเรียนนอกความจริง เมื่อเด็กเรียนทำของในบ้านชำรุดเสียหาย ท่านเหล่านั้นสอน อบรมอย่างไรเพียงไร

2. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนให้เด็กหัดเล่นจากหลักเสียงการพูดความจริง สอน อบรมอย่างไรเพียงไร

3. เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนให้เด็กหัดเล่นจากหลักเสียงการพูดความจริง

4. เมื่อลูกหลานบางคนขี้เกียจของคนในบ้านไปซื้อ โดยมิใช่ขอ แล้วพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนให้เด็กเรียนทราบเรื่อง การเรียนจากเพื่อนหรือลงโทษ

ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
-------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

5. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามเคยให้สัญญาแก่นักเรียน จะระงับหรือให้ ฯลฯ แล้วผู้สัญญาทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

นักเรียนเห็นพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามของนักเรียนว่าของให้จากที่ทำงานบ้างหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

เมื่อนักเรียนไปเล่นบ้านเพื่อน บ้างก็ทำของเสียหาย พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามจำที่นึกเรียนทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามทราบว่ามีเรียนตกงานเพื่อน ศักดิ์สอนไม่ให้ทำตนเอง วิทยายานตัวด้วยตนเอง หากไม่เรียนสอนตามทุกครั้งที่หรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามของนักเรียนจับได้ว่าลูกหลานบางคนโกหก หากไม่กล่าวโทษหรือลงโทษทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

10. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในยามของนักเรียนสอนลูกหลานให้รู้จักงานสุจริตทุกอย่าง แม้ว่าจะไม่ในงานหนัก หากไม่สอนตามบ่อยครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____
บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____
_____	_____	_____	_____	_____	_____

11. เมื่อขอแนะนำผู้ใหญ่ในบ้านของมักเรียนขอขึ้นของเฝ้าจากเพื่อนบ้าน เป็นคนว่า ซอน เสีย เมื่อชี้แล้วก็ไม่รู้ว่าปลงคืน ท่านเหล่านั้นทำเช่น
 บอครุ่งเพียงไร

12. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของมักเรียนเคยความลับจากที่ทำงานมาเล่า ให้คนในบ้านฟัง หรือทั้งตัวไม่ให้เล่าให้คนอื่นฟัง ท่านเหล่านั้นทำเช่น
 บอครุ่งเพียงไร

13. พ่อแม่เตือนให้เด็กเรียนส่งงานให้ทันตามครูสั่ง บอครุ่งเพียงไร

14. เมื่อมีข่าวเกี่ยวกับกาทุจริตของมหาหรือการคดโกง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของมักเรียนเคยพูดว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำ ท่านเหล่านั้น
 พูดเช่นนั้นบอครุ่งเพียงไร

15. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของมักเรียนสอนให้ลูกหลานเอาตนเองเป็นต้นว่า คงทำการบ้านให้เสร็จก่อนเข้าโรงเรียน หรือก่อนไปเล่น
 ท่านเหล่านั้นสอนเช่นนั้นบอครุ่งเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

แบบสอบถามชุดที่ 2

1. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านเคยให้หนักเรียนแต่งกายให้สุภาพเมื่อไปโรงเรียนในวันหยุด บ่อยครั้งเพียงพอ

2. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านตามเตือนไม่ให้หนักเรียนในสัปดาห์แรกมาเรียน บ่อยครั้งเพียงพอ

3. เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของหนักเรียนไปทางสุขภาพ ท่านเหล่านั้นสามารถหาเวลาพักผ่อนกับพระพุทธรูปหรือไม่

4. เมื่อเด็กเริ่มหิบบิดของขามที่ระพอมแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านโดยไม่เคยกล่าวคำขอโทษ ท่านจะเตือนไม่ให้หนักเรียนทำขนมทุกครั้งหรือไม่

5. เมื่อเด็กเริ่มเข้าพาลอดเรียนกิริยาทางของครู พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านเตือนไม่ให้หนักเรียนทำขนมทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้งที่ บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อย บ่อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ทุกครั้งที่ บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อย บ่อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

ทุกครั้งที่ บ่อยครั้งมาก บ่อย ค่อนข้างบ่อย ค่อนข้างน้อย บ่อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

6. พ่อแม่เรียนให้เด็กเรียนรู้อักษรเพี้ยน ๆ และญาติที่อายุมากกว่า บอกร่างเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

7. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนไม่ให้เด็กเรียนพูดเองในขณะที่ผู้ใหญ่กำลังพูดคุย

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

งานเหล่านี้เด็กเรียนแต่คนบอกร่างเพียงไร

8. พ่อแม่เคยห้ามไม่ให้เด็ก ๆ พูดจาการาวตอผู้ใหญ่บอกร่างเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

9. นักเรียนเคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะกับญาติผู้ใหญ่บอกร่างเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

10. พ่อแม่ของนักเรียนพูดกับปู่ ย่า ตา ยาย ความอ่อนน้อมทุกครึ่งหรือไม่

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

11. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนยอมรับเรื่องกิริยามารยาทของลูกหลานในการปฏิบัติต่อผู้ใหญ่บอกร่างเพียงไร

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

12. เมื่อนักเรียนทราบกับพ่อแม่ควยถอยคำที่ไม่สุภาพ นักเรียนจะอุทททานคำทมิทศร้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทศร้ง	น้อยคร้งมาก	น้อย	คณชางน้อย	คณชางน้อยคร้ง	น้อยคร้ง	น้อยคร้งมาก	ไมเคยเลย

13. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนสอนให้ลูกหลานเคารพ ยกย่องพระมหากษัตริย์ น้อยคร้งเพียงไร

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
น้อยที่สุด	น้อยคร้งมาก	น้อย	คณชางน้อย	คณชางน้อยคร้ง	น้อยคร้ง	น้อยคร้งมาก	ไมเคยเลย

14. เมื่อนักเรียนผู้ใหญ่มายเยี่ยมททาน พ่อแม่จะเรียกออก ๆ ออกมาททความเคารพทศคร้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทศร้ง	น้อยคร้งมาก	น้อย	คณชางน้อย	คณชางน้อยคร้ง	น้อยคร้ง	น้อยคร้งมาก	ไมเคยเลย

15. เมื่อนักเรียนลอลเรียนพ่อแม่ชวนททานถ้างตั้งสอน ทานจะทักนักเรียนทศคร้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทศร้ง	น้อยคร้งมาก	น้อย	คณชางน้อย	คณชางน้อยคร้ง	น้อยคร้ง	น้อยคร้งมาก	ไมเคยเลย

แบบสอบถามชุดที่ 3

1. เมื่อขานนักเรียนทำอาหารหรือขนมมากพอ พอเมหรือผู้ใหญ่ในขานของนักเรียนแบ่งให้เพื่อนขานบ่อยครั้งเพียงไร

2. พอเมหรือผู้ใหญ่ในขานของนักเรียนสอนให้ลูกหลานเป็นคนมีน้ำใจ เช่น เห็นทองหรือเพื่อนกำลังทำงานอยู่ ถ้านักเรียนพอช่วยได้ ก็ให้เข้าไปช่วยทำงานเหล่านั้นสอนเช่นบ่อยครั้งเพียงไร

3. นักเรียนเห็นพอเมหรือผู้ใหญ่ในขานให้เงินแก่ขอทานที่พิการบ่อยครั้งเพียงไร

4. เมื่อนักเรียนไปทัศนารกับเพื่อน ๆ พอเมหรือผู้ใหญ่ในขานออกให้เงินเรียนเตรียมขมไปเผื่อเพื่อน ๆ บ่อยครั้งเพียงไร

5. เมื่อผู้เพื่อนขานมาขอความช่วยเหลือ เช่น ขอคำแนะนำในการทำอาหาร ในการเลี้ยงแขก พอเมหรือผู้ใหญ่ในขานของนักเรียนให้คำแนะนำทุกครั้งหรือไม่

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

6. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านแนะนำให้ฝึกเรียนเลือกเสื้อผ้าที่ไม่ฉลาด แต่อยู่ในสภาพดีเพื่อให้ญาติจากแดน หรือให้เก็บไว้บริจาค ทางเหล่านั้นขอ
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งเพียงไร

7. นักเรียนเพิ่มพ่อแม่ช่วยเหลือผู้พิการ เช่น ให้เงิน ให้ของ หรือให้คำปรึกษา ทุกครั้งผู้พิการขอความช่วยเหลือหรือไม่
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

8. เมื่อฝึกเรียนเล่าให้พ่อแม่ฟังว่า พ่อแม่มีเหตุหาเรื่องกรเรียน หรือเรื่องส่วนตัวมาก พ่อแม่บอกให้เลิกเรียนช่วยพ่อแม่แก้ปัญหาทุกครั้งหรือไม่
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

9. เมื่อที่พ่อแม่เรียนไปรับจากนายซึ่งไม่ใช่ของคนในบ้าน พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ของนักเรียนแก้ไขโดยไม่ตั้งข้อทักหรือหรือไม่
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

10. เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนไปเที่ยวต่างจังหวัดแล้วซื้อของกลับมาฝาก พ่อแม่เหล่านั้นไปเยี่ยมพ่อแม่หรือพ่อแม่ของนักเรียนหรือไม่
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

11. พ่อแม่ของนักเรียนบอกให้เลิกเรียนตามเพื่อนมาเล่น มากหรือน้อยตามบ่อยครั้งเพียงไร
 ๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

๑. ผู้
 ๒. น้อยครั้งมาก
 ๓. น้อย
 ๔. คนข้างน้อย
 ๕. คนข้างน้อยครึ่ง
 ๖. น้อยครึ่ง
 ๗. น้อยครั้งมาก
 ๘. ไม่เคยเลย

12. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านสอนให้รักเรียนแบ่งปันสิ่งของแก่เพื่อนหรือเพื่อน ๆ เท่าที่ทำได้ บ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

13. เมื่อรักเรียนชอบพูดจาแสบหรือผู้ใหญ่ในบ้านไปช่วยงานประจำที่โรงเรียน ท่านเหล่านั้นอนุญาตบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

14. เมื่อรักเรียนเล่าถึงเพื่อนที่ไม่ชอบมีใครสนใจจะพูดหรือถามควยให้ทราบฟัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่คนอื่นที่รักเรียนพูดคุย หรือถามเขาเหล่านั้น ท่านเหล่านั้นยอมให้รักเรียนถามทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

15. เมื่อเพื่อนบ้านหรือญาติผู้ใหญ่มาบอกความทราบแก่ท่านจะจัดงาน พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของรักเรียนไปช่วยงานบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

แบบสอบถามชุดที่ 4

1. เมื่อ ปู่ ย่า ตา ยาย ไม่สบาย พ่อแม่ของนักเรียนปรานีรักดูแลหรือไม่เยี่ยมทุกครั้งที่ป่วย

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

2. เมื่อนักเรียนเข้าหาบิดารกรหาของครุให้ครอบครัวฟัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนจะซักถามหรือไม่หากลาเรียนมาทุกครั้งที่ป่วย

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

3. เมื่อแม่ไม่สบาย พ่อหรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนบอกให้ลูก ๆ ระบายน้ำทางบ้านแทน ทุกครั้งที่ป่วยหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

4. พ่อแม่ของนักเรียนเคยถึงความดีของผู้ที่พระคุณใหญ่ ๆ ทั้งเสมอ ๆ หรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
สม่ำเสมอ	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

5. พ่อแม่ของนักเรียนแสดงความรักห่วงใยในทุกข์ของ ปู่ ย่า ตา ยาย สม่ำเสมอหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
สม่ำเสมอ	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

6. เมื่อนักเรียนเลี้ยงหรืออวดกับพ่อแม่ พ่อแม่ยกย่องหาคำชมกับนักเรียนบ่อยครั้งเพียงไร

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
สม่ำเสมอ	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย		

7. พ่อแม่ของนักเรียนเคยยกตัวอย่างผลการกระทำดีของมีทั้งความกตัญญูต่อพ่อแม่ ใหญ่ ๆ พึ่งคอยครึ่งเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนักเรียนทราบข่าวการศึกษาของบุคคลที่เคารพนับถือ ท่านเหล่านั้นรีบไปเคารพพุดังจะไม่มีผู้ใดมาออก ทักตรงหรือไม่							

9. พ่อแม่เคยบอกนักเรียนว่าไม่จำเป็นตองกล่าวคำขอคุณหรือขอใจแก่ผู้ช่วยเหลือของมีฐานะต่ำกว่า บ่อยครั้งเพียงไร

ทุกครึ่ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

10. เมื่อนักเรียนแสดงความรู้สึกหรือทำโทษนักเรียนบ่อย ๆ ในทางบางฟัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านกล่าวในตองแสดงความเคารพหรือคนนั้น
ท่านเหล่านั้นบอกตามบ่อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

11. พ่อแม่ของนักเรียนเคยบอกให้เด็กเรียนเอาอย่างลูกคนอื่น ที่เขาเป็นเด็กดี บ่อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

12. คอมพิวเตอร์ที่ใหญ่มาลงในหนักเรียนคอมพิวเตอร์คุณครูจึงเพิ่มไว้

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างบ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

13. เมื่อฝึกเรียนเขียนหนังสือ ภายทำงานบ้าน พ่อแม่หรือผู้ใหญ่เข้ามาให้กำลังใจจนนักเรียนทุกครั้งหรือไม่

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

14. เมื่อฝึกเรียนเจดถึง พ่อแม่หรือคนเฒ่าเรียนให้พ่อแม่ฟัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่เข้ามาถึงความดีของเขา และหาทางตอบแทนเขาเมื่อมีโอกาส

ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
----------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

15. พ่อแม่ของนักเรียนเข้ารับการตรวจของ ปู่ ย่า ตา ยาย ว่าไม่ยุติธรรมบ่อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด	น้อยครั้งมาก	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ค่อนข้างบ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

1. เมื่อนักเรียนเล่าเรื่องที่ประทับใจเกี่ยวกับเพื่อนให้ครอบครัวฟัง พ่อแม่หรือผู้ใหญ่มิถามของนักเรียนแม้วิธีที่จะตอบได้ในการทะเลาะวิวาทหรือไม่เรียนทุกครั้งที่หรือไม่

ทุกครั้งที่	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
-------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

2. ฐานะของนักเรียนจำกัด ทุน แล่งสาม แล่งวัน บ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

3. เมื่อนักเรียนมีทุกขเวทียกกับเรื่องการเรียนรู้ พ่อแม่จะสนใจและช่วยเรียนมากขึ้น การสอนของพ่อแม่มีมากน้อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

4. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่มิถามของนักเรียนตลอดในเทศกาลสงกรานต์ไหว้พระ รักษาลูกแม่พระ ครอบบ่อครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

5. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในถามของนักเรียนแต่ไม่มีเทศกาลสงกรานต์เพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

6. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่มิถามของนักเรียนตามลูกหลานที่อายุ ในวันสำคัญทางศาสนาบ่อยครั้งเพียงไร

บ่อยที่สุด	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย
------------	--------------	------	--------------	-------------------	-----------	--------------	-----------

7. พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนกก็เรียนตามมีเหตุผลทางด้านคุณทั้งสี่หรืออาจพยายามเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก น้อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์น้อย น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย
พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนกก็เรียนสอนให้ลูกหลานทำแต่ความดี เช่น มีความซื่อสัตย์ มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น โดยที่การกระทำนั้นจะไม่มีใครทราบ
ท่านเหล่านั้นสอนแทนบ่อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์น้อย คอมพิวเตอร์น้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย
พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนกก็เรียนสอนไม่ให้ลูกหลานหนีบของของผู้อื่นโดยมีโทษจากเจ้าของก่อน น้อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์น้อย คอมพิวเตอร์น้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย
เมื่อที่นกขี้กึ๊ดขี้หนึ๊ดในครอบครัว เป็นเหตุว่า คนในครอบครัวว่าระสับขี้กึ๊ดขี้หนึ๊ด พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านจะบอกว่าเป็นเรื่องของการรวมทุกข์ทั้ง
เหตุการณ์หรือไม่

ทุกครั้ง น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์น้อย คอมพิวเตอร์น้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย
เมื่อพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบ้านของนกก็เรียนมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้อื่น ท่านจะแสดงความเป็นกันเองกับผู้อื่น น้อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์น้อย คอมพิวเตอร์น้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย
พ่อแม่สอนให้นกเรียนรู้จักระดับใจในผู้ถูกพยายามทำผิดผู้ไม่ถูกต้องกับเราบ่อยครั้งเพียงไร

น้อยที่สุด น้อยครั้งมาก น้อย คอมพิวเตอร์น้อย คอมพิวเตอร์น้อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งมาก ไม่เคยเลย

13. แม่สอนแม่ไปเรียนหรือเล่นขานเกี่ยวกับการทำดีความดีของพระ พ่อแม่จะนำเรื่องมาว่ากล่าวจากแต่ขอ ทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

14. เมื่อนักเรียนโลกทพอแม่ แล้วถูกจับไป พ่อแม่จะถูหรือทำโทษนักนักเรียนทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

15. เมื่อนักเรียนรังแกสัตว์ เป็นคนว่า ยิงนก ตีแมว ในหมู่ปกครองหรือพอแม่แทน พ่อแม่หรือหมู่ปกครองจะทำโทษทุกครั้งหรือไม่

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
ทุกครั้ง	บ่อยครั้งมาก	บ่อย	ค่อนข้างบ่อย	ค่อนข้างน้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้งมาก	ไม่เคยเลย

แบบสอบถามชุดที่ 5

1. แม่แสดงให้ฉันรู้ว่าทานรักฉันมาก

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง	ไม่จริงมากที่สุด

2. แม่ไม่เคยพูดหยอกล้อฉันที่เพื่อนฉันเลย

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง	ไม่จริงมากที่สุด

3. ไม่ว่าจะทำอะไร แม่จะคอยการให้ฉันด้วยความห่วงใยเสมอ

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง	ไม่จริงมากที่สุด

4. แม่ไม่เคยสนใจทุกข์สุขของฉันเลย

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง	ไม่จริงมากที่สุด

5. แม่แสดงให้ฉันรู้ว่าทานภูมิใจจากที่ฉันทำดี

_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	ค่อนข้างจริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง	ไม่จริงมากที่สุด

6. แม่ไม่ชอบที่จะให้ฉันไปรักษาหรือขอค่าแม่มาจากทานเลย

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

7. แม่ไม่เคยพูดกับฉันด้วยเสียงอันไพเราะนุ่มนวลเลย

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

8. แม่สามารถช่วยไปไหนหากลับใจและคลายทุกข์เสมอ

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

9. เป็นกรยากที่จะทราบว่าแม่รักฉันมากเพียงใด

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

10. แม่เห็นความดีความงามของคุณเสมอ

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

11. แม่คอยสอนสอนคุณแต่ความประพฤติอันอย่างใกล้ชิด

_____ จริงที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด
_____ จริงมากที่สุด _____ จริงมากที่สุด

12. แม่ปล่อยให้ฉันตัดสินใจเองในเรื่องส่วนตัวของฉันเสมอ

จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด
แม่ไม่ชอบให้ฉันออกจากบ้านโดยไม่มีผู้ใหญ่ควบคุม

14. แม่ให้ฉันเลือกแบบแผนและนิสัยของตัวเอง

จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด
จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด

15. แม่ชอบให้ฉันทำตามที่ฉันพอใจเสมอ

จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด
จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด

16. แม่ปล่อยให้ฉันไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ โดยที่ฉันไม่ทางกัางเลย

จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด
จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด

17. แม่ชอบบังคับฉันให้ทำตามตามที่เธอเห็นสมควร

จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด
จริงที่สุด จริงมากที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมากที่สุด

18. แม่ต้องการให้ฉันดูรายงานละเอียดถึงการไปเที่ยวข้างนอกทุกครั้ง

จริงที่สุด จริงมาก จริง คอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมาก ไม่จริงที่สุด
19. เมื่อฉันไปหาตามพ่อแม่บ่อยมาก

จริงที่สุด จริงมาก จริง คอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมาก ไม่จริงที่สุด
20. แม่เชื่อว่ามีคนแอบรักตัวเองไปคนเดียวที่สถานศึกษาของท่าน

จริงที่สุด จริงมาก จริง คอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ไม่จริงมาก ไม่จริงที่สุด